

Bắt Em Về, Tiểu Nha Đầu

Contents

Bắt Em Về, Tiểu Nha Đầu	1
1. Chp 1: Mở Đầu	2
2. Chp 2	4
3. Chp 3	8
4. Chp 4	10
5. Chp 5	14
6. Chp 6	18
7. Chp 7	23
8. Chp 8	29
9. Chp 9	32
10. Chp 10	37
11. Chp 11	39
12. Chp 12	45
13. Chp 13	48
14. Chp 14	52
15. Chap 15	56
16. Chap 16	58
17. Chap 17	59
18. Chap 18	61
19. Chap 19	66
20. Chap 20	72
21. Chap 21	78
22. Ngoài Lề:	84
23. Chap 22	84
24. Chap 23	90
25. Chap 24	96
26. Ngoài Lề	99
27. Au:	99
28. Chap 25	100
29. Chap 26	105
30. Chap 27	108
31. Au:	113
32. Chap 28	113
33. Chp 29	116
34. Chap 30	122
35. Ngoài Truyện	126

Bắt Em Về, Tiểu Nha Đầu

Giới thiệu

Câu chuyện bắt đầu bằng nước mắt và hoàn cảnh của một cô “Nha Đầu”. Xa hoa phú quý, đau khổ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-em-ve-tieu-nha-dau>

1. Chp 1: Mở Đầu

__ Con Nha Đầu này! Mày đúng là không biết trên dưới, mau mau quỳ xuống xin lỗi cho tao__ một bà lớn quát to làm mọi người đang làm việc cũng quay người tò mò nhìn.

Cô gái được gọi là Nha Đầu vẫn đứng im đó, ánh mắt không cảm xúc. Bà ta thấy thế càng bực tức hơn.

__ Ó hay cái con Đ** *** này!!__ Bà lớn lấy ra một cây roi sắt quát mạnh vào lưng cô.

__ Haiz, Nha Đầu ơi là Nha Đầu!

Kiếp trước làm sao mà trông giờ khổ quá. Tội nghiệp. Thôi làm việc, không giúp được gì đâu__ mấy người hầu lí nhí. Nhìn cô gái Nha Đầu, lắc đầu thương xót.

Thế là trận đòn roi sắt cứ thế mà tiếp diễn, lưng cô gái từ roi đầu tiên là đã bật máu. Vậy mà mấy cái liên tiếp, cô vẫn không khóc, khuôn mặt vẫn thờ ơ, không quan tâm đến tính mạng và cả xung quanh.

Bà lớn khụy một chân chống một chân sau khi đá cô xuống sàn.

__ Sao hả đau không, van xin tao đi cái con tiện tì kia hahahaa.

__ Mồ côi không cha không mẹ. Lão già tao lượm mày từ bãi rác về ày ăn ày lớn. Tao cũng không đối xử tệ bạc, ngày ngày có chỗ ngủ ày bạn chơi. Vậy mà mày dám dụ dỗ chồng tao, đúng là hồ ly!__ bà ta bóp mạnh cằm cô, miệng cười man rợ.

Miệng cô khê nhếch, bạn? Chỗ, chỗ ngủ? Chuồng. Cô khác nào thú nuôi. Chính người chồng biến thái đâm tặc của bà đã cố “đụng chạm” cô, bà ta đầu quan tâm cảm giác sợ hãi của cô thế nào khi ấy.

Một ý nghĩ gan đến nổi làm cô đưa mắt nhìn ngược lại bà ta.

__ Mày muốn gì hả súc sanh__ bà ta gằn giọng, hơi bất ngờ khi thấy cô gái làm vậy, có chút sợ sệt ánh mắt ấy.

Phập....Ahh. Cô nhếch môi lần nữa, đưa tay nắm lấy tay bà ta cắn mạnh đến nỗi bật máu rồi bỏ chạy dù chắc sẽ không may mắn thoát và cơ hội sống chỉ có con số 0.

Bà ta nghiêng răng, la lên. Gọi mấy tên bảo vệ bắt nó lại.

Căn nhà xa hoa, nhưng cuộc sống địa ngục. Thà hãy để mặc cô tại bãi rác, tại sao lại cho cô sống như thế này. Không nụ cười, không hạnh phúc, một chút ấm áp cũng không.

Cô cứ chạy chạy mãi cho đến lúc nhìn thấy cánh cửa sắt, lối thoát duy nhất.

Rầm Uych.

__ Bắt nó Giết nó! Con Quỷ **** đó, ơ__

Bà ta chạy ra chỉ vào cô nhưng cảnh tượng trước mắt làm bà sợ hãi tái mặt.

Bà lớn đi nhanh đến chỗ cô rồi nắm lấy mái tóc rồi dứt ngược lên.

__ Tiêu thiếu gia, thật xin lỗi đã để ngài va vào thứ dơ bẩn này. Thật xin lỗi__ bà lớn cười tươi với người đàn ông lịch lãm bị cô va vào.

Anh ta đứng lên, đưa tay phải nhẹ bộ y phục, sửa lại cà vạt rồi mới đưa mắt nhìn người phía trước.

__ Mày còn không mau xin lỗi Tiêu thiếu gia! MUỐN CHẾT ÀH__ bà ta nói lớn, ta kéo mạnh tóc của cô hơn.

Tiêu thiếu gia? Là anh, người đàn ông cỡ 23. Nhìn vào cô bé (trong mắt anh), anh bất ngờ, không chỉ hình dạng mà còn hàn khí và biểu cảm bất cần.

__ Chết Tiệt! Tụi bây mau nhốt nó lại trong chuồng cho tao!__ bà ta quát.

Chuồng? Cô bé này ở trong chuồng àh, đây được gọi là gì, thú?

__ Đủ rồi!__ chất giọng lạnh cất lên. Sát khí lan toả làm bà lớn cười cũng cười không nổi.

__ Tiêu thiếu gia, tôi sẽ cho nó vào chuồng và phạt như chó. Mong ngài đừng giận__ sau khi đuổi chồng khỏi nhà, bà ta càng thích những cậu đàn ông đáng tuổi con trai bà như thế này dù rất sợ. (mặc dù bà chẳng có con)

Gì cơ? Anh ta nhếch môi.

Cô bé đang nhắm nghiền mắt lại rồi nhẹ mở ra trong lúc bà ta nói những câu đó, với bộ dạng thảm hại, người bẽ bết máu, đồ rách tươm nhưng trông chẳng có chút gì là sợ hãi.

__ Tôi bảo Ngưng__ anh nói rõ hơn làm bà giật mình.

__ Bà biết tôi đến đây làm gì, bà Tú Loan.

__ Vâng, Tiêu thiếu gia đến đây ký hợp đồng ạ.

__ Không có hợp đồng mà tôi còn muốn bà trả khoản nợ đã vay năm trước. 656 ngàn USD, vốn lẫn lời.

__ Th..iếu gia, ngài ngài__

__ Bà trả hay không?__ anh ta khoanh tay, ánh mắt không nhìn bà mà nhìn cô.

Bà buông lỏng tay, mặt méo xệch.

__ Cậu biết công ty tôi kinh doanh không lớn, nhiều như vậy thì làm sao__

__ Thế, còn cô ta? Đủ cho bà trả hết số nợ__ lời nói đó làm cô đưa mắt nhìn thẳng vào anh. Anh là ai mà nói thế, muốn cứu? hay như ông già kia?

__ d..ạ? Ngài. Tiêu thiếu gia cứ đùa, một con tiện tì

__ Cầm miệng__ anh liếc nhẹ bà ta rồi vàng trán có một vết nhăn nhẹ, nhịn đủ rồi đẩy bà già kia.

__ A tôi tôi xin lỗi, thiếu gia cứ đem cô ta đi. Đây là một người hầu tốt, cô ta gốc gác nên dạy bảo đánh đập sao cũng được, cũng có thể làm thoả mãn thiếu gia đây a__

Ngữ điệu của bà Tú Loan làm anh khinh dù nếu là anh thì anh chắc cũng sẽ làm vậy, có khi còn độc ác hơn. Nhưng cô bé này có sức thu hút sự chú ý của anh cao, thú vị.

__ Vậy àh, mai sẽ có người đến ký hợp đồng thay tôi. Tiền nuôi dưỡng cô gái này, không ít đâu__ anh nói chậm rãi nhấn mạnh chữ tiền nuôi dưỡng rồi cúi người xuống chỗ cô.

Anh vòng tay, một tay để giữa đùi, một tay bế cô lên khéo léo tránh làm đau.

__ ơ Tiêu thiếu g

__ Đã là Người của tôi tôi quản, lần này là cho qua.

Bà Tú Loan nuốt nước bọt khi nghe anh nói thế, lần sau nếu cô ả mà mất một sợi tóc vì bà thì.....bà chết chắc.

_ Đi_ anh quay lưng nhẹ nhàng bế cô đi.

2. Chp 2

Biệt Thự Tiêu Hàn Cực:

_ Chào mừng cậu chủ trở về_ hai hàng bảo vệ người hầu cùng quần gia cúi đầu chào anh.

_ Cậu chủ, đây là_

_ Việc của tôi_ anh lạnh lùng lên tiếng, khuôn mặt lạnh giờ còn lạnh hơn.

_ à vâng_ quần gia lui xuống.

Cô được anh bế lên phòng, anh kêu người đem đồ vào băng bó vết thương cho cô.

Nhưng bất ngờ là chưa đụng vào cô đã nhảy xổng qua một bên, cau nhẹ mày nhìn những cô hầu.

Mấy cô kia thấy thế cũng khó chịu, thật là cô gái đó là ai mà cậu chủ lại đem về chăm sóc như thế, lại làm nũng. Cơ mà trông quả thật không phải loại người tình mà cậu chủ hay mang về, chẳng lẽ khẩu vị mới?

_ Tiêu thiếu gia_ một cô trông lớn nhất trong đám lên tiếng.

_ Để đó cho tôi_ anh đi tới rồi đưa tay ý bảo ra ngoài.

Sau khi mọi người đi hết, cánh cửa đóng lại, chỉ còn anh và cô. Giờ mới nhớ, anh chưa nói với cô lời nào từ lúc gặp đến giờ và cô cũng vậy.

_ Em sợ họ?_ anh lại gần lên tiếng, giọng nhẹ đi một chút.

Cô ngẩng đầu lên, không vội nhìn anh. Sau khi xác nhận những người kia đi hết cô mới gật gật đầu làm miệng anh chột dương lên, anh vừa cười.

_ Thế còn anh?_ anh hỏi tiếp.

Phải mất 15 giây chờ đợi cô suy nghĩ câu trả lời. Cô lắc đầu ý không sợ anh, trong lòng anh chột có một chút vui vui khi thấy thế.

_ Nhưng anh là đàn ông, thay đồ, băng bó, em không sợ àh?

Lại lắc đầu, trời! Đây là một cô nhóc hay là cô gái thế.

Cô rất sợ đàn ông nhưng từ khi thấy anh, hành động và lời nói đã làm cô thay đổi, cô chỉ biết tin, mỗi mình anh.

Anh đưa tay mở cúc áo cô ra, lần đầu tiên trong đời anh bị làm khó.

Mắt anh mở to hơn khi thấy người cô bé đầy vết thương sọc, vết thương lúc nãy dù sắp đông lại nhưng có thể thấy cảm giác đau thấu xương, nhức nhối. Vậy mà cô bé này chẳng hề rơi một giọt nước mắt, nếu là người khác anh đã cho là giả tạo nhưng cô bé này lại khác. Sự kiên cường, khuôn mặt và đôi mắt thánh thiện đã thuyết phục anh cho cô một lòng tin và cảm giác đặc biệt.

Sau khi băng bó xong, anh có thể thấy tay cô nắm chặt tấm nệm mềm thượng hạng. Đau mà không nói?

_ Em tên gì?_ anh quỳ chống chân trước cô, ngược mắt nhìn.

Lắc đầu.

_ Không có?

Im lặng.

_ Ở nhà đó, người ta gọi em là gì?

...N..N..ha Đầu_ anh bất ngờ khi nghe cô trả lời cái tên đó, một phần nữa là giọng nói của cô trong thật, lại nhẹ tênh rất tự nhiên.

_ Tên cha mẹ đặt?

Cô lắc đầu mím môi _ Không có_

_ Không có?

_ kh..ông cha..k..hồ_ chưa nói hết, cô bất ngờ khi bị hơi ẩm ấy lại gần. Anh ôm cô, xót cho cô. Lần đầu tiên cô được nhận hơi ẩm, người cô chợt run lên.

_ Thiếu gia?_ anh bất ngờ khi nghe cô gọi thế. Có cần đề cao anh thế không, mà anh là thiếu gia, là cậu chủ thật mà, cô gọi vậy là lẽ thường.

_ Sao lại gọi anh thế?

Cô giật mình nghiêng đầu,

_ bà ta cũng gọi a_ cô lạnh nhạt nói.

Bà ta? bà Tú Loan. À thì ra cô học theo cách nghe và nhìn, anh cũng chưa nói tên anh cho cô biết thì làm sao cô dám gọi.

_ Anh họ Tiêu tên Dũ.

_ Tiêu Dũ

_ Đúng vậy, chỉ em được gọi anh là Tiêu Dũ, trong nhà ai cũng gọi là thiếu gia hoặc cậu chủ, hiểu không?

Cô gật đầu ngoan ngoãn, thấy anh cười nhẹ, mặt cô có vẻ thích thú.

_ T..Tiêu Dũ cười đẹp _

Nụ cười của Tiêu Dũ chợt ngừng lại nhìn cô.

_ em cũng cười đi_ anh ngồi cạnh nhẹ nhàng chải tóc cho cô. Mái tóc rất mềm và mượt, chải rất nhanh và anh cũng không dám làm mạnh, sợ đau cô.

_ Cười?_ cô quay mặt nhìn, miệng méo xệch. Anh đưa tay cười khúc khích, chắc phải dạy lại cô rồi.

Mà khoan, cô không biết gì sao? Ngay cả cười?

_ Lúc trước em sống thế nào? Anh có thể biết?_

Thấy cô nắm chặt tấm nệm khi suy nghĩ về quá khứ, anh thấy không cần nữa, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cô.

_ Em mấy tuổi?

_ 14

_ À còn tên em, anh đặt, được không?

Cô gật đầu rồi đưa lên mạnh đụng trúng cằm anh.

_ Là gì nhĩ? hmm_ anh xoa xoa cằm (vì đau) suy nghĩ.

_ Không c..ần nữa_ cô lay áo anh nói.

_ Xin lỗi, anh không giỏi về đặt tên, thôi để sau ha. Giờ tắm rửa cho em rồi thay đồ xuống dưới ăn.

Cô gật đầu

Anh choàng tay bế cô lên mang vào phòng tắm, hình ảnh te tua thể này chắc không để cô tắm một mình được rồi. Những cô gái anh mang về đều tự động cởi đồ dù quyến rũ đến mấy, còn cô, anh phải hạ mình và cũng kìm nén tính khí lại. Nhìn qua thì thân hình cô bé rất nhỏ nhắn và đẹp tự nhiên thể này, anh phải cố kìm lại thôi.

Tiêu Dũ bế cô xuống lầu, ai nhìn cũng ngạc nhiên. Ai ngờ cô dễ thương đến thế, mặt ngây ra như con nít, cô được ặc chiếc váy màu trắng viền xanh lục dài ngang đùi. Mái tóc xõa phồng lên sau khi tắm và được sấy khô.

Thấy anh đặt xuống ghế, cô ngẩng đầu lên, mọi người đang dọn đồ ăn, người thì đẹp đằng sau.

_ Mời cậu chủ! Chúc cậu ngon miệng_ dãy người hầu bên cúi đầu.

Cô nhớ lại lúc ở nhà bà Tú Loan cũng thế, bèn đứng bật dậy mời theo, chỉ đổi “cậu chủ” thành Tiêu Dũ làm mọi người bất ngờ.

_ Ngồi xuống đi, lần sau chỉ cần ngồi rồi mời, không cần làm theo họ_ anh chỉ cô, mấy người hầu cùng quần gia lại mở to mắt. Cậu chủ thật “dịu dàng” với cô gái đó.

Cô gật đầu ngoan ngoãn nhìn Tiêu Dũ ăn. Anh nhìn lại cô khó hiểu

_ Sao không ăn, không hợp khẩu vị?

Cô cúi đầu lắc lắc...

Cũng phải, cách ăn cầm đũa muống nĩa của anh rất lạ. Cô thấy cũng nhiều ở nhà bà Tú Loan rồi nhưng sống trong chuồng, chơi với chó dữ như cô thì làm sao biết cách mà ăn cho đàng hoàng. May mà cô còn biết mấy thứ nên học của con người như: trả lời, nghe lời và cả học hỏi, nếu không chắc phải dạy như lúc em bé mới sanh quá.

Anh chợt hiểu ra gì đó, đem ghế qua bên cạnh cô, chỉ cô cầm muống làm cô giật cả mình. Muống dường như muốn rơi.

_ Như thế này, đứng, ăn gì cứ bảo anh gấp lên chén rồi em xúc ăn hiểu không_ anh dặn.

Nhìn cô gái ăn ngon lành, bữa ăn trông cũng ấm hơn lúc trước.

_ Cậu chủ, cậu nên ăn kéo nguội_ quần gia nhắc anh.

Ừ ừ, ăn đây đang ngồi thừ ra nhìn cô, nghe thế anh lúng túng cầm đũa lên gấp cơm bỏ miệng.

Những người hầu cùng quần gia dường như có chút thiện cảm với cô. Dù nhìn ngốc nghếch nhưng khi bước vào căn nhà, cô chỉ quan tâm Tiêu thiếu gia nhưng không quyến rũ và nói chuyện nháo nhẹt như mấy cô gái khác, càng không để ý những thứ trong căn biệt thự cao sang này.

Sau khi lên lại phòng, anh nhớ là phải làm một vài thứ cho tập đoàn, anh là phó chủ tịch nên không thể bỏ bê công việc được. Anh hấp tấp đi qua phòng làm việc, quên mất cô đang ngồi trên giường một mình.

Thấy Tiêu Dũ bỏ đi, cô bình tĩnh bước xuống giường, không dám đụng những thứ khác. Cô đi mãi đi mãi vì nhà quá rộng và nhiều phòng, không biết Tiêu Dũ đã vào phòng nào. Cũng may cô từ nhỏ đã sống với con vật, mũi cô rất thính, tai cũng thế, mắt và cả cảnh giác cũng cao.

Tìm thấy phòng Tiêu Dũ đang làm việc, giờ mới để ý, cửa gì đâu to quá. Cô định mở cửa ra thì

_ Cô gái, cậu chủ đang làm việc. Hãy về ngủ trước, đừng làm phiền_ quần gia đi qua dừng lại nhắc nhở cô, thấy cô gật nhẹ đầu ông mới yên tâm đi tiếp.

Tiêu Dũ đang làm việc đã xong, anh dựa lưng vào ghế xoay xoay cổ nhắm nghiền mắt lại. Mở khê mắt ra nhìn đồng hồ, anh đã thiếp đi 3 tiếng rồi, bây giờ đã là 6 giờ sáng.

Anh đứng dậy vào phòng vệ sinh thay y phục, phòng làm việc của anh có đủ giường, y phục, nhà tắm và tủ lạnh.

Anh vừa xoay cửa ra thì..

__ nhóc con? Sao em lại__ nói đến đây anh mới nhớ, anh bỏ cô đi làm việc. Haish, quên mất.

__ Đúng đây xem nào, em không ngủ hay sao mà ngồi trước cửa phòng làm việc của anh__ anh đỡ cô dậy

__ Vì anh ư? Hay giường không êm, anh bảo người đi thay nhá

__ không không__ cô xoa tay lắc đầu

__ em về phòng ngủ đi, trưa sẽ có người đem thức ăn lên cho__ anh xoa đầu cô, thấy có chút có lỗi nhưng không biết làm thế nào cho phải.

__ Tiêu Dũ đi?

__ Ừ anh đi làm

__ Khi nào..o về?

__ Tối sẽ về, có thể mua quà cho em

Cô cau mày nhìn lại Tiêu Dũ

__ quà là tấm lòng__ anh chỉ vào tim cô giải thích

Cô nhìn thật kỹ nơi trái tim rồi thốt lên__ tấm lòng...à là ảm

__ ảm?

Cô đưa tay ôm Tiêu Dũ, ôm chặt lấy làm anh không kịp chuẩn bị ngã nhào xuống.

Aiza

__ ả...m như thế__ cô chớp mắt thích thú khi thử lại cảm giác lúc tối.

__ cái này được gọi là ôm__ anh búng nhẹ trán cô.

__ Nhưng ở đây ảm, ảm lắm__ cô chỉ vào trái tim mình nói rõ từng chữ rồi nhìn anh ngốc nghếch.

Anh đưa tay lên trán cười nhẹ, phong thái uy nghiêm lạnh lùng của Tiêu Dũ bị cô gái này hạ gục rồi.

__ Ngoan, về phòng, ở nhà tối anh về__

Cô gật đầu đi về phòng, không quên chào Tiêu Dũ. Biết cô ngoan thế thì lúc tối đã bảo ngủ rồi.

Thế là hôm nay cô ở nhà cho đến tối,

__ Cô ấy thế nào?

__ a cô gái không ăn gì thừa cậu chủ__ cô người hầu báo cáo

Anh cau mày__ tại sao?

__ T..tôi không biết. Tôi đã nấu cháo và muốn cho cô ấy theo lời cậu nhưng cô ấy vẫn không ăn càng không cho ai đến gần__

__ thôi được rồi, dọn đồ ăn lên phòng__ anh tháo cà vạt bước lên phòng.

Vừa mở cửa ra đã không thấy cô nhóc đâu, anh nhìn quanh cũng không thấy.

-Nhóc con, em đâu rồi?

Nhóc con, anh về rồi

__ Tiêu....Dũ

Anh quay lại thì thấy cô bước ra từ phòng tắm, mặt mệt mỏi.

__ Em sao thế?__ anh đến đỡ cô tới giường

__ mọi người bảo em không ăn, không cho ai đụng vào? Em muốn gì nào?

__ xi..n lỗi__ cô thở gấp

__ tại sao? Em sợ họ à, họ là người tốt

__ không cho đụng __ cô lạnh nhạt nói

__ không ngoan là sẽ đánh đòn đấy__ Tiêu Dũ nói cứ tưởng sẽ dọa được cô nhưng không, khuôn mặt cô trở về trạng thái bất cần và trên trán xuất hiện mồ hôi.

Anh nhìn rồi bắt gặp ánh mắt thoáng buồn của cô, thật là mệt, anh phải làm việc cả ngày nên không muốn thấy thái độ này tí nào.

__ Thiếu gia, đồ ăn đây__ cô người hầu đẩy khay đồ vào.

__ Ăn đi__ anh cho người lui ra rồi nói.

Thấy cô không ăn, anh cảm thấy rất bức. Máu nóng anh nổi lên xoay người đè mạnh cô xuống trừng mắt lạnh lùng nhìn.

Cô nhìn thẳng lại vào anh, ánh mắt thánh thiện ấy sao làm anh khó chịu biết nhường nào.

Định đưa tay đánh cô như những gì anh từng làm với mấy cô nàng kia khi chọc giận anh thì...a...là máu?

Cô nhếch môi có vẻ thất vọng nhìn anh rồi nhắm nghiền mắt lại ngất lịm đi

3. Chp 3

__ Tiêu thiếu gia

__ Bác sĩ Tần, cô ấy thế nào?

Vị bác sĩ nhìn anh, rồi thở dài nhẹ. Ông là bác sĩ chuyên về đủ khoa, nhất là Tâm Lý

__theo tôi thấy cô gái này từng trải qua rất nhiều thứ và đã rất khủng hoảng. Nhưng cô ấy lại chèn ép mình không nói ra hoặc không thể hiện lên được vì ngôn ngữ. Một phần khác làm cô ấy không muốn ăn vì vết thương trên lưng ra máu làm người cô tê liệt không muốn hoạt động nhiều.

Tiêu Dũ nghe xong thì choáng cả người

__ Thiếu gia có biết cô ấy có cuộc sống thế nào không?__

__ Không

__ vậy sao, đây là toa thuốc

__ cảm ơn__ anh lạnh lùng đáp lại

__ tôi xin phép

Tiêu Dũ bước vào phòng, anh phải làm sao cho phải với cô bé này đây.

Anh lấy điện thoại ra bấm vài nút

__.....

__ tôi đã gửi hình

__.....

__ tất cả thông tin

__.....

Chiếc điện thoại được anh ném qua một bên. Anh ngồi xuống ghé nhìn cô, sao vẫn chưa tỉnh nhỉ? Nếu cô không ngất đi, khuôn mặt này chắc đã bị anh đánh rồi, có khi còn hành hạ thậm tệ. Anh đưa tay áp vào đôi má lạnh lẽo của cô

Tỉnh lại đi. Anh có quà cho em này, là tên em đấy. Tỉnh lại rồi nghe tên mình chứ. Tính khí của anh thất thường, anh không giỏi quan tâm người khác, nhất là con gái. Phụ nữ thì anh là số một, nhưng em lại là một cô nhóc...thật xin lỗi

__Thiếu gia, đã sáng rồi__ cô người hầu cúi người nói

Anh đã thiếp đi sao? Còn cô đã tỉnh chưa. Một cảm giác lo sợ dâng lên trong anh, cô không có trên giường

__ Tiêu Dũ, có khá...ch

Ồ, anh bị sao vậy. Anh lại muốn “tắm lòng” à. Một đồng hồ loạn xuất hiện trong đầu cô khi thấy anh nhào đến ôm chầm lấy

Tiêu Dũ buông cô ra

__ này, em đi đâu sáng sớm mà không báo

Im lặng.

__ mấy người lui ra đi

__ vâng thưa cậu chủ

Sau khi xác định mọi người đi hết, cô mới mở miệng

__vì...ông lão kia bảo Tiêu Dũ cần nghỉ ngơi.K...không được làm phiền..nên

__ Em mới xuống lầu, phải không

Gật đầu

Ông lão? À, là quản gia đây mà

__ Em bảo có khách à

Gật gật đầu

__ Em sợ mới chạy lên đây

Gật mạnh hơn

__ Từ nay lúc nào anh cũng sẽ bên em. Trong nhà này, em không cần sợ ai cả, được không?

Cô chần chờ một lát rồi lại gật nhẹ đầu cho có lệ. Hahaa, cô mà cũng biết kiêu này. Anh đưa tay bế cô xuống lầu, không quên hỏi về vết thương, thấy cô lắc mạnh liệt anh mới yên tâm...vừa đi tới cửa, anh dừng lại bỏ cô xuống. Anh chưa đánh răng thay y phục, mắt mặt quá đường đường là phó chủ tịch tập đoàn lớn trên thị trường lại bị lú lẩn đi những chuyện cón con này. Nên nói sao bây giờ, ay da.

Cô chớp mắt nhìn anh không hiểu

__ Em chưa tắm?

Gật đầu

__ phải tắm mỗi ngày, nhớ không?

Lại gật đầu

__ Vào đây, anh tắm cho rồi xuống lầu cũng chưa muộn. À anh sẽ gọi em là Nha Đầu, nên nhớ chỉ anh được gọi em là Nha Đầu thôi.

Lần này cô thật sự rất bối rối, nhìn anh như muốn cười cũng không được khóc cũng không xong. Tiêu Dũ cười nhẹ không trách, anh mừng vì cô không để tâm cái tên ấy, anh thật sự muốn gọi cô là Nha Đầu, chỉ riêng anh, một cái tên rất dễ thương cho cô đối với anh. Tiêu Dũ bế cô vào phòng tắm rồi...***

Sau khi mọi việc xong xuôi, anh lại bế cô xuống lầu

_ Ey Tiêu... _

_ làm gì mà đứng thờ ra thế? Vương Tử

_ Tiêu Dũ, cậu đổi khẩu vị à?

Anh nhìn Vương Tử khó hiểu, nhìn lại mình thì mới thông suốt.

Đặt cô xuống ghế đối diện, anh ngồi bên cạnh. Cậu bạn thân từ nhỏ Vương Tử của anh vẫn ngồi thừ ra nhìn cô.

_ là người của tôi

_ thời hạn?

_ lâu dài và mãi mãi

Câu nói được thốt lên từ miệng Tiêu Dũ làm Vương Tử bất ngờ đến độ há hốc mồm.

_ khép lại _ anh nhắc

_ Anh tên Vương Tử, còn em?

Cô im lặng, hơi khó hiểu nhìn Vương Tử, người này là người lạ nhưng Tiêu Dũ ở đây, không cần sợ. Nhưng cô nào có tên đầu mà trả lời

_ Tên cô ấy là

4. Chp 4

_ Tên cô ấy là Hy

_ Hy?

Cái tên này Tiêu Dũ đã nghĩ ngợi rất lâu mới ra được. Cô nhìn anh rồi lại nhìn Vương Tử

_ nhưng cậu hãy gọi cô ấy là Hy Tranh

_ hmm tên lạ, nghe êm tai, rất hay _ Vương Tử gật gật đầu

Từ nãy giờ cô toàn nhìn quanh, không nói lên câu nào làm Vương Tử cảm thấy không thoải mái, anh cầm tách trà lên uống một ngụm.

_ Hy Tranh năm nay bao nhiêu tuổi?

14

_ Trẻ nhí, trông em còn trẻ hơn 14

Cảm ơn

_ Này, tôi hỏi Hy Tranh sao cậu lại trả lời!

Thích! Một chữ của Tiêu Dũ cùng cái nhún vai làm Vương Tử điên máu. Thằng quỷ này đúng là.

_ Hôm nay không đi làm à?

_ Chủ Nhật

Sau đó anh cùng Vương Tử nói thêm vài câu rồi chuyển qua đề tài chính. Vương Tử đến đây là muốn rủ Tiêu Dũ đến dự tiệc của một tập đoàn cũng có tiếng trên hiện trường. Vương Tử không khác gì anh, cậu

là một chủ tịch tập đoàn Thời Trang lớn, cũng cỡ tuổi 23. Hai người là bạn chí cốt, gia đình chơi thân với nhau.

_ Sao nào, có đi không?

Tiêu Dũ rất hay đi dự tiệc, nhất là của tập đoàn lớn vì có thể gặp đối tác lớn và hợp tác thêm nhiều tập đoàn khác. Nhưng hiện giờ Hy Tranh là vật cản duy nhất mà anh không thể đi.

Cô nghe ngóng tình hình, cũng hiểu được vấn đề. Tên cô là Hy gọi là Hy Tranh, chỉ có duy nhất Tiêu Dũ gọi là Nha Đầu thôi. Còn đó là bạn của Tiêu Dũ tên Vương Tử và Tiêu Dũ được rủ đi dự tiệc. Dự tiệc? Ông bà Tú Loan cũng rất hay đi, nghe nói có rất nhiều thứ lạ, thật tò mò a.

(*sẽ gọi Nha Đầu bằng Hy Tranh, chỉ khi với Tiêu Dũ mới viết là Nha Đầu)

Tiêu Dũ đang đắn đo không biết làm sao thì Vương Tử lên tiếng

_ Hy Tranh, em muốn đi dự tiệc không?

Cô chần chờ một lát, sau đó mắt sáng lên

_ T..Tiêu Dũ

_ gì em?

_ m..muốn

Tiêu Dũ gật đầu đồng ý với Vương Tử sau khi nghe Hy Tranh nói thế. Vương Tử khá bất ngờ về giọng nói của cô gái này, còn cả cậu bạn sắt đá này sao lại dịu dàng thế không biết.

_ Hy Tranh, em to gan lắm. Anh hỏi mà em làm lơ_ Vương Tử đập bàn nói đùa làm cô giật mình

Hy Tranh giờ mới đưa mắt nhìn thẳng vào Vương Tử. Tiêu Dũ nhếch nhẹ môi xem ngóng tình hình.

Liệu Hy Tranh có chịu mở miệng?

Cô đứng lên bước đến gần Vương Tử, Tiêu Dũ thấy hơi chướng mắt khi cô đến gần người lạ.

_ Tử....

Ô mai??? Tên của Vương Tử, cô nói trống không vậy, may Hy Tranh là người của Tiêu Dũ, nếu không mười mạng cũng không thoát.

_ G..gì?

_ anh...tại sao lại nói thế?

Lại thêm một cái chương, Hy Tranh chưa bao giờ gọi Tiêu Dũ là “anh”. Nhưng đẹp đã, cô vừa bảo Vương Tử nói dối?

_ Tiêu Dũ, em ấy lạ thật a_ ngay cả Vương Tử cũng giật mình, anh có nói gì đâu chứ?

Rầm

Hy Tranh?

Cô đập bàn một cái thật mạnh, nghe muốn rách cả tay lườn Vương Tử.

_ Tại sao hỏi lại làm lơ?_ cô nói

1 giây 2 giây rồi lại 3 giây....

Chết Vương Tử chưa! Cậu bị cô chơi lại rồi. Tiêu Dũ cười thâm, giỗi lăm nhóc con của anh

Vương Tử nhìn cô, có chút thẹn

_ Tiêu Dũ, cô nhóc này đặc biệt đấy. Lần đầu tiên có người chơi lại tôi_ Vương Tử đặt tay mình choàng vai Hy Tranh, tay kia ra hiệu số 1.

_ Thả ra!_ Tiêu Dũ quát lớn, nhưng không chỉ anh mà còn có cả giọng của Hy Tranh.

__ Được được, làm gì ghê thế. Đúng là tâm đầu ý hợp..nói cũng nói chung, làm hết cả hồn

Thôi tôi xin phép, vậy gặp cậu tối nay nhé

__ Được__ Tiêu Dũ đứng lên có ý tiễn

__ Thôi khỏi tiễn, cậu giết tôi mất

__ tại sao

__ vì...hẹn gặp lại em, bé yêu ạ

Nói rồi Vương Tử béo nhẹ má cô sau đó phi thẳng ra ngoài, để lại cho Tiêu Dũ cục tức và Hy Tranh thì không hiểu gì. Vương Tử, cậu nhớ đấy.

Tối:

__ Nha Đầu, qua đây anh mặc cho em

Chân kia trước, đứng thẳng lên

Đừng động đây, ngoan nào

Nha Đầu nhỏ của Tiêu Dũ đã thay váy xong, phải mất đến 15 phút để mang lên người cô.

__ Nha Đầu, nếu ai hỏi tên hoặc quý danh em nhớ bảo em là Hy Tranh nhớ không?

Gật

__ Ở đó có rất nhiều người, em ổn không?

Gật

__ Không cứ xử xấu với người lạ nhé

Gật

__ Còn nữa...

Cô cứ gật, anh nói cho đến khi quản gia vào báo đã đến giờ anh mới ngưng. Ay, tội nghiệp cái cổ của cô.

Tại nơi dự tiệc:

__ Vương thiếu gia, mời

__ À vâng. Cảm ơn ông Từ chủ tịch

__ Vương thiếu gia đang đợi ai à?

__ à vâng

__ chắc là Tiêu thiếu gia đây mà__ một người khác nói

Vương Tử cười cho qua rồi xin phép, thật ra anh ngóng Hy Tranh hơn Tiêu Dũ. Cậu ta mà biết được chắc từ anh luôn quá.

__ A Tiêu thiếu gia đến

Mấy cô nàng tiểu thư bắt đầu xầm xì to nhỏ, Tiêu Dũ và Vương Tử hiện được xem là hai nhân vật điển trai tài năng nhất trong buổi dự tiệc hôm nay, người tình của hai người này tất nhiên cũng không thiếu.

__Ồ, hình như có ai đi bên Tiêu thiếu gia, là một cô gái

Xinh quá, trẻ quá

Hầy, đừng tưởng bỏ. Cô ta sẽ bị Tiêu thiếu gia đá sớm thôi

Thiếu gia chỉ đổi khẩu vị, cô ta chỉ là hồ ly đeo bám

Đúng đấy đúng đấy làm sao mà so với chúng ta được cơ chứ....

Hy Tranh nắm chặt tay áo anh, hít thở sâu và đều để lấy tinh thần. Tiêu Dũ thấy có rất nhiều lời bàn tán tốt xấu, hẳn là cô rất sợ liền vòng tay qua người cô, xích cô lại gần hơn làm mấy cô nàng kia thấy mà tức sôi máu.

_ Tiêu thiếu gia, người con gái bên cạnh cậu thật đẹp, có thể hỏi quý danh tiểu thư đây không?

Anh gật nhẹ đầu rồi nhìn cô

” _ Nha Đầu, nếu ai hỏi tên hoặc quý danh em nhớ bảo em là Hy Tranh nhớ không?”

_ a H..Hy Tranh_ cô lúng túng trả lời

_ Hy Tranh à? Tên cô đẹp quá, rất dễ nghe

_ C..ảm ơn

_ Đây, giọng của cô ấy hay thật

_ Ủ, lại rất dễ thương không yếu điệu

_ Hy Tranh, chắc cô đã đói cô có thể đi ăn ở góc bên kia, rất nhiều đồ ngon cho cô. Tiêu thiếu gia có thể ở lại bàn chuyện công ty tập đoàn được không. Tôi có vài người muốn giới thiệu cho thiếu gia.

Tiêu Dũ cũng thấy cô chưa ăn tối nhưng để cô đi một mình có vẻ không ổn cho lắm. Hy Tranh biết ý, lay áo Tiêu Dũ, đưa ngón tay chỉ về phía đồ ăn rồi lại xua xua tay. Anh cười thầm, cô đang cố nói “không sao, anh cứ đi với họ, đừng lo” nhưng không thể vì câu đó quá dài, cô không thể nói nhiều trước đám đông.

Tiêu Dũ gật đầu, đưa tay vuốt nhẹ má cô rồi từ từ buông ra. Hy Tranh bước đến quầy đồ ăn, wa thật là nhiều nhưng không ngon gì cả. Có Tiêu Dũ ăn mới ngon.

Đang đứng thần ra thì có một bàn tay nắm chặt cổ tay cô.

_ Cô là người của Tiêu thiếu gia?

Hy Tranh định hất ra lườm cô gái kia vì đụng đến cô nhưng nhớ lời Tiêu Dũ đã dặn không được cư xử xấu, cô bình tĩnh lại rồi nhìn vào cô gái đó rồi gật đầu.

_ Vậy à? Cô có phải là người mẫu, diễn viên, con gái tập đoàn nổi tiếng gì không?

Lắc đầu

_ a, haha, thì ra là hồ ly có danh phận nghèo, hám tiền, đeo bám Tiêu thiếu gia vì cái ghế “vợ” của anh ấy_ một cô khác bước đến

Hy Tranh cau mày, người gì đâu mà đã cao còn mang thứ mà bà Tú Loan hay gọi là “guốc” ấy phân nữa. Cách nói chuyện của chị ta cũng thật giống bà, thật khiến cô thấy khó chịu a.

_ Mày nhìn gì chứ_ cô ta gằn giọng, nhưng không để người ngoài nghe thấy.

_ Thôi đi Chi Linh, ả ta không đáng đâu_ một cô gái khác bước đến, rất xinh đẹp và kiêu sang.

_ Du Tổ?

Du Tổ nhìn sơ qua Hy Tranh, miệng cười tươi nhưng Hy Tranh có thể thấy rõ, chị ta là giả tạo? Từ này có lẽ quá mạnh để so sánh với một người đẹp, Hy Tranh thật không muốn thất lễ với người này.

_ Nghe nói muội muội đây tên Hy Tranh

Gật

_ Đẹp đấy....ấy, thật xin lỗi xin lỗi, muội có sao không?

Hy Tranh bị Du Tổ đổ rượu vang lên váy, biết chắc là chị ta cố ý nhưng Hy Tranh vẫn lắc đầu cho qua.

Nhưng xem ra, mấy cô nàng này không biết điều rồi

_ Ấy da, xin lỗi Hy cô nương, đã làm cô ngã rồi haha

Nhìn cô ta kìa, đúng là không tự lượng sức. Hai cô nàng kia là người tình có một không hai của các thiếu gia giàu có gồm Từ Du Tổ và Quách Chi Linh. Từ Du Tổ hiện đang là người tình “nặng ký” nhất của Tiêu thiếu gia nên ai cũng sợ động chạm đến cô. Những người tình khác của thiếu gia đều bị Du Tổ đẩy hạ cho tơi tả, có người còn như chết đi sống lại, có người sống mà như chết. Không biết Hy Tranh sẽ ra sao,

Vương Tử đang bàn công việc xả giao, vẫn không thấy Tiêu Dũ và Hy Tranh đâu, đang không biết họ có đến không thì nghe ở quầy đồ ăn đang náo nhiệt chuyện gì đó, tò mò đến xem thử.

Hy Tranh bị Chi Linh xô ngã, lưng đập mạnh vào cạnh bàn ăn. Thấy ươn ướt, Hy Tranh chắc rằng vết thương bị rách. Không xong, Tiêu Dũ sẽ la cô mất, chỉ tại các cô gái này, không đâu tự nhiên gây chuyện với cô để rồi cô sắp bị Tiêu Dũ la. Hy Tranh ngẩng đầu, đưa mắt lườm bọn họ,

Du Tổ ghét ánh mắt ấy, ghét ai chống lại cô và nhất là chiếm hữu người đàn ông của cô. Vung tay định tát Hy Tranh vài cái thì.....

__ Từ Du Tổ, đừng tưởng đây là tiệc của tập đoàn cha cô thì có thể làm gì thì làm!

__...t..thiếu gia?

__ Đây là người của tôi, các người dám!__ Tiêu Dũ lạnh lùng nói lớn- ánh mắt đỏ ngầu, giọng nói chứa đầy phẫn nộ, thả cánh tay bị chụp của Du Tổ ra rồi lại gần Hy Tranh. Hàn khí của anh đang bao quanh căn phòng dự tiệc.

Hy Tranh thấy Tiêu Dũ đến thì vội đứng dậy nhưng có vẻ chân bị trật làm cô lắc lư đứng không vững. Tiêu Dũ bế cô lên nhìn thẳng vào ba cô gái kia. Du Tổ trán ướt đầm mồ hôi, Chi Linh thì nắm chặt lấy váy của mình, cuối đầu không dám ngẩng lên

__ Tiêu Dũ, cậu đưa Hy Tranh đi trước. Ở đây để tôi lo liệu__ Vương Tử bước vào, đặt tay lên vai Tiêu Dũ nói, không quên quàng cho các cô tiểu thư một ánh nhìn khó chịu.

Nếu không có Vương Tử, tập đoàn của các cô này chắc không cứu được rồi. Tiêu Dũ cảm thấy vết thương của cô bị rách, không quan tâm nữa, anh bế cô rời khỏi đó và quay về Tiêu Hàn Cực.

5. Chp 5

__ Nha Đầu à, em không sao chứ. Nha Đầu, đừng làm anh sợ__ Tiêu Dũ đặt cô lên giường rồi nắm lấy bàn tay cô.

__ Tiêu Dũ?

__ Nha Đầu, em ngồi được không, có sao không, để anh băng lại vết thương rồi xoa chỗ bị trật cho em

Gật nhẹ đầu, cô gượng dậy

Băng bó, xoa bóp chân xong, Tiêu Dũ xoay người cô rồi ôm chầm lấy.

Thật có lỗi, đáng lẽ anh không nên để cô một mình. Cô đã làm theo những gì anh nói, anh chắc vì vậy nên cô mới không phản kháng. Chỉ hai ngày, chỉ trong khoảng hai ngày nhưng trái tim anh thật sự đã tan chảy vì cô. Nha Đầu ngốc, anh đã thương em rồi đấy. Em cứ mạnh mẽ thế này thì làm sao anh bảo vệ được.

Anh cởi hết lớp váy trên người cô ra, cơ thể 14 tuổi nhưng rất hoàn mỹ, đầy đặn. Anh muốn cô, mãi mãi, chỉ cô thôi. Anh sẽ chờ, đến khi cho phép, cô sẽ là của anh.

Cô nhìn anh, ánh mắt Tiêu Dũ thật buồn. Có phải vì cô làm sai không, là cảm giác gì đây? Đau quá, Tiêu Dũ...đau quá!

Thấy cô nhắm mắt, tay nắm chặt áo anh, Tiêu Dũ hoảng lên...

__ Sao thế? Em sao thế nhóc con?

__ hức...oaaaoaa

Nha Đầu bật khóc, đã lâu rồi cô không khóc. Những giọt nước mắt ầm ập thi nhau lặn trên má cô.

__ Em đau ở đâu? Đừng khóc đừng khóc__ Tiêu Dũ thật sự rối lên không biết làm gì để dỗ cô, chỉ biết ôm rồi vỗ nhẹ đầu

__ anh ở đây, không ai hại em nữa, đừng khóc, xin em

Cuối cùng cô cũng nín, Tiêu Dũ buông lỏng tay nhìn cô, mắt chạm mắt.

__ hức...Tiêu Dũ nhìn buồn lắm, tim đau lắm. Xin lỗi vì không nghe lời a, là Nha Đầu không tốt oaaaoaa__ nói xong cô lại khóc

Tiêu Dũ thấy tình huống này không biết nên vui hay buồn nhưng có thể thấy, ít ra Nha Đầu cũng có cảm giác với anh.

__ Em đau cho anh à, ngoan lắm! Anh không buồn nữa, giờ đi tắm rồi ngủ được không?

Cô nức nở vài tiếng, gạt đầu dụi mắt. Tự động đưa tay lên cổ Tiêu Dũ cho anh bế.

__ Tiêu Dũ a, cái đó?

__ là bong bóng xà bông

__ bong bóng?

__ Ừ, nó có thể bay nữa đấy

Wa

Mắt cô sáng lên, Tiêu Dũ bật cười, đồ ngốc.

Tắm rửa xong, anh bế cô lên lại giường. Thông tin về cô đã được chuyển đến, nhưng anh không thể coi bây giờ, lo cho Nha Đầu trước đã.

__ Nha Đầu, lúc này em có sợ không?

5 giây suy nghĩ, lắc đầu mạnh

__ Đau không?

Lắc

__ Em phải trả lời chứ

__ Không có...không đau

__ Em không sợ, cũng không đau, thế lúc đó em nghĩ gì?

__ Tiêu Dũ

__ Hả, gì cơ?

__ Tiêu Dũ

__ em nghĩ về anh?

__ vâng

Tiêu Dũ bật cười ôm lấy cô

Mai em đến tập đoàn với anh

-đến tập đoàn?

Đúng, để anh ở bên em

Bây giờ thì ngủ đi, ngoan.

Buổi tối, cứ như là một đêm rắc rối, nhưng lại vun đắp tình cảm của họ. Một tình yêu mới chớm, của hai người, hai trái tim.

__ Cậu chủ __

__ Suyt, tôi sẽ lái xe đến tập đoàn trẻ. Còn bây giờ thì lui ra __ Tiêu Dũ nói nhỏ đủ nghe, tránh đánh thức cô bé còn trong giấc mộng bên cạnh. Không biết, mộng của cô, có có anh?

Tập đoàn TG (*Tiêu Gia)

__ chào phó chủ tịch

Tiêu Dũ gật đầu có lệ, trừ lúc lên xe, đánh răng thay đồ, băng bó và ăn sáng ra, cô chưa bao giờ rời anh, ý là anh luôn bế cô. Cô sợ anh mỗi, nhưng bị Tiêu Dũ nói lại nên ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực to lớn của anh....

Tiêu Dũ đặt cô xuống ghế sofa, rồi đến bàn bắt đầu làm việc.

__ Phó chủ tịch, đây là tài liệu

Anh gật đầu rồi cho cô thư ký ra ngoài.

Lý lịch hồ sơ thông tin:

__ Từ nhỏ đã bị bỏ rơi tại bãi rác, được ông Đoãn đem về. Ông ta nổi tiếng dê già, vợ tên Tú Loan, bà là chủ một công ty khá lớn.

__ Được đặt tên là Nha Đầu, sống với chó dữ từ nhỏ, chỗ ở luôn luôn là trong chuồng

__ Những thứ liên quan đến Nha Đầu từ nhỏ chỉ là bộ quần áo và chiếc khăn trùm em bé, đã sớm bị bà Tú Loan vứt

__ Bị hành hạ thể xác hằng ngày, hay bị bỏ đói. Lúc nhỏ cứ mỗi lúc khóc liền bị bà Tú Loan đánh vào mặt. Từ lúc 2 tuổi, lớn lên mà không rơi giọt nước mắt nào.

__ Đến năm 14, ông Đoãn nổi thú tính liền dùng mưu kế “đụng chạm” cô. Bắt cô phải hầu hạ ông nhưng chưa kịp làm gì thì bị bà nhà phát hiện, đuổi ông ra khỏi nhà.

Tờ giấy thông tin nay đã bị vò nát trên tay Tiêu Dũ, anh nghiêng răng tức giận. Tay cuộn lại hình nắm đấm, người gồng lên.

Gì chứ? Thật ra Nha Đầu của anh đã đắc tội gì với họ, sao lại đối xử tệ bạc với cô như thế.

Trán anh bắt đầu hiện lên mồ hôi, tay nổi gân xanh.

Tiêu Dũ lạnh lùng thật ra đó chỉ là do mọi người thấy rồi suy đoán ra, nhìn chung thì anh cũng biết quan tâm người bên cạnh. Tiêu Dũ cũng có một quá khứ đau buồn, bởi thế anh đã tạo một bức tường ỉnh đối với mọi người. Anh độc ác, cũng có thể nói là rất độc ác với những người giả tạo, nhất là phụ nữ. Anh đã từng sống với châm ngôn “tiền là tất cả”, anh đã từng đóng mình lại rồi hoà với băng. Và bây giờ, Nha Đầu là người thức tỉnh anh, kéo anh ra khỏi bức tường giam đó, cô còn mạnh mẽ hơn anh gấp vạn lần. Anh mang ơn cô... Nha Đầu, nhất định anh sẽ bảo vệ em.

__ Tiêu thiếu gia __

Anh nhú nhẹ chân mày nhìn lên, Từ Du Tổ? Cô ta làm gì ở đây?

__ Tiêu thiếu gia, anh bỏ mặc em cả tuần nay không thấy nhớ sao? __ Du Tổ tự nhiên xoay người ngồi lên đùi anh, tay đưa lên vuốt nhẹ khuôn mặt anh tú.

Hy Tranh cũng ở đây? Du Tổ vờ như không thấy, làm những thứ thật quyến rũ để chứng tỏ cô mới là người của Tiêu thiếu gia đây.

Đôi mắt sắc bén liếc nhìn Nha Đầu, môi đặt nhẹ lên trán anh rồi cười đắc ý.

Tiêu Dũ để yên cho cô ta làm gì thì làm, anh biết những chiêu này đối với anh không có hiệu quả nhưng Nha Đầu không có vẻ gì là tức giận, chỉ ngồi đó nhìn bọn họ.

Du Tổ ép người mình vào Tiêu Dũ, thở hơi ấm vào tai anh, hai đôi núm bị ép vào bờ ngực cơ bắp.

Hy Tranh bắt đầu cau mày, chuyện gì thế này? Trông thật ghê tởm

Thật Bẩn Thối__

Tiêu Dũ bất ngờ, không ngờ Nha Đầu lại có thể nói những chữ đó. Xem ra, anh làm hơi quá rồi.

Du Tổ ngừng lại, bất ngờ khi thấy Tiêu thiếu gia đẩy ra, lòng bực tức vì Hy Tranh dám phá đám.

Hy Tranh đứng lên, bước đến bàn Tiêu Dũ nhìn hết anh rồi đến Du Tổ. Khuôn mặt thật vô cảm

Hy tiểu thư, cô có biết phá hỏng chuyện người khác là bất lịch sự không?__ Du Tổ khoanh tay, chất giọng kiêu căng cất lên, bắt đầu khiêu chiến

Tiêu Dũ thật tò mò, phụ nữ đánh nhau cũng nhiều nhưng Nha Đầu lại khác. Cô sẽ làm sao nhỉ?

__ thật bẩn

Hy Tranh nhắc lại làm Du Tổ khó chịu, chưa ai dám nói cô như thế, ngay cả cha mẹ cô. Du Tổ đưa tay tát Hy Tranh một cái thật mạnh

__Du Tổ!__ Tiêu Dũ đứng bật dậy nói lớn.

Thấy đôi má Hy Tranh bắt đầu đỏ ửng 5 dấu tay. Tiêu Dũ định tát cô ta một bạt tai, sau đó liền cho tập đoàn nhà Du Tổ phá sản nhưng thật bất ngờ, tiếng gầm gừ của Hy Tranh đang lớn dần, nó làm anh khựng lại.

__ A, đ...đau! Con nhỏ này, ngừng lại, thả tao ra

Du Tổ la oai oái, Hy Tranh nhảy ào lên cô rồi dùng hai tay cào. Sau đó dùng răng cắn Du Tổ một nhát bạt máu, thế đề người của Hy Tranh làm Du Tổ không thể phản kháng.

Tiêu Dũ đứng thờ ra, kiểu đánh ghen mới nhất anh từng thấy là đây.

__ Đủ rồi, cô ta sợ rồi__ Tiêu Dũ kéo Hy Tranh ra khỏi người Du Tổ.

Cô thở hổn hển nhìn Du Tổ, răng nghiến lại gầm gừ. Đây là cách cô bảo vệ bản thân lúc trước khi đấu với lũ chó hoang được bà Tú Loan bỏ vào chuồng.

Du Tổ đứng dậy, kéo áo lên lườm cô nhưng bắt gặp ánh mắt sắc của Tiêu Dũ, Du Tổ cắn môi chạy ra ngoài.

__ Nha Đầu ngoan, hết rồi, không sao__ anh ôm từ sau lưng cô, tiếng gầm gừ dần nhỏ lại.

__ Em đi đâu loanh quanh trong phòng này kiếm gì chơi đi, anh làm việc, được ko?__ Tiêu Dũ nói chậm vào tai cô, đủ cho hai người nghe.

Hy Tranh giật mình khi hơi ấm phả vào tai, gật đầu, buông Tiêu Dũ ra, đi tìm thú vui ỉn.

Tối đến, Tiêu Dũ xong việc liền rủ cô đi ăn. Thấy cô chăm chú đọc gì đó, anh chợt nhận ra cô biết chữ, có lẽ nên cho cô đi học để tiếp xúc với bạn bè và đời sống bên ngoài.

__ Nha Đầu, đi ăn thôi

__ a, Tiêu Dũ, c..ho

__hửm

__ cái này

__ ở nhà có nhiều lắm, anh sẽ cho em tất

__ Thật?

__ Ừ, giờ đi ăn

Cô gật đầu, khuôn mặt trông rất vui, đưa tay cho Tiêu Dũ bế.

6. Chp 6

Xí xí, bé Au đã quay trở lại. Sorry vì sự chậm trễ này nhova, nhà Au có chuyện nên phải.....Từ bây giờ Au sẽ siêng post chap hơn, thành thật cảm ơn vì sự ủng hộ cùng những lời hối Au ra chap mới. LOVE YOU ALL <>

_ Nha Đầu, đây là phòng sách của Tiêu Hàn Cực. Em muốn đọc gì cũng có, máy móc điện tử đều đầy đủ. Cần gì em cứ gọi người hầu, họ sẽ đem đến cho em.

_ Gật

Dù không nói gì, nhưng đôi mắt của cô nhóc chợt sáng lên lạ thường. Đến giờ phút này, Nha Đầu mới ngẩng đầu nhận thấy cái tốt của sự xa hoa là gì.

Lúc trước ở nhà bà Tú Loan, các chị người hầu vì tội nghiệp cô nên đã lén lút đem sách lại chỉ chữ cho Nha Đầu, có người còn cho cô cả cuốn sách. Nhưng sách thì ngắn, cũng chưa đọc xong thì bị lũ chó vâu nát, có khi bị bà lớn phát hiện lấy đem đi vứt.

Nha Đầu cô thật sự rất thông minh, chỉ cần nhìn qua là nhớ. Chỉ là trình độ từ vựng còn rất thấp, nên không thể diễn tả được.

_ Tiêu Dũ, có thể ở đây mãi không?

Cô thích thú chạy vào nói lớn

_ Đây là biệt thự nhà anh, cũng là nhà em, em muốn làm gì cũng được. Nhưng nhớ phải hỏi ý anh trước

_ A Tiêu Dũ tốt, thật yêu quá.

(*ý là yêu anh quá)

Tiêu Dũ mặt đỏ ửng, lần đầu tiên anh thấy thích cách con gái tỏ tình, nhất là của Nha Đầu. Nhưng không biết cô nói thể là nghĩa rộng hay nghĩa hẹp, không biết cô có biết yêu là gì hay không nữa? Trời ạ, nghĩ nhiều quá rồi. Thời gian còn dài mà.

_ Nha Đầu, em có nghĩ về việc sẽ đi học không?

Đi học? Đó chẳng phải là thứ mà con người lớn lên phải làm sao. Các chị hầu từng nói, học để thành công, sau đó sẽ giàu có, có lúc còn giàu hơn bà chủ (*bà Tú Loan)

_ Có, học. Tiêu Dũ cho học

_ không phải học, là đi học

_ Đi học. Nha Đầu đi học_ cô lập đi lập lại, đôi mắt thánh thiện của cô cứ chớp chớp, thế 4 chân. Cô dí sát mặt mình vào người Tiêu Dũ làm nũng như cún con vùi vãnh đồ ăn, trông thật dễ thương a

_ Được, nhưng ở đó có rất nhiều người. Anh không thể để em đi một mình được_ Tiêu Dũ trầm ngâm suy nghĩ, thật khó. Nhờ Nha Đầu lại xảy ra chuyện thì làm sao?

_ Sách a!

_ Hửm?

Tiêu Dũ nhìn Nha Đầu một lúc lâu. Đúng vậy, sao anh lại không nghĩ ra chứ. Nha Đầu học rất nhanh, nếu đưa cô sách dạy về cư xử và truyện tranh giáo dục cùng phim và ảnh. Tin chắc rằng, trình độ của cô sẽ vượt lên rất cao.

Tuy Nha Đầu có thể chỉ đọc sách thôi, nhưng trong thế hệ này, có rất nhiều thứ Nha Đầu còn cần phải học để đổi mặt, đến trường là cách tốt nhất để học hỏi cho cô. Nhất là ở lứa tuổi 14 này

— Giỏi lắm, được, trong thời gian này em hãy đọc sách. Anh sẽ tìm trường tốt để cho em đi học, được đến trường— Tiêu Dũ xoa đầu cô, khoé miệng chợt cong lên. Anh cười thật giống ánh mặt trời, thật là đẹp.

Thế là từ hôm ấy, Nha Đầu không đến tập đoàn cùng Tiêu Dũ nữa mà ở Tiêu Hàn Cực đọc sách. Cô đọc được nhiều sách, học được nhiều thứ. Mỗi tối, có thời gian Tiêu Dũ đều mở phim cho cô coi để biết rõ hơn về cuộc sống. Nghe lời Tiêu Dũ, lúc nào cô cũng ăn uống đầy đủ, vì đã quen với ngôi nhà, Vương Tử thì cũng hay qua nhà chơi, làm cô càng ngày càng cởi mở hơn.

Vết thương trên lưng giờ đã lành hẳn, tuy không bắt chuyện với quần gia và người hầu nhưng lâu lâu lại đi theo tò mò xem họ làm gì. Có lúc cô muốn làm theo nhưng lại bị họ ngăn lại, thế là cô lại khó chịu chạy vào phòng sách lấy sách ra đọc.

Sau khi nghe nói một ngày tốc độ đọc của Nha Đầu càng nhanh, có lúc cả 15 cuốn dày cộp cả trăm ngàn trang sách cũng bị cô đọc hết trong một ngày. Sở dĩ Nha Đầu đọc nhanh là vì cô có thể biết trước được bước tiếp theo sẽ như thế nào, và bộ phận phân giải, suy đoán trong đầu Nha Đầu được coi là rất nhanh và nhạy bén. Tiêu Dũ bất ngờ vì trình độ học cao vút của cô, nếu cô được học từ nhỏ, bây giờ chắc đã rất giỏi, có khi còn giỏi hơn cả anh, một người đã trên 20.

— Nha Đầu, mai em sẽ đi học

— Thật?

— đúng, thật. Trường em là trường danh giá, có tiếng ở đây.

— tốt quá

Cô nhảy lên, đưa tay phẩy phẩy kiểu con vịt có vẻ rất mừng. Đến bây giờ, Nha Đầu đã biết nhiều điều hơn trước, đã bắt đầu gọi Tiêu Dũ là anh, và đang áp dụng những thứ học được vào cuộc sống. Nhưng cô vẫn chưa học được cách cười, đó là điều Tiêu Dũ quan tâm nhất. Anh muốn thấy nó, nụ cười của cô, thứ đã bị giam cầm trong nhiều năm. Và anh tin, anh sẽ giải thoát được cho nụ cười ấy, phải, là anh.

— Nha Đầu, trong trường em sẽ có người tên Vương Kha. Em có thể nói chuyện và làm bạn với cậu ấy

— Kha?

— là Vương Kha! Sao em thích nói tên của nhà họ Vương cộc lốc thế?— Tiêu Dũ bật cười

— Vương Kha, là em của Vương Tử

— sao em biết?

— máy tính nói mà, máy tính nói còn nhiều hơn con người

Lần này thì Tiêu Dũ cười lớn hơn, đến độ đau cả bụng. Máy tính thì làm sao mà nói được cơ chứ, suy nghĩ của Nha Đầu thật là phong phú. Ôi, trẻ con quá, nhưng mà không ngờ cô cũng mò thông tin nhanh đấy chứ.

Sáng sớm, Tiêu Dũ vừa mở mắt ra thì đã thấy đôi mắt Nha Đầu mở to nhìn anh. Cô đưa tay vuốt nhẹ mặt anh, như anh từng làm với cô

— Chào buổi sáng Tiêu Dũ

...Chết rồi, chết thật rồi. Nha Đầu thật là dễ thương quá, đáng lẽ anh nên làm những động tác khác nhiều hơn để cô có thể làm theo. Haiz, anh đúng là ham hố mà.

— Nha Đầu, em chỉ được làm vậy với anh. Không được làm với người khác nghe không?

— Vâng

Nha Đầu trả lời rõ, gật đầu cái rụp.

— Đi nào, phải sửa soạn cho em đến trường. Đồ đồng phục đã được chuẩn bị sẵn, thay xong xuống ăn sáng rồi chúng ta xuất phát

— Vâng

Trường đại học Hàn Long Vũ

— Nha Đầu, em sẽ học trên mọi người nhiều lớp dù tuổi còn nhỏ nên họ có tò mò thì chắc là ngưỡng mộ, khen em nên đừng sợ, nghe không?

— Tiêu Dũ, nãy giờ anh đã nói rất nhiều, câu này cũng đã nói lần thứ ba rồi. Nha Đầu nhớ hết, Tiêu Dũ đừng lo a

Anh chợt thấy mặt mình có chút thẹn, thật là, chỉ tại anh lo cho cô thôi mà.

— Thôi được rồi, em vào đi

— Vâng, tạm biệt Tiêu Dũ

— Học tốt nhé, chiều anh đón đấy

— Nhớ rồi, Tiêu Dũ đi nhanh đi kéo trễ việc

Ờ hay, còn hồi thúc anh đi à, mà cũng phải, anh có cuộc họp bên chi nhánh tập đoàn. Phải đến kéo trễ.

Thế là Tiêu Dũ lăn bánh xe, chạy đi trong nuối tiếc. Khác với sự lo lắng của anh, cô thật sự rất bình tĩnh, rất vui nữa.

Ngôi trường này thật sự rất rộng a, đi mãi mới thấy phòng hiệu trưởng. Cô bèn lên mở cửa vào,

— em là

— Tên Hy Tranh

Nói xong, cô cúi xuống chào thật mạnh. Phải lấy dũng khí để trả lời, không được vô lễ với thầy cô giáo, phải kính trọng, trong sách đã nói thế.

Ngài hiệu trưởng rất bất ngờ, không ngờ Hy Tranh, người con gái thần đồng mà Tiêu thiếu gia nói đến là một cô nhóc con. Có lộn không?

— này cô bé

— Vâng

— Trường này có quy định, không đủ tuổi thì phải làm trắc nghiệm. Nếu đủ điểm hoặc cao hơn, em sẽ được nhận thẳng vào lớp cao.

— Thật?

— Đúng vậy, sao nào có dám không

— Dễ thôi mà

Hiệu trưởng xem rơi cả bút, chưa ai vào trường này mà dám nói từ dễ với ông, cô bé này, thật khiến người khác tò mò.

— Thời gian là 45 phút, có 50 câu

— Bao nhiêu mới gọi là đủ điểm ạ

— 30 câu. Sao thế, em sợ rớt àh?

— không, bắt đầu thôi

Thời gian tích tắc trôi, cũng đã sắp 15 phút

— xong rồi

— hử? Sao nhanh thế, hay là em bỏ cuộc

— không có, chỉ làm đủ điểm qua kỳ thi thôi

Thật kỳ lạ, 30 câu, làm trong 14 phút. Đây toàn là bài cao toán khó, ông chỉ muốn thử cô thôi chứ thật ra đây là bài dành cho học sinh tốt nghiệp loại xuất sắc. Không ngờ cô làm hết 30 câu trong 14 phút, đúng là không thể ngờ.

— Em chắc đúng 30 câu chứ, có cần xem lại không?

— Không ạ

Kết quả: 30/50!

Thật bất ngờ, không sai dù chỉ một chi tiết nhỏ. Đúng ngay 30 câu đã làm.

— Lớp thưa thầy?

— a là năm 3 khối A

— Xin phép thầy em đi

Cô rời khỏi phòng, sắp được vào lớp rồi, thật háo hức.

— Em là

— Hy Tranh

— à, là học sinh mới. Em ngồi chỗ bên cạnh Vương Kha đi.

Cô cúi đầu xin phép rồi đi xuống chỗ mình. Lớp này thật lạ a, sao lại nhìn cô mãi thế, bộ cô nhìn lạ lắm à, chỉ lùn hơn thôi mà. Còn những cô gái kia nữa, sao lại liếc cô kiểu ăn tươi nuốt sống thế chứ, cô đâu dành ăn với các cô ta đâu. Thật khó chịu

Cậu bạn tên Vương Kha đây sao, hình như ngủ rồi. Trông thật tuần tú, điển trai y hệt Vương Tử a. Hình như lạnh lùng hơn Vương Tử thì phải

(hai người giống nhau mà nàng =.=)

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Dũ vẫn đẹp trai nhất a

Wương Kha đang ngủ, cảm giác có người liền hé mắt.

— A ah

Anh giật mình la lên, thấy mình có chút không tự chủ, giả bộ quay lại khí chất lạnh, sửa cổ áo cho qua chuyện rồi nhìn cô. Một con nhóc đang ngồi kế anh.

— Vương nhị thiếu, có chuyện gì sao?— cô giáo gặng hỏi.

— Không

Wương Kha sau khi trả lời, mắt vẫn không dời khỏi Hy Tranh.

Cô chợt nhướn người lên, đưa tay sửa lại những lọn tóc rối cho cậu, sau đó quay người chăm chú nghe giảng. Vương Kha không lạnh lùng, anh ta cũng dễ mến như Vương Tử vậy, cô suy nghĩ một lúc rồi cũng theo kịp vấn đề mà cô giáo đang giảng. Hy Tranh nào biết, anh chàng đang đổ mắt vì động tác lúc nãy của cô.

Tiếng chuông vang lên, đây là giờ tự học. Có thể đi đâu tùy ý hoặc ăn uống ngoại trừ về nhà (trừ trường hợp khẩn cấp). Đây cũng là tiết cuối, sắp được về với Tiêu Dũ rồi...A...đến giờ ăn trưa rồi, không ăn Tiêu Dũ sẽ buồn.

Đang định đi ăn mà không biết nhà ăn ở đâu, Hy Tranh chán nản gục xuống,

— Đi ăn không?

Wương Kha thấy cô gật gật đầu, liền nắm tay cô kéo xuống nhà ăn.

Vì là em của Vương Tử, chứ nếu là người khác, chắc cô đã nhảy xổng lên cắn anh rồi.

— Ăn gì?

__ Cơm, đùi gà chiên mắm

__ tôi thấy có cánh gà chiên mắm chứ đâu có đùi

__ Có, chắc chắn có

Vương Kha cau mày, cô nhóc này thật là quyết đoán. Đã bảo là không có mà

__ Tiền?

__ Tôi bao

Nhưng sự thật thì Hy Tranh đúng, đúng là có đùi gà chiên mắm. Vương Kha còn mua cho cô ly sinh tố bơ, anh thậm nghĩ không ngờ có ngày anh cũng bỏ tiền ra mua đồ ăn cho con gái đấy.

Hy Tranh gật đầu cảm ơn vì đồ ăn, nhìn đĩa ăn của Vương Kha hình như là mỳ hải sản và coca.

__ Vương Kha ăn ngon miệng

Cả phòng ăn liền ngừng ăn, tập trung ánh mắt vào bàn Hy Tranh và Vương Kha sau khi nghe cô nói câu đó. Trong trường này, thầy cô giáo và học viên ai cũng không dám gọi tên cậu ta thẳng thừng như thế, chỉ dám gọi là Vương nhị thiếu hoặc Vương thiếu gia thôi.

Vương Kha cũng xém nghẹn lại khi nghe cô mời ăn, nếu là người khác anh đã lấy quyền thế mà rút hết tài sản của họ rồi. Nhưng cô nhóc này có gì đó rất lạ, cho anh cảm giác riêng biệt nên có thể cho cô là ngoại lệ.

Hy Tranh cũng không quan tâm đến việc bị xung quanh dòm ngó bàn tán, cầm muống lên xúc cơm gà ăn.

Ăn xong, Hy Tranh cứ đi theo Vương Kha mãi, anh cũng để mặc không nói gì. Các cô gái hiện giờ đang xem Hy Tranh là một đối thủ, là thù địch không đội trời chung. Chàng trai nổi tiếng đẹp trai, lạnh lùng nhất trường lại bị một cô nhóc con dụ dỗ, đúng là hồ ly!

Họ dừng chân tại một gốc cây gần cổng trường, Vương Kha lấy sách ra đọc, thấy vậy, Hy Tranh cũng lấy từ trong cặp một cuốn sách.

__ Tên nhóc là gì?

Hy Tranh

__Ừ, lạ, hay, êm tai__ câu trả lời rất ngắn gọn

__ Vương Kha trả lời y hệt anh trai

Trán Vương Kha chợt hiện lên một nếp nhăn nhưng biến mất nhanh chóng.

__ Nhóc biết anh tôi?

__ Đúng vậy__ Hy Tranh không để ý, mắt vẫn dán vào sách

Thật ra nhóc con này là ai? Tại sao lại biết Vương Tử? Chẳng lẽ là một trong những người phụ nữ của anh ấy?

__ Ah lạnh lắm, đừng nhìn thế__ Hy Tranh nhấn mạnh từng chữ cho Vương Kha nghe, ánh mắt lạnh đầy hoài nghi làm cô thật khó chịu.

Tiếng chuông ra về reo lên, Hy Tranh bỏ cuốn sách vào cặp. Cúi đầu tạm biệt Vương Kha rồi hẹn gặp lại ngày mai. Chưa kịp đi, cổ tay của cô đã bị kéo lại.

__ nhóc con, tôi phải làm rõ một vài điều

Aiza, Tiêu Dũ chắc chắn đang đợi, phải đi nhanh thôi

__ xi..n lỗi, phải đi__ cô nhện đủ rồi, đừng khí từ sáng giờ đã cạn kiệt.

Càng muốn tháo tay Vương Kha ra khỏi tay mình, cô càng bị nắm chặt hơn đến đỏ tấy.

__ Tôi chỉ muốn biết, danh thế thật sự của nhóc thế nào, là ai, tại sao lại vào đây. Hay là nhóc đang tiếp cận tôi để được tôi nói tốt giúp cô cho anh trai__

Ngữ điệu ấy, cô thật không muốn nghe tí nào. Đầy nghi ngờ, chút khinh bỉ, thật giống bà ta, Tú Loan. Sao cảnh này cứ đeo bám cô mãi thế. Hy Tranh nhăn nhó, vẫn cố hết sức mở tay Vương Kha ra, ánh mắt vừa khó chịu, vừa sợ hãi. Vì lúc nào cũng có Tiêu Dũ Vương Tử bên cạnh, cô đã trở nên yếu đuối chẳng?

_ Vương Kha, em không mau thả ra thì đừng trách anh!

Wương Tử? Phải rồi, anh trai đến đón anh đây mà. Nhưng sao Tử ca lại quan tâm cô nhóc này như thế. Vậy là đúng rồi, cô ta đang giả tạo để tiếp cận anh.

Wương Kha thả tay mình ra, Hy Tranh không nhắc chân lên nổi, đưa mắt nhìn quanh. Vương Kha và mọi người sao lại nhìn cô như thế, tiếng xầm xì “đáng đời, hồ ly, giả tạo” mỗi lúc mỗi to. Hy Tranh không quan tâm Vương Tử đang ở đây, Tiêu Dũ? Anh ở đâu, mắt cô đầy sợ hãi, bọn họ nhìn cô như đàn chó hoang nhìn mèo. Tiêu Dũ....

_ Nha Đầu! Ổn rồi_

Tiếng nói, cái ôm từ sau lưng. Ai ai cũng nhìn họ mà mở to cả mắt, cô xoay người

_ T..Tiêu Dũ, oaaa

_ Ngoan nào, anh đây. Xin lỗi đã đến trễ, chắc em sợ lắm

Tiêu Dũ vuốt tóc cô vỗ về, tay vẫn ôm chặt lấy. Vương Kha nhìn cảnh tượng trước mắt, không hiểu cái gì cả. Rõ ràng là người của Vương Tử, sao lại tình tứ với Tiêu ca.

_ Vương Kha, em muốn chết hay sao mà hù con bé thế hả?

_ A, Tử ca, sao lại đánh?

_ thế em muốn bị Tiêu Dũ phanh thây xẻ thịt mới chịu à, thằng ngốc này!

Thấy anh em họ cãi nhau chí choé, Hy Tranh liền nín khóc. Cũng nhờ vậy mà Vương Kha không bị Tiêu Dũ mắng ột trận.

Đi ăn tạ lỗi, được không?_ Vương Tử chấp tay chớp mắt nhìn Hy Tranh.

Kem_ Hy Tranh gật đầu nói, bỏ qua chuyện lúc nãy.

_ Được, anh sẽ mua cho em thật nhiều kem

Hy Tranh thích thú gật thêm vài cái, cô đã thấy kem trong sách và phim ảnh rồi, nhìn rất ngon, muốn thử quá.

Tiêu Dũ nhìn Vương Kha, lắc đầu không trách. Sau đó họ kéo nhau đi ăn, Hy Tranh được Tiêu Dũ bế lên, Vương Tử tức giận đưa tay đòi bế Hy Tranh nhưng bị Tiêu Dũ đẩy ra. Vương Kha phải đi ở giữa đánh đầu hai người mới chịu yên.

Mọi học viên xung quanh đều bất ngờ, ba vị thiếu gia nổi tiếng lạnh lùng đẹp trai giàu có, giờ lại tụ họp đủ tại trường vì một cô gái mít ướt, chuyện quái gì đang diễn ra vậy?

7. Chp 7

(*warning: cẩn thận, kéo nóng)

_ Dem hết món ngon nhất ra đây, nhất là kem_ Vương Tử khoanh tay nói.

Nhà hàng Khiêm Trấn này nổi tiếng nhất ở đây, món ăn ngon lại đắt khách. Nếu như mỗi ngày đều có các thiếu gia đây chắc khách hàng đều chạy hết vì hàn khí lớn của ba thiếu gia này quá.

_ V..vâng_ phục vụ bàn sợ hãi hấp tấp chạy vào trong.

Wương Kha, đây là Hy Tranh

_ biết!

Này, thế sao em còn làm con bé sợ hãi thế hả?

__ tưởng...là người của Tử ca

Em nghĩ Hy Tranh đang tiếp cận em à. Con bé là người của Tiêu Dũ đấy, đúng là suy nghĩ hẹp hòi

__ Anh dám nói đệ đệ mình thế à, có tin em đập anh không__ Vương Kha nói lớn

__ Đây, người đây, muốn đập thì đập. Chưa biết ai đập ai a

Tiêu Dũ đang cắt thịt bò cho cô, thấy ồn ào bỏ nĩa xuống, dao vương lên

__ không im thì coi chừng đấy.

Hai thiếu gia họ Vương nín bật, cầm đầu ăn. Mạng sống ai chả muốn giữ, tốt nhất đừng nên đắc tội với Tiêu Dũ, có 5 cái mạng cũng không giữ được đâu.

__ Tử, sao kem lại giống cái mà con người hay xuất khẩu vậy?

Khụ...Tiêu Dũ ho một tiếng, liền lấy nước uống. Nha Đầu, suy nghĩ của em thật phong phú, đến nỗi anh sắp ăn không nổi vì em.

Cái mà con người xuất khẩu? Là gì? Vương Tử và Vương Kha nhìn nhau khó hiểu. Con người xuất khẩu ra rất nhiều thứ, đồ ăn, vật dụng, phương tiện,...Hy Tranh đang nói đến cái nào

__ Hy Tranh, thứ đó là thứ gì?

Vương Tử hỏi lại cô. Tiêu Dũ nín cười, không nên để mất trò vui.

Cô chỉ vào miệng?

__Đây là nhập khẩu

Tiếp theo là bụng

__ Đây là nhập kho

Tiếp theo là....

Thôi đủ rồi, ngưng được rồi đấy! Vương Kha la lên, Vương Tử cũng tái cả mặt.

Tiêu Dũ đưa tay che miệng cười, như thế thì không ai ăn được nữa rồi.

Cô thấy ai cũng lạ, thôi kem sắp tan rồi, phải ăn nhanh mới được, không quan tâm các người nữa.

Bữa ăn kết thúc, ai cũng no. Tiêu Dũ bảo cô ngừng ăn kem cô mới chịu ngừng, ba ly kem rồi đấy. Đến giờ đường ai nấy về, Vương Tử cứ theo sau bảo là không nỡ rời xa bé yêu của cậu, liền bị Tiêu Dũ đưa chân đạp không thương tiếc. Vương Kha thấy vậy mà tức cười, anh em gì đâu, hết cãi lộn đến đánh nhau, vậy mà anh em tốt mới hay.

Chợt Vương Kha kéo cổ tay Hy Tranh lại, chắc vì lực hơi mạnh nên làm mặt cô chỉ cách mặt anh một khoảng ngắn.

À, ờ tôi chỉ muốn xin lỗi vụ lúc chiều đã làm nhóc sợ__ Vương Kha ngượng ngùng nhìn nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt của Hy Tranh

Vụ gì? quên rồi__ cô ngơ ngác trả lời

Không nhớ?__

(lắc đầu) không nhớ__

Vậy thôi__

Vương Tử vừa nhìn qua nhìn lại rồi trông thấy cảnh “mặt sắp chạm mặt” thì phun khói

__Tiểu tử thôi, dám dụ dỗ cục cưng Hy Tranh của ta, để xem về ta xử đệ thế nào! Mau đi__ Vương Tử chạy đến nhéo tai Vương Kha kéo vào xe, không quên tạm biệt Hy Tranh

Vừa mới vào xe, Vương Kha bắt được ánh mắt của Hy Tranh nhìn anh.

Vương Kha à, tạm biệt mai gặp lại__

Tiêu Dũ vừa mở cửa xe, quay đầu thì thấy cảnh tượng trông tình tứ như thế thì sắc mặt thần thái thay đổi. (-ghen!-)

Dù giọng không lớn, nhưng Vương Kha nghe rất rõ, lòng anh như có chút nóng, cười thầm.

__ Em thích tên nhóc đó hay sao mà nhìn vui thế__ Tiêu Dũ nói, giọng đầy chất ghen và bực bội.

__ đúng a, thích Vương Kha lắm

Hả?

__ Vương Kha dẫn đi ăn, còn mua đồ cho em

Gì chứ, anh không thể với em sao. Thằng nhóc ranh đó mà dám hơn anh á__ Tiêu Dũ bực bội nói giọng hơi lớn, cất xe đi nhanh vào nhà rồi lên thẳng trên phòng

Cô chả hiểu gì cả, sao Tiêu Dũ lại giận vì Vương Kha. Không vội về phòng, cô phi thẳng đến phòng sách mò tìm trên máy tính

Quay lại với Tiêu Dũ

Sau khi lên phòng, anh càng bực hơn, sao Nha Đầu lại không đuổi theo. Chẳng lẽ không còn cần anh nữa sao?

“Hành động cho thấy người đàn ông đó đang yêu bạn, và đang ghen”

Ghen? Là gì thế nhỉ, bệnh à? Có chữa được không? Mà yêu là gì? Trong sách có nói à. Phải tìm sách “Yêu” đọc mới được

“Cách làm cho người yêu bạn hết ghen: chỉ cần một cái ôm, nụ hôn trên môi và nói em yêu anh bằng cả trái tim mình, nhìn người đó chân thành và thật lòng. Người yêu của bạn sẽ hết ghen ngay và còn yêu bạn hơn ngay. Chúc bạn thành công”

À, thì ra là thế, ôm thì biết, phải tìm hôn mới được, còn nhiều thứ nữa. Cái này có nhiều thứ kỳ lạ nên học quá a.

Tiêu Dũ ngồi trong phòng không yên, cứ đứng lên rồi nằm xuống. Không biết Nha Đầu đang làm gì ngoài kia mà chưa vào, cô thật sự không sợ anh giận rồi bỏ cô đi sao?

Chợt cánh cửa được mở ra, Tiêu Dũ mừng rỡ đứng bật dậy nhưng lại giả bộ giận dỗi.

Hy Tranh thì lại khác, ánh mắt cô hình như đã thay đổi. Cô bước tới ôm lấy Tiêu Dũ một cách nhẹ nhàng nhưng rất chặt làm anh giật mình.

Cô kéo anh lại giường, ánh mắt đầy yêu thương nhìn anh.

__ Nha Đầu, em sao thế?__

Tiêu Dũ quỳ xuống hỏi. Chưa kịp chuẩn bị thì môi anh bị cô chiếm lấy, tuy không chuyên nghiệp nhưng rất mặn nồng, thoải mái. Tiêu Dũ thần thờ vài giây rồi ôm lấy Nha Đầu bế lên, đáp trả nụ hôn ấy. Cô chợt cảm thấy trong người thật nóng, khó thở, phải chịu đựng. Cuối cùng Tiêu Dũ cũng chịu thả đôi môi của cô ra, từ màu hồng đào, giờ đã chuyển thành đỏ mọng.

__ Tiêu Dũ, Nha Đầu yêu anh

Nói xong, bờ môi của Nha Đầu lại bị chiếm lấy. Thật mãnh liệt, cứ như Tiêu Dũ không tự chủ được mình, cứ nuốt lấy đôi môi đó, anh muốn chiếm lấy cô, chỉ vì một chữ, “Yêu”!

Có thật là anh sẽ đợi không, đến khi cô đủ tuổi? Hay là cũng như đến nước này, không kìm chế được. Tiêu Dũ không biết, nếu có chuyện gì, anh gánh hết, trước sau gì cũng là của anh, liều thôi. Nha Đầu nhắm mắt, thật là nóng quá a

_ Nha Đầu_ Tiêu Dũ vừa thở vừa nói, chất giọng khàn, miêu mị, đầy chất dụ tình

Nha Đầu không ngờ sự việc diễn biến thế này, thật ngoài dự đoán của cô. Nhưng nếu Tiêu Dũ muốn, cô phải ngoan ngoãn làm theo.

Tiêu Dũ bắt đầu cởi bộ đồng phục của Nha Đầu ra, một tay anh cởi từng hột nút, tay kia vẫn ôm lấy người cô.

Nha Đầu được thả ra, thở dốc nhìn Tiêu Dũ. Hình như anh đang cố cởi đồng phục cô ra thì phải. Chắc vì nóng đây mà, phải cởi giúp anh luôn mới được.

(warning: khét, cẩn thận)

Cúc áo của mình? Nha Đầu đang tháo ra một cách thành thạo, em ấy sẽ không ghét mình chứ. Nha Đầu...

A_ cô chợt thốt lên, thật khó mà kìm lòng bởi tiếng nói ấy của cô

Anh vừa đưa tay luồn vào bên trong áo....

_ Tiêu Dũ, nhột lắm a_ cô dẩy dựa, cắn anh một cái.

A, chết rồi. Anh sẽ bực nữa mất

Tiêu Dũ ôm vai, nhìn chỗ bị cắn rồi nhìn cô. ..

_ Nha Đầu ngốc, em thoát hôm nay. Lần sau nhất định anh sẽ bắt em_ Tiêu Dũ xoa đầu cô, giọng nói vẫn khàn khàn, trêu chọc

Bây giờ đi tắm_ nói xong anh bế cô vào phòng tắm

Hôm nay, có nhiều chuyện xảy ra thật a.

~oOo~ ~*oOo*

~ chim kêu

_ um, Tiêu Dũ?

Cô dụi mắt dậy, nhìn qua anh, anh còn ngủ. Tối hôm qua lạ thật, sao Tiêu Dũ lại thích hôn thế nhỉ, làm bây giờ môi cô nhưng nhức.

_ Nha Đầu, em dậy sớm thế?

Tiêu Dũ xoay người ôm lấy cô

_Ngủ thêm tí nữa đi

Không được, phải đến trường_ Nha Đầu lay người Tiêu Dũ

Nghĩ một bữa không sao đâu

Không được, anh không dậy, Nha Đầu đi một mình à

Quả nhiên có hiệu lực, tính Nha Đầu rất thành thật, kiên quyết, đã nói là làm. Tiêu Dũ bế cô vào phòng tắm sửa soạn

Tiêu Dũ

Gì thế?

Sao anh cứ tắm cho em mãi thế?

Ừ thì, tại Nha Đầu là của anh

Của Tiêu Dũ?

Tiêu Dũ gật đầu:

Đúng, chỉ có anh được làm vậy thôi, chuyện lúc tối cũng thế, chỉ có người yêu mới được làm. Em là của anh, chúng ta yêu nhau

__ Yêu? Từ này thật khó hiểu nha

__ Tại sao?

__ Trong máy tính bảo con trai thích chữ yêu của con gái. Khi nghe con gái nói yêu với người khác thì sẽ ghen, nhưng lúc tối rõ ràng Nha Đầu nói thích Vương Kha, chứ đâu nói yêu mà Tiêu Dũ lại giận?

Có lẽ, đây là câu hỏi được phân tích dài nhất từ trước đến nay của cô. Thì ra lúc tối thấy anh bực, sợ anh giận nên mới vào phòng sách tìm cách làm cho anh nguôi. Chắc phải cảm ơn người viết ra nó quá, đêm qua rất tuyệt tuy kết thúc có chút “lãng” nhưng thật sự thì đa tạ đa tạ.

:(không cần khách sáo)

__ Yêu đi liền với Thích, chỉ có duy nhất hai chữ trong “yêu thích” thôi, nó không dành cho chữ thứ ba hiểu chưa?

__ a, Tiêu Dũ thật thông minh. Vậy mà Nha Đầu không nghĩ ra, xin lỗi xin lỗi

Anh xoa đầu cô, anh cũng chỉ nói đại thôi chứ cũng có hiểu gì đâu. Nhưng cô hiểu đúng ý anh muốn là tốt rồi.

Trường đại học Hàn Vũ Long

__ Tạm biệt__ xe vừa ngừng, Hy Tranh phi thẳng ra ngoài, không để Tiêu Dũ ú ớ câu nào. Anh sẽ nhắc nhở nhiều điều rất mất thời gian, chuẩn sớm thì càng tốt.

Tiêu Dũ quay đầu xe, để xem chiều nay ta xử em thế nào, Nha Đầu, em được lắm.

Hất xì!

__ sao thế, cảm à?

A, Vương Kha, chào buổi sáng

__ Ừ, trả lời đi, cảm à

Không có

Sau đó, Vương Kha không nói gì nữa, im lặng gục xuống bàn mà ngủ.

__ Vương thiếu gia, hôm nay có thi, cậu chỉ tụi này đi được không?__ có mấy cô nàng đi tới, nhìn là vô ý, thật ra là cố tình đẩy Hy Tranh qua một bên.

Thật ồn ào, Vương Kha chỉ nghe rõ được tiếng “á” trong veo rõ to của nữ nhi. Ngóc đầu lên thì trông Hy Tranh đã an tọa dưới nền, mặt nhăn nhó.

Định đuổi bọn kia đi thì

__ Ai cũng biết là thi môn Họa, cần gì chỉ nhĩ__ Hy Tranh bĩu môi nói.

Bị cô nói làm cả bọn con gái xấu hổ, ngay cả câu hỏi đã chuẩn bị cũng quên luôn. Một người trong đám đó bước ra khoanh tay,

__ biết nói chuyện như vậy là vô lễ với đàn chị không hả cô em?

Hy Tranh nhìn lên, một tấm bảng trên trời? Hả? “hạ gục cô ta, sẽ có kem ăn”

nhìn kỹ mới nhận ra là Vương Kha viết đưa lên, kem à, được thôi. Không ngờ nói chuyện cũng được ăn kem, thật thú vị

__ Chị cũng thấy đây là đàn em à?

Câu nói một mũi đâm trúng cả bầy nai tơ. Hy Tranh đứng lên, phủi lại chiếc váy caro ngồi vào chỗ.

__ lúc này chỉ là vô tình đẩy muội ra thôi, ai ngờ muội thù dai thế, thật khó cho tụi tở quá__ cô chị kia đáp lại

__ Quách Chi Linh, lần trước em chưa tính chuyện bị tở xô ngã. Mong tở giữ phong thái tiểu thư của mình Hy Tranh đắp lại hai câu dài. Chi Linh tái cả mặt, chân bắt giắc lùi ra.

__ Thù dai cũng không sao, em không chấp, mong lần sau tở cẩn thận hơn __

Hy Tranh nói xong, lấy sách ra đọc. Đám con gái từ từ tản ra, quay về chỗ của mình. Chi Linh tức giận, không thể tha được, một con bé mà dám lên mặt với Chi Linh ta đây à

Chi Linh liền giựt cuốn sách trên tay Hy Tranh, xé làm hai.

Vương Kha cứ tưởng cô ta ném vào sọt rác, ai ngờ sức trâu đến nỗi cuốn sách dày cũng bị xé rách.

Mặt Hy Tranh tối xầm lại, trong Tiêu Hàn Cực, sách gì cũng có, nhưng mỗi cuốn đều khác nhau, không có cuốn nào giống. Tiêu Dũ chỉ đọc sách kinh doanh do cha đem tới, không để ý điều này cho lắm. Cuốn sách này, cô chỉ vừa mới mở ra trang đầu, đang rất mong được học hỏi được điều gì mới trong cuốn sách đầu tiên về thể loại “Yêu” thì lại bị cô tở tở này giựt lấy rồi xé ra làm hai, ay, thật là tiếc, sách ơi, ta xin lỗi.

Nhìn bộ mặt buồn buồn của Hy Tranh, Chi Linh thấy thật hả hê, cô ta phá lên cười, đầy ý mỉa mai cho Hy Tranh vì một cuốn sách mà buồn.

Vương Kha thấy tình hình không tốt, lấy điện thoại ra nhắn cho Tiêu Dũ. Cho dù anh có cứu Hy Tranh thì chỉ làm cô bị cười thêm thôi, cũng chưa biết các cô gái này có chịu tha cho không nữa, phải làm sao đây. Từ nhỏ, Vương Kha đã hay bị bệnh, cha mẹ đều không cho tập võ, luôn đi theo sau hai anh mình là Tiêu Ca và Tử ca. Anh rất ngưỡng mộ hai người, với mong ước học giỏi để sau này thành đạt, ba anh em sẽ hợp tác làm ăn chung. Bây giờ, anh nào biết ra tay bảo vệ là gì chứ, sự lạnh lùng của anh chỉ là một “lớp phấn” che mắt mọi người.

Hy Tranh à, thật xin lỗi.

__Đền đi__ Hy Tranh lườm Chi Linh, nhịn đủ rồi đấy.

__ Hả, cô ta nói gì cơ, bốn tiểu thư mà đền cho thứ bẩn thiếu như cô à hahaha, thật nực cười

Chát

cô..c..cô dám!

Hy Tranh đứng bật dậy tát cho Chi Linh một cái thật mạnh, người run lên vì giận.

Chi Linh như một con sói, kêu chị em trong lớp nhào vào đánh Hy Tranh

__ Ngừng tay!

Vương Kha rút cuộc cũng lên tiếng

__ Quách Chi Linh, cô không sợ đụng đến người của Tiêu thiếu gia là hậu quả thế nào à?

Lần này thì không xong rồi? Có nói gì cũng không cứu vãn được

__ Cô ta lấy Tiêu thiếu gia ra để làm thế à. Vương nhị thiếu, Từ Du Tổ là chị em kết nghĩa của tôi, lại là người tình lâu nhất của Tiêu thiếu gia, cậu không nghĩ là tôi sẽ thua một con nhóc hồ ly khi có sự chống đỡ của Du Tổ chứ?

Chi Linh càng nói càng cười, những cô tiểu thư khác cũng thấy thế mà làm tới, đánh Hy Tranh tới tấp. Vương Kha định bắt chấp xông vào thì

__Ngừng hết lại cho ta!

Đồ vui cuối chap nào: Ai là người xuất hiện cuối cùng và nói câu “Ngừng lại hết cho ta” =v=?

Phải trả lời đó nha, không trả lời Au giận a

8. Chp 8

Ú là lá, mọi người ment giải đố nhiệt tình quá, nhất là Tiêu Dũ, cảm ơn nha. Đây là chap mới theo ý mọi người, Au trốn ôn thi để viết đây, thấy Au giỏi hok? Thôi thôi nói toàn chuyện ngoài lề không hà, đọc chap mới đi ha, ment nhiệt tình, vote thoải mái ủng hộ Au nha

Chi Linh càng nói càng cười, những cô tiểu thư khác cũng thấy thế mà làm tới, đánh Hy Tranh tới tấp. Vương Kha định bất chấp xông vào

_Ờng Tay!

Các người là?

Hy Tranh gượng không nổi, mở hé mắt, chỉ biết có rất nhiều người đến rồi cô lịm dần. Cô chỉ nghe được họ gọi cô rất nhiều, không phải Hy Tranh, cũng không phải Nha Đầu, mà là... “Tiểu Thư”

Ánh mắt nặng trĩu mở ra, Tiêu Dũ? Anh ở đâu, đây không phải là Tiêu Hàn Cực.

_ Tiểu thư, cô đã tỉnh

Một cô gái rất trẻ trông như người hầu cung kính chào cô rồi hấp tấp lui ra, cô muốn gặp Tiêu Dũ.

Cô ngồi dậy, đầu chợt thấy choáng vô cùng. Nhìn quanh căn phòng, hơi của bác quản gia và các chị hầu ở Tiêu Hàn Cực đều không có, ngay cả của Tiêu Dũ cũng không, đây là đâu?

Cạch, cánh cửa được mở ra. Cô bản thân nhìn người đàn ông đó, ông chắc đã có tuổi, nhưng phong thái và khí chất còn rất mạnh.

_ Là con, là con thật rồi_ ông rơi nước mắt, chiếc xe lăn lăn đến gần người cô

Ờn trời, đúng là con, ta thật có lỗi đã để đến tận bây giờ mới tìm thấy con, cháu gái của ta

Ông vừa khóc vừa nói, tay vẫn ôm chầm lấy cô

_ Cháu gái?

Cô cau mày, xô ông ra

_ Phải, ta là ông nội của con, con là cháu gái, con ruột của con trai ta_

_ a...t..tôi không có cha..không có_ cô run lấy bầy, chui vào một góc giường.

Trên đời này, cô chỉ có Tiêu Dũ, ông nội là ai chứ? Cha là ai chứ?

Ông nhìn cô cháu gái mà đau lòng. Cha mẹ mất hết, mất mười mấy năm không ngừng tìm kiếm, Phật Tổ phù hộ, ông đã tìm được cô. Mọi thông tin về bà Tú Loan, ông Đoãn, Tiêu Dũ, và anh em nhà họ Vương liên quan đến cô đều nằm trong tay ông. Tội nghiệp, đời lo, từ nay con đã có ông, ông sẽ bảo vệ con

_ Tiêu Dũ, muốn Tiêu Dũ_ cô rơi nước mắt nói, miệng cứ nằng nặc đòi Tiêu Dũ

_ được được, gọi Tiêu thiếu gia đến đây. Ngoan nào, con muốn gì ông cũng chiều, nín đi

Cô ngừng khóc, lúc đầu cứ tưởng ông ta không đồng ý chứ. Là người tốt, cho cô gặp Tiêu Dũ, chắc chắn là người tốt.

_ nghe ta nói, được không?

Gật

_ Con thật ra chính là tiểu thư duy nhất của Mộc gia, cha là Mộc Bá, mẹ là Hứa Lam, ông ngoại con ta sẽ báo với ông ấy là đã tìm được con sau. Ông ấy và ta đều hợp tác với nhau truy tìm con khắp nơi. Ta là ông nội con, Mộc Đế, ông ngoại con là Hứa Viên. Bên ngoại, con cũng chỉ là cháu gái duy nhất. Tên của con chính là Mộc Trà

Ông thở dài một lát rồi nói tiếp

— Chỉ tiếc, mẹ con vì sinh con mà mất mạng, cha con vì bệnh nặng qua đời cách đây 3 năm. Chỉ còn ta với lão Hứa là không ngừng tìm kiếm con.

— Vậy tại sao (chỉ ngón tay về phía mình ý “con”) lại ở bãi rác?

Ông có hơi bất ngờ khi chưa kể đến vụ bắt cóc mà cháu ông đã hỏi vậy, theo thông tin thì Nha Đầu được ông Đoàn “nhặt” được ở bãi rác, cô hỏi là đúng. Nhưng cũng may là cô cũng chấp nhận được vấn đề trước mặt, câu hỏi được đặt ra rất liên quan

— Vì lúc trước có một người, đã từng là bạn của cha mẹ con. Nhưng vì đem lòng yêu mẹ con nên dẫn đến thù hận khi Hứa Lam chọn cha con Mộc Bá là người để mình nương tựa đến cuối cuộc đời.

— Thế mẹ mất, ông ta bắt cóc và đem bỏ ở bãi rác.

Mộc Đế mắt mở to nhìn cô cháu gái, suy đoán rất nhanh, đúng là y hết cha mẹ nó. Câu nói có lung củng, cứ như con bé rất ít nói hoặc mới học nói vậy.

Í, là mùi của Tiêu Dũ. Cô ngửi ngửi, héch mũi lên

— Tiêu Dũ đến!

Cô nhảy phóc xuống giường

— Để đây—

Thấy người hầu đẩy xe cho ông rất chậm, cô ngứa mắt chạy lại làm. Ở Tiêu Hàn Cực, ai cũng nhanh nhẹn, đâu ai làm việc chậm chạp như vậy đâu... hai tay cầm nắm lấy hai đầu xe, đẩy ông xuống lầu, ông cười đưa tay vệt đi giọt nước mắt vui mừng, gật gật bảo ngoan.

Tiêu Dũ đứng dưới lầu chờ, lúc đến trường được tin Nha Đầu bị mang đi làm anh sợ hãi biết nhường nào. Chạy khắp nơi tìm cô, nếu Mộc gia không điện báo thì chắc anh đã lật tung cái thị trấn này lên chỉ trong hôm nay rồi.

Mà khoan, Nha Đầu tại sao lại ở Mộc gia? Cô ấy đã đắc tội gì chẳng? Mộc gia là tập đoàn rất nổi tiếng trên thị trường và các nước về mọi mặt. Tập đoàn của Tiêu Dũ cũng từng đã hợp tác với một trong những công ty lớn của Mộc gia, phải nói là rất thuận lợi, giữ uy tín và tính toán rất tốt. Nha Đầu không hay ra ngoài nhiều, sao Mộc gia lại biết đến cô cơ chứ?

Ting, tiếng chuông thang máy kéo Tiêu Dũ ra khỏi những suy nghĩ phức tạp đó. Thấy Nha Đầu không sao, anh thở phào nhẹ nhõm.

— Tiêu Dũ— cô chạy nhanh đến ôm lấy anh

— Nha Đầu, ý tứ một chút— khẽ vỗ đầu cô, anh nhìn lên người chủ tịch của tập đoàn MT-Mộc Gia.

— không sao không sao. Nó đang vui, cứ để thế— Mộc Đế cười nói

Tiêu thiếu gia, mời cậu ngồi

— Vâng— anh lễ phép bước đến ghế, Nha Đầu buông anh ra chạy tới đẩy xe cho ông làm anh ngạc nhiên

— Được rồi, mau đến bên cậu ta đi. Xem kìa, nhìn chúng ta khó hiểu mà thấy tội— Mộc Đế vỗ tay cô cháu gái cười

Chủ tịch của Mộc gia nổi tiếng sắt đá, ít khi xuất hiện ngoài đời. Vậy mà anh có thể nhìn ông cười thoải mái như thế, chắc là tin đồn nhầm, báo lá cải rồi.

— Chắc cậu cũng thắc mắc nhiều điều. Thôi thì ta cũng nói ngắn gọn, Nha Đầu, à không, hình như chỉ có cậu mới được gọi thế này nhỉ. Hy Tranh, Hy Tranh của cậu chính là cháu gái ruột đệ nhất thất lạc bao năm của ta

— D..dạ? Chủ tịch nói gì cơ?

— Đừng gọi ta là chủ tịch, hãy gọi là ông, đều là người quen mà

— à, vâng, ông

Mộc Đế gật đầu hài lòng, đúng là cháu trai của Tiêu Điền, rất lễ phép, thông minh.

— Ta quyết định sẽ giữ nó lại

— hã? Ông nói gì cơ? Không được, Nha Đầu không thể rời con nửa bước, con cũng không muốn cô ấy rời con.

Rất có khí phách, rất có khí phách

— Này, Tiêu Dũ, cậu lấy cớ gì để tôi giao cháu gái tôi cho cậu đây?

Tiêu Dũ nhìn thẳng vào mắt ông

— Nha Đầu từ lúc được cháu đưa về đã được xem như một mạng sống thứ hai của cháu, có khi còn quý hơn cả mạng sống của Tiêu Dũ này. Cháu thề sẽ bảo vệ cô ấy đến cùng

— Được lắm, nhưng, ta nghe nói cậu đã có hôn ước với cháu gái Hứa gia, cha cậu là người khó tính. Cậu có chắc là con bé là “người” duy nhất của cậu không, Tiêu Dũ?

Nhắc đến anh mới nhớ, hôn ước này đã lập ra từ lúc anh còn trong bụng mẹ. Đúng là, thời đại này còn đem cái đó ra chèn ép anh. Người lớn thật khiến con cái họ khó khăn

— Cháu sẽ hủy hôn

Chắc?

— Chắc chắn

Thế thì càng không được rồi

— Ông sao lại nói thế?

Tiêu Dũ càng lúc càng khó hiểu, anh cứ như đang bị ông trêu đùa.

Nha Đầu ngồi im không nói gì, chỉ im lặng nghe ngóng, trông sách có nói khi người đàn ông hoặc người lớn nói chuyện với nhau, tốt nhất đừng nên xen vào. Chợt

Khịt, hít hà..

— Tiêu Dũ, có mùi rất giống anh

Em nói gì cơ? Làm sao có thể

— Chắc chắn mà, khí chất cũng giống. Nhưng có vẻ không còn mạnh như Tiêu Dũ a

Nghe thế, ông Mộc bật cười. Thông minh lắm, biết có người đến trước ông, Mộc Trà, con rất thông minh. Dĩ nhiên, người đó có khí chất giống Tiêu Dũ rồi, không giống thì đâu phải....

— vào đi, Tiêu Hạo

chào bác Mộc

— Cha?_ Tiêu Dũ đứng bật dậy

Nha Đầu thấy thế liền nhìn xem, a cha của Tiêu Dũ đúng thật là vóc dáng rất giống a.

Tiểu tử, con mà hủy hôn thì làm sao cưới được cô bé này chứ_ Tiêu Hạo nghiêm khắc nhìn con trai, ông chính là chủ tịch của tập đoàn TG (*Tiêu Gia), Tiêu chủ tịch, Tiêu Hạo.

Cha nói gì vậy, con không hiểu? Chẳng phải con có hôn ước với cô cháu gái của Hứa gia gì đó sao, cứ báo với Hứa tiểu thư là con hủy hôn. Con đã có người mình yêu, con sẽ không bỏ cô ấy đâu_ Tiêu Dũ ôm lấy Nha Đầu, nhìn ông bằng cặp mắt quả quyết.

Tiêu Hạo nhìn Mộc Đế, hai người phá lên cười. Tiêu Dũ cau mày, có gì đáng cười chứ.

— Đây có lẽ là cháu gái thất lạc của bác Mộc, con của Mộc Bá huynh, Mộc Trà tiểu thư

Mộc Trà? Là tên thật của Nha Đầu

__ Phải phải, đúng vậy. Tiêu Hạo, cháu xem có phải rất dễ thương không, lại rất thông minh nữa đấy.

__ Vâng, đúng vậy__ cha anh cười trả lời

Tiêu Dũ, tuy hôn thê của con là cháu gái của Hứa gia, nhưng không phải là Hứa tiểu thư__ Tiêu Hạo ôn tồn nói, rất ra dáng của một người chủ tịch uy nghiêm

__ Con mặc kệ, Nha Đầu sẽ là vợ con, con sẽ cưới cô ấy

Ông Mộc Đế liên tục gật đầu hài lòng

__ Cháu gái Hứa gia là con gái của Hứa Lam, cha họ Mộc, tên là Mộc Bá. Tên cô ấy là Mộc Trà, cũng chính là người ngồi bên cạnh con

Tiêu Dũ mất 5 giây để nhận ra được niềm vui mà ông trời ban cho anh. Quá đỗi vui mừng, anh bế cô lên và liên tục nói : “Em là vợ anh, em là hôn thê của anh”

Cha anh cùng ông nội cô cũng nhìn nhau cười, đúng là trái đất tròn. Nha Đầu là Mộc Trà, lại là cháu gái của Hứa gia, con Hứa Lam, là vị hôn thê của Tiêu Dũ. Cứ như là đã có một mối liên kết, sắp đặt sẵn do ông trời dành cho hai đứa.

Nha Đầu bị bế lên xoay vòng vòng đến chóng mặt, đầu vẫn còn choáng vì vụ lúc sáng với Quách Chi Linh. Nhưng cô thấy Tiêu Dũ vui mừng, đây là lần đầu tiên cô thấy hạnh phúc. Có gia đình, bạn bè, và có tình yêu của Tiêu Dũ, không thể ngờ là có ngày hôm nay.

Tiêu Dũ dừng lại, anh không chóng mặt, chỉ thở hổn hển vì la hét vui mừng. Trên môi vẫn giữ nụ cười

__ Lúc này ta nói giữ Mộc Trà ở lại để hai ông cháu có thời gian dành cho nhau hơn, cháu thật là, không lẽ có được con bé trong tay, lại không nhường lão đây phần nào?

__ Dạ không, cháu không dám

__ Mộc Trà, con có chịu không?__ Mộc Đế hỏi cháu gái mình, vấn đề là cô có chịu hay không, ông thật sự muốn bù đắp cho cô.

__ Được, nhưng Tiêu Dũ sẽ buồn khi không có (lại đưa ngón tay chỉ vào mình ý “con”)

A, thì ra là lo cho tên này. Nghe Nha Đầu nói thế, anh gãi đầu ngượng ngùng không biết nói gì hơn ngoài vui mừng. Cha anh gật gật đầu, rất hài lòng về cô con dâu này, trong thời gian ngắn mà con ông có thể thay đổi thế, đúng là kỳ tích.

Tiêu Dũ sau khi dẫn dò cô và hứa sẽ không buồn, liền bị phụ thân Tiêu Hạo chủ tịch kéo về, ông dọa anh nếu không cố quản được công ty, thì đừng hòng ông giao cô cho anh.

Thật ngược đời, đáng lẽ là ông giao con trai mình cho cô, sao lại giao cô cho anh. Đúng là phân biệt thấy rõ mà...

9. Chp 9

aaaa Au thức đêm viết đây, bị “ai đó” hồi như giấc ngoại xâm vậy a TT_TT *lờm. Vì thế lo mà ủng hộ truyện au nghe chưa *cười gian. Chap này nữa thôi cho Au nghỉ vài ngày để suy nghĩ đây hix

Để khỏi nhầm lẫn Au xin giải thích:

Nếu một mình với Tiêu Dũ__ Nha Đầu

Nếu với ông nội và những người biết về thân thế cô__ Mộc Trà

Nếu với những người không biết gì về hai cái tên trên__ Hy Tranh

~oOo

~_ Mộc Trà, ông định sẽ giới thiệu con với mọi người, con thấy thế nào?

_ Không biết, phải đi học, tạm biệt ông

Cô ôm ông rồi chạy ra ngoài, lên xe Mộc gia chở đi. Aiza, con bé này đúng là hấp tấp mà, câu nói từ ngữ thì lúc đúng lúc không, tính tình tinh nghịch như một đứa nhóc ba bốn tuổi. Cứ thế này thì Tiêu Dũ chắc sẽ lo cho nó mãi đây.

Chủ tịch, chuyện con gái của Quách gia?

Cứ đe dọa bọn họ, đừng để họ sống yên ổn__

Thưa vâng, tôi đi làm ngay__

Quách gia, các người dám đụng đến cháu gái vàng của ta thì đừng trách Mộc Đế này

Trường đại học Hàn Vũ Long

Hy Tranh!__

Cô quay đầu lại, a là Vương Kha.

Xe ai thế? Hình như không phải xe của Tiêu gia__

Cô còn nhớ, ông nội đã dặn là phải giữ bí mật, không được tiết lộ cho ai biết cho đến lúc ông giới thiệu cô với mọi người.

_ bạn

Hả, Vương Kha la lên. Hy Tranh có bạn giàu thế sao, hay là bạn của Tiêu Dũ ca? Định hỏi hôm qua đã xảy ra chuyện gì nhưng thấy cô bình thường thế này nên cũng thôi

Trông có vẻ các học viên đang bàn tán về cô chuyện hôm qua nhỉ, đúng là lòng dạ con người, không ai hiểu được.

_ Hy Tranh, bạn đã làm gì Chi Linh, tại sao bạn ấy lại không đến trường?

Một chị lớn chạy đến chặn đường cô và Vương Kha. Anh đưa tay kéo Hy Tranh ra sau, khoé môi dương lên, đầy ý khinh bỉ nhìn cô gái trước mặt. Hôm nay, Vương Kha phải bất chấp tất cả bảo vệ cho người của Tiêu ca rồi, là do Tiêu ca căn dặn mà, trọng trách lớn.

_ Cô bạn vừa xưng Hy Tranh là gì?

“B..bạn”, cô ta cùng lớp mà

_ So sánh lại giùm, hơn người ta đến tận sáu tuổi, cáo già

Mặt cô gái tím hần lên, đôi mắt vì xấu hổ nên cứ như muốn khóc. Hy Tranh thấy vậy liền chìa tay đưa cho tỷ ấy một miếng giấy

Cô đang sỉ nhục tôi thêm đây à?_ cô gái cầm lấy miếng giấy trên tay Hy Tranh vút đi rồi chạy vào lớp

Tại sao lại không tin tưởng khi người ta cho bạn một cơ hội? Hy Tranh chớp mắt nhìn tỷ tỷ trước mặt bỏ đi.

Vương Kha nghe tiếng chuông liền khoác vai Hy Tranh kéo cô vào lớp.

_ Hy Tranh, xin lỗi vì chuyện hôm qua

_ Chuyện gì?

_ Nếu không tại tôi nói em cãi lại Quách Chi Linh thì chắc....

_ Không phải lỗi của Vương Kha_Hy Tranh nói rồi, quay mặt lên nghe giảng.

Tiết học nhanh chóng trôi qua, Hy Tranh bảo Vương Kha xuống ăn rồi đi trước, vì chuyện hôm qua mà môn Họa cô chưa có thi. Thấy có lý, Vương Kha cổ vũ cô thi tốt rồi bỏ tay vào túi quần đi xuống nhà ăn.

Đề tài:Phát họa cảnh tượng mà em thấy đẹp nhất trong đời.

Hy Tranh suy nghĩ một lúc rồi cầm bút vẽ hí hoáy, sau đó lấy cọ tô lên.

Hết giờ!,

ủa, học viên đâu không thấy?

Cô giám thị nhìn quanh mới để ý trên bàn có một bức họa sắp khô, và một tờ giấy bảng tên bên cạnh. -Hy Tranh-

_ Ông nội

Ngoan, con muốn gì?

_Con có thể hỏi vài điều không?

Được được

_Ai là người bắt cóc con?

Mộc Đế nhìn Mộc Trà, có chút ngạc nhiên. Không ngờ cô lại hỏi vậy, đừng bảo con bé định tìm ông ta báo thù nhé, cũng phải, con bé đã sống như địa ngục thế này cũng tại ông ta. Nhưng con bé thật sự muốn báo thù, chẳng lẽ lại có lòng dạ sắt đá như ông nội của nó sao?

_ Ông à?

_Là Từ chủ tịch của Từ gia, Từ Khiêm

Mọi chuyện càng lúc càng thấy có mối liên kết, cô đã từng dự tiệc của Từ gia, đụng độ với Từ Du Tổ, con gái ông ta, nay ông ấy lại là người bắt cóc cô. Tên ông ấy là Từ Khiêm

A, như vậy cũng tốt, ít ra cha Du Tổ cũng từng là bạn của cha mẹ cô. (tốt nhưng không thể không lường trước được)

Thấy Mộc Trà gật đầu như hiểu được gì rồi lại trầm tư, Mộc Đế cau mày, không lẽ con bé đang nghĩ kế hoạch phục thù?

_ Ông nội, bác Từ có tốt không?

_Ừ, thật ra Từ Khiêm là một người rất chính trực, có tài, thành đạt. Cậu ta lúc trước luôn đến nhà này ngủ lại, chơi với cha con, hai người là bạn học chung, thân là phải. Chỉ vì quá si tình nên mới thế thôi

Ông nội, ông ngoại ở đâu?

Chà chà, chắc có lẽ con bé không có ý báo thù mà có ý tìm hiểu mọi chuyện đây.

_ Lão Hứa đang du lịch ở Hi Lạp, cháu gái thì ở đây mà lão ta còn nhõn nhơ đi du lịch. Đợi khi nào lão Hứa về ta sẽ báo luôn, cho lão chùa thói ham chơi.

Sao ông biết cha Tiêu Dũ? Bác Hạo ấy__

Hahaa, vì lúc trước chúng ta là bộ ba mà

Bộ ba? Có đến ba người à?__

Đúng thế, là ta, lão Tiêu và Lão Hứa

Lão Tiêu là cha Tiêu Dũ? __

Là ông nội Tiêu Dũ, Tiêu Điền. Ông ấy đã qua đời từ lâu rồi. Nhớ lại thời còn trẻ, huynh đệ chúng ta rất nổi loạn. Từ khi có vợ con thì mọi thứ đều được ngưng lại theo ý các bà

_A, vậy còn mẹ Tiêu Dũ?

Đừng nhắc đến cô ta, nếu không phải lão Hứa và ta giúp đỡ. Người đàn bà đó đã làm cho Tiêu gia tán gia bại sản rồi

_Tại sao?

Điều này ta không thể nói nhiều được, nếu con muốn biết, hãy hỏi Tiêu Hạo

_Bác Hạo?

Đừng hỏi Tiêu Dũ, thằng bé sẽ rất đau lòng đấy

_Vâng

Cô không hỏi thêm nữa, xin phép ông đi thăm quan nhà. Mộc Đế nghe vậy mới nhớ đến, liền chỉ cho cô một căn phòng, là phòng của cha mẹ cô.

HL_MB, một cái bảng đề chữ trước cửa phòng, là tên của cha mẹ cô. Ông nội bảo mọi thứ đều y nguyên, lúc nào cũng sạch sẽ, ông không lấy gì từ căn phòng cả.

Cô bước đến bên giường, nhìn về phía khung ảnh treo trên tường. Họ thật đẹp đôi, cha mẹ cô, chắc chắn mẹ đã rất hạnh phúc. Cô bước đến bàn làm việc của cha, trên bàn có một lá thư đề “Gửi con gái: Mộc Trà”

Vì là gửi cô, nên cô có thể mở ra đúng không?

”Con gái, khi con đọc được lá thư này thì có lẽ ta và mẹ con đã đoàn tụ rồi. Xin lỗi vì đã để lạc mất con năm đó, ta thật có lỗi, ta cũng không thể làm gì đến người đã bắt cóc con, ông ta cũng đã có vợ con, nỗi mất mát người thân, thất bại, ta rất hiểu rõ.

Ta luôn mơ được bế con trên tay, chơi đùa cùng con, nuôi nấng con khôn lớn nhưng, có lẽ ông trời phạt ta phải đợi con ở thế giới khác rồi. Nhưng ta tin ông nội và ông ngoại sẽ tìm ra con.

Mẹ con đã đặt tên cho con là Mộc Trà từ lúc con được 7 tháng trong bụng, ta đã từng hỏi bà: Tại sao không phải là Mộc Lan, Mộc Liên hay Mộc Lam mà lại Mộc Trà?

Nghe thế mẹ con bật cười giải thích cho ta: Khi Mộc đi đôi với Trà, nghĩa là giản dị chân thành như tình yêu của người thiếu nữ kết tinh trong vị trà ngọt, đắng, chát trên đầu môi. Bà mong con là người có vẻ đẹp thuần khiết, khôn khéo như bà, có khí chất mạnh mẽ, bình tĩnh như cha, sức sống của con khi hoà vào lòng người sẽ luôn làm người đó vui vẻ vì vẻ mộc mạc, xen lẫn vị ngọt của trà, vị ngọt của riêng con. Dù cuộc đời đủ vị có làm con khó khăn, con cũng sẽ đối diện và vượt qua nó, đến lúc đó, con sẽ là một ly mộc trà thơm ngon hoàn hảo làm người ta chỉ nhìn chứ không nỡ uống.

Mộc Trà, nếu con biết được người bắt cóc con năm ấy, tha thứ là thứ mà con phải có, đó là một phẩm chất tốt. Ta rất mong con hiểu cho ta và hãy luôn vui vẻ, hãy nhớ, cha và mẹ đều rất thương con. Nghe lời ông nội, phải ngoan và làm một Mộc Trà mà con muốn. Đó là những gì cha mẹ cần, chúc con hạnh phúc.

Thân, Mộc Bá-cha con

Cô thiếu chút nữa là đánh rơi lá thư, nước mắt rơi lã chã. Cha à, con cũng thương cha lắm, mẹ à, con cảm ơn mẹ, vì đã mang nặng đẻ đau con. Cha mẹ đừng lo, nhất định Mộc Trà của cha mẹ sẽ thành công, làm một Mộc Trà “ngon” như cha mẹ muốn.

Cạch,_Tiểu thư, mời cô xuống ăn cơm

Cô cất lá thư vào học tủ, quệt đi giọt nước mắt còn đọng trên mi. Cô đủ thông minh để thành công, mọi lỗi lầm sẽ được tha thứ. Con đường phía trước không chỉ có mình cô mà còn có Tiêu Dũ, mọi người. Cố lên!

_ Ông nội, con muốn làm ở tập đoàn của ông

H..hả, con nói gì cơ?

_muốn làm ở tập....

Được được chứ, tất nhiên là được

Ông cười, gật đầu nhanh chóng. Mộc Trà là đứa hiểu chuyện, có đầu óc nhạy bén như Hứa Lam, phân tích và tính toán vấn đề xuất sắc như Mộc Bá, tập đoàn nếu do nó điều hành ông tin sẽ rất thành công.

— Cũng sắp đến kỳ thi cuối năm 3 đại học, con sẽ tốt nghiệp sau đó bắt đầu làm việc

— Được được xong năm 3 rồi sẽ...chờ đã? Tại sao lại là năm 3 đại học?

— à, là Tiêu Dũ xếp lớp cho con vào lớp này

Ông ngạc nhiên nhìn Mộc Trà, cô chỉ mới 15, đừng nói con bé là...thần đồng.

— Mộc Trà, con chỉ mới 15 tuổi, như vậy không phải công việc này rất khó cho con sao?

— Ông nội, 15? Sao con lại tưởng 14 nhỉ

— Đúng là con bây giờ 14, sinh nhật con sắp tới, đến hôm đó, con chính thức 15

— à, sinh nhật là thứ mỗi năm tổ chức trong ngày sinh của mình, hiểu rồi.

Đúng vậy

— Ông đừng lo, lúc trước ở Tiêu Hàn Cực, vào phòng làm việc Tiêu Dũ có rất nhiều tài liệu kinh doanh, con thấy Tiêu Dũ làm, nhìn trông rất dễ, nên không có gì là khó

Thật không? được, nếu xong kì thi năm 3, ta sẽ đưa con tài liệu kinh doanh cho con làm giúp

— Vâng

Cũng trễ rồi, con mau ngủ đi, mai đi học

Wa, đi ngủ thôi, không, phải tắm trước. Chúc ông ngủ ngon

Ừ, chúc con ngủ ngon, Mộc Trà

Tuy về phòng, tắm rửa sạch sẽ rồi nằm, nhưng cô vẫn chưa tài nào ngủ được.

Phòng cô mọi thứ đều màu trắng viền màu bạc hà, nhìn thôi cũng thấy mát và sáng. Mọi thứ đều rất ngăn nắp, đầy đủ, tiện nghi. Nhưng nơi đây thật sự rất lạ, không một chút ấm áp, chiếc giường rộng không biết lần đến khi nào mới rút như vậy lại chỉ có một người nằm, thật hao tiền.

Cô không tắt đèn, cô sợ bóng tối, sợ cảm giác một mình và..cô cũng sợ những người làm ở đây. Dù cho họ cố gắng thân thiện với cô nhưng đáp lại họ chỉ là một cái nhìn không cảm xúc. Ông nội là người cô nói chuyện nhiều nhất vì dù sao ông cũng là “gia đình”, là người duy nhất mà cô biết là có thể bảo vệ cô.

Sáng,

— chào buổi sáng ông nội

— Con dậy sớm thế, không ngủ được

— không, ngủ rất ngon— cô đưa mặt “tươi” nhất có thể

Ông Mộc không nói gì, ông biết cháu ông sợ ông lo mà nói dối, camera trong phòng cô cho thấy rõ, cả đêm cô chỉ nằm co ro mà không ngủ, cả một thứ đồ cũng không dám đụng. Mộc Trà của ông, nhà là của con, mọi thứ đều của con, tại sao con lại phải khổ như thế chứ. Ông nhìn cô mà tội nghiệp,

— Ăn sáng đi

—vâng, mời ông

Vì không muốn mọi người bàn tán hay biết về thân thể của cô, xe của Mộc Gia phải đậu cách trường 45m. Bác tài xế một mực nói không được thì cô lại nhảy lên cần và cào bác cho đến khi chịu thua mới thôi, may mà không gây ra tai nạn xe nha.

— Kha!— vừa thấy anh, cô lại nhảy chổng lên gọi to rồi chạy tới.

Ồ, Vương Kha sao không nói gì mà chỉ ôm chầm lấy cô thế, anh cũng thích “tắm lòng” như Tiêu Dũ à....nhưng mà

A ĐAU

_ Nhóc con, sao cắn tôi!/?_ Vương Kha bả vai mình, rằng cô nhóc này bén thật

_ x..in lỗi, phản xạ tự nhiên_ cô lí nhí nói

Thấy cô như vậy thì sao Vương Kha đây giận được cơ chứ, cũng tại anh ôm nhầm lấy cô nên mới. Ủa mà tại sao anh lại làm như thế? vì cảm giác muốn gặp cô chẳng? Nghĩ đến đây, mặt Vương Kha đỏ bừng, bỏ cô đi thẳng vào lớp.

Còn Hy Tranh đứng đó với khuôn mặt chứa đầy muôn vàn sự hối lỗi vì cô nghĩ Vương Kha giận.

Cốp!

Aiza_ cô la lên, cúi xuống ôm đầu

_ Vào lớp giùm tôi, chuông reng rồi_ thầy giám thị lấy roi đánh vào đầu cô, nghiêm khắc nói

Hy Tranh tức giận ngẩng đầu lên, thấy mặt thầy giám thị thì sợ hãi chạy phăng đi không quên hét lên_ A, ma đầu trọc

10. Chp 10

2 tháng sau:

Chỉ mới 7 giờ sáng, trên chiếc giường trắng viền lam, có một thiên thần đang còn say giấc, mấy tháng nay cô khó khăn lắm mới ngủ một mình được, hôm nay phải ngủ ngon giấc mới được. Chợt có tiếng cửa,

.....

Um, Tiêu Dũ, đừng chọc a cô đưa chân đạp mặt anh ra, cuộn mình vào chăn, lẩn qua một góc.

Nha Đầu ngốc này, dám cho anh ăn bơ à? Được lắm, xem ra mấy tháng nay, anh lo cho em cũng vô ích rồi. Đúng là uống công anh siêng năng làm việc để được cha cho về Mộc gia thăm em

Tiêu Dũ nghiêng rằng nhào lên giường cô lại, vừa nhào lên thì cô cũng nhảy xuống

Ble, đến mà bắt đi_ cô lè lưỡi trêu chọc

Được lắm, anh sẽ bắt em cho bằng được_

Thế là trong biệt thự rộng lớn chợt phát lên tiếng rầm rầm. Mộc Đế gia đang uống trà nghe thế liền cau mày, quái thật, nơi đây chất liệu rất cứng, bền, thượng hạng, tại sao lại phát ra tiếng động mạnh như thế?

_ Chủ tịch, là do tiểu thư bị Tiêu thiếu gia rượt nên chạy hết lầu này sang lầu khác. Cô còn kéo thêm người hầu chạy cùng nên mới....

_ Hai đứa này đúng là

Ông vừa bước vào trong thì cảnh tượng một Tiêu Dũ, rượt cả bảy nữ lẫn nam và dẫn đầu là cháu gái vừa ngủ dậy của ông xuất hiện

_ Mộc Trà

Ồ, ông nội

_ Như vậy thì ra thể thống gì nữa, mau lên lầu thay quần áo sau đó xuống đây ta nói chuyện

....Dạ

Cô bủi mui bước lên lầu, Tiêu Dũ thấy thế cũng khó chịu liền đi theo vào phòng cô.

_ Không chơi nữa_

Tiêu Dũ bước lại gần, mắt cô giờ đã ngấn lệ nhưng không muốn rơi. Sợ cũng phải thôi, là đứng trên trong nhà, là phải sợ rồi. Có lẽ cô chưa bao giờ bị Người Thân của mình la nên bây giờ tức giận, ông nội cũng dễ nổi cáu nên quên mất đi điều đó, cô chỉ là một đứa con nít dù mang trí của người lớn.

_ Nha Đầu

_Nha Đầu không muốn ở đây đâu a. Mộc gia không vui gì hết, suốt ngày chỉ việc với việc, không ai chơi với Nha Đầu, ông nội cũng hết thương Nha Đầu, cứ làm việc rồi lại uống trà, không nói chuyện với Nha Đầu. Có nói thì cũng khắc khe, toàn về phép tắc, cư xử, lễ lụy lễ nghĩa gì đó,....

Tiêu Dũ nghe những lời giải thích phàn nàn dài như vậy xong chỉ biết ôm cô vỗ vỗ đầu, biết làm sao giờ, là một tiểu thư trong một tập đoàn lớn, cô phải chấp nhận điều đó thôi.

_ Ngoan, đợi đến khi anh cưới em, anh sẽ mang em về

_Tiêu Hàn Cực?

_Đúng, là Tiêu Hàn Cực, nhà của chúng ta. Nên em phải cố gắng, không được khóc, nghe không?

Gật

_Mau mau sửa soạn xuống nói chuyện với ông

Gật

Vừa bước xuống lầu, cô đã thấy ông nội ngồi trên ghế, mặt nghiêm nghị uống trà. Mà sao mặt ông nội giống cuốn sách vậy nhỉ, không nói chuyện, nhưng lại chứa rất nhiều thứ kỳ lạ, huyền bí bên trong, khiến người ta phải tò mò

_ Ngồi đi.....Mộc Trà, ta biết con từ nhỏ đã không được dạy dỗ nên tính con rất thích tự do tự tại, nhưng bây giờ con là một tiểu thư sắp ra mắt cho người đời biết đến. Ta mong con nên học cách cư xử cho đúng một tiểu thư.

Cô càng nghe càng nhăn mặt, đến nỗi muốn tịt cả mắt. Tiểu Thư đó là ai mà phải học chứ, cô chỉ là cô, Nha Đầu là Nha Đầu, Hy Tranh là Hy Tranh, Mộc Trà là Mộc Trà.

Tiêu Dũ vỗ nhẹ vai trái cô

_ Tiêu Dũ, đây là vợ sắp cưới của con, con cũng nên chỉ bảo nó

_ Vâng thưa ông

Rầm

Không phải chứ? Tiêu Dũ và Mộc Đế nhìn cô, chiếc bàn tự nhiên hiện ra một vết nứt. Nha Đầu lần này thật sự tức giận, cô nhìn ông mình

_ Ông nội, có thật Mộc Trà là cháu ông không?

_ Đúng

_ Có thật con là Mộc Trà

_ Đúng, ta có cả giấy DNA

_ Vậy có thật con là con của Mộc Bá và Hứa Lam

_ Đúng

_ Vậy ông nói xem, cha mẹ muốn con của họ là Mộc Trà hay muốn con của họ là một Tiểu Thư?

_Con!

Mộc Đế trừng mắt nhìn cháu gái, nhưng thật ngạc nhiên ánh mắt của cô bây giờ thật giống con trai ông. Cô nhìn thật kiên quyết và uy lực, bởi vì cô biết những điều cô vừa nói là đúng

_ Nha Đầu_ Tiêu Dũ kéo cô ngồi xuống, tránh lại gây chuyện

_ Con không muốn ở đây!

_C..con, Mộc Trà

Ông ôm ngực, tay nắm chặt để nguôi cơn giận.

_Mộc Trà, đến cả ông con cũng bỏ được sao?

Cô nghe ông nói thế cũng thấy mình hơi quá đáng, ông nội đang bị bệnh lại bị cô chọc tức. Mười mấy năm, ông không ngần ngại cực khổ, từ bỏ đi bao nhiêu thời gian dưỡng tuổi già để tìm kiếm cô, vậy mà chỉ trong vài tháng.... Nhưng quả thật là cô đúng mà

Tiêu Dũ nhìn cô cúi gầm mặt lúng túng, chợt thấy nhói lòng, học cách diễn đạt những gì mình muốn, học cách kiểm soát, học cách mạnh mẽ, học cách vui tươi, con người họ cần đến cả chục năm để nhận thức được tất cả, nhưng Nha Đầu chỉ bước vào đời thật gần nửa năm, làm sao mà....

_ Xin lỗi ông

Mộc Đế mở to mắt nhìn cháu gái

_Nha Đầu, con

Con không dám nữa_ cô nhìn ông, cúi gầm người, nước mắt rơi lã chã

Mộc Đế thở dài, ông cũng mệt mỏi quá rồi. Câu xin lỗi của con bé chắc cũng làm ông nguôi được phần nào, Tiêu Dũ đúng là biết cách dạy dỗ con bé, rất tốt.

_ Tiêu Dũ, mau đem nó đi đâu đi. Ta cần nghỉ ngơi, làm việc cho tập đoàn

_ Vâng thưa ông_ Tiêu Dũ kéo tay cô.

Cô không quên ngoảnh đầu nhẹ nhìn ông nội, gật đầu thưa đi.

Mộc Đế quay trở lại phòng, đưa tay lên xoa vầng thái dương.

_ Chủ tịch

_ Quần gia, có phải ta quá nghiêm khắc với Mộc Trà so với ngày trước không?

_ Vâng

_?! Ông!

_ Điều 15 trong sách người hầu của Mộc Gia: thật thà, không nói dối thưa Chủ tịch

Mộc Đế nghe vậy cũng nén giận thở dài

_ Mộ..c tiểu thư rất th..thương chủ tịch, mong ngài đừng giận_ một cô hầu mang trà vào cũng ấp a ấp úng nói

_ Cô là

_ người này tên Tiểu Hiên, là người hầu hay bên cạnh tiểu thư nhất thưa Chủ tịch

Mộc Đế gật nhẹ đầu, rồi cho lui ra, ông không quan tâm mấy về những người này nhưng lại quan tâm cái cháu gái ông rất thương ông. Ông cười nhẹ, lấy bản thảo hồ sơ ra tiếp tục làm việc.

11. Chp 11

[Au: 2 chap rồi nhé, mng phải tiếp tục ủng hộ tğ đấy <>

_ Nha Đầu, lúc này

_ Tiêu Dũ, muốn kem

Thấy cô không muốn nói về chuyện lúc này, anh cũng không trách, chỉ im lặng lái đến siêu thị mua sắm, vừa có tiệm ăn kem vừa có thể mua gì đó cho cô được.

_Chào Tiêu thiếu gia, ngài muốn dùng gì?

Tiêu Dũ giữ im lặng, khí lạnh bao trùm cả phòng bán kem, mọi người đang chú ý đến cô gái nhỏ bên cạnh phó chủ tịch TG, Hy Tranh. Cô chăm chú xem menu rồi ghi ra một mẫu giấy đưa cho phục vụ sau đó gật đầu ý cảm ơn. Anh phục vụ hơi ngạc nhiên nhìn Hy Tranh, cách giao tiếp của cô rất rất lạ nhưng thôi, là khách mà.

Cô chống cằm nhìn ra cửa sổ, tiệm kem ở tầng 5 nên có thể nói phong cảnh nhìn từ cửa sổ rất đẹp. Chợt cô thở dài,

_ Nha Đầu

Cô nhìn anh, ánh mắt Tiêu Dũ tuy đầy hàn khí nhưng có thể thấy anh đang lo cho cô

_ Tiêu Dũ, phải cưới rồi mới trở về với nhau được sao?

Hửm?

Tiêu Dũ, Nha Đầu thấy trên máy tính, lễ cưới có rất nhiều người, lại còn phải chụp ảnh. Hay mình chỉ mặc đồ cô dâu chú rể rồi xong được không_

Anh phì cười, ý tưởng kỳ quặc này đúng là chỉ có cô nghĩ ra. Ai cũng muốn một lễ cưới linh đình, đẹp đẽ, gây ấn tượng, cô lại muốn đẹp đi cho xong vì trông rườm rà. Anh chắc ông nội cô sẽ làm nó long trọng hơn cô tưởng cho xem

_anh sẽ lo những việc đó

....

_ tại sao ông nội lại dữ như thế?

_ hơn anh không?

_ Không a

_Sao anh em không sợ, ông nội em lại sợ?

_Không biết, ông nội nói nhiều khi dữ. Tiêu Dũ không nói gì khi dữ. Thật kỳ lạ, đàn ông đúng là phiền

Nếu không nhờ anh phục vụ mang kem ra, anh đã phá lên cười rồi. Con Gái là chúa phiền phức, nay lại bị đảo ngược lại là đàn ông, em đúng là

_ăn ăn đi, anh thua em rồi

Tại Quách Gia

Cha, chuyện này là thế nào? Tại sao cổ phần công ty lại bị mất_ Chi Linh nói giọng như rất tức giận

Này, là một tiểu thư thì phải nhỏ nhẹ một chút_ Quách Đường cũng đang rối lăm nhưng cũng từ tốn trả lời con gái cưng của mình

Con.._

Hiện tại thì ta chưa biết lý do vì sao việc buôn bán xuống thấp. Vào giờ phút này, tập đoàn Mộc Gia lại rút cổ phần đầu tư. Ta thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra_ ông ôm đầu mệt mỏi nói

Chi Linh thấy cha như thế thì chạnh lòng chạy đi lấy điện thoại gọi cho sự giúp đỡ. Nhưng không ai bắt, cô dì chú bác,...không một ai bắt máy. Cô khóc, hy vọng bị dập tắt, không ngờ một tiểu thư danh giá đài cát không sợ ai như cô bây giờ lại phải cần sự giúp đỡ.

Alo_

Du Tổ!__

Chi Linh, có chuyện gì không?__

Du Tổ, tỷ phải giúp muội tỷ phải giúp muội__

Bình tĩnh, chuyện gì?__

Gia đình muội sắp sửa tán gia bại sản rồi hức__

Làm sao có thể__

Tỷ phải giúp muội, nha Du Tổ__ Chi Linh mừng rỡ nói lớn nhưng cô đâu biết đôi mắt của Du Tổ đang dần trở nên sắc bén, khóe môi cong lên thành một đường

Chi Linh, chúng ta là tỷ muội đúng không?__

Vâng__

Nhưng không vì thế mà tỷ có thể giúp muội mọi lúc được__

!!__

Vậy nha, tỷ phải đi shopping đây, bữa khác nói chuyện__

Chi Linh thần thờ, mặt như hết sức sống, không còn cách nào khác nữa sao? Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này, không nguyên nhân không lý do và nếu có người hãm hại thì cũng không có một manh mối. Ý nghĩ nguy hiểm đen tối bỗng xuất hiện trong đầu cô.

_ Nha Đầu, đi thôi_ Tiêu Dũ bước đi thật nhanh để xem cô có đuổi theo anh không

Đúng như dự đoán, cô hấp tấp chạy theo Tiêu Dũ. Chân ngắn thật khổ mà

Oạch!

Tiếng ngã rõ to vang lên, mọi người liền quay đầu nhìn lại

_ Ngốc, lại bị ngã à_ anh bước tới đỡ cô dậy

_ Thường thôi_

Tiêu Dũ trán hơi nhăn lại, như thế này mà thường á? Chân không chảy máu nhưng tím lịm, đồ thì bẩn. Mọi người xung quanh nhìn cũng xót muốn chạy lại đỡ giùm nhưng bị sát khí của anh ngăn lại.

Nha Đầu ngơ ngác nhìn anh, thật sự là không đau mà. Những vết thương này không nhằm nhò gì cả

_ Tiêu Dũ?

_ Đi_ chỉ một tiếng “đi”, hai tay lấy thế anh bế Nha Đầu lên làm cô bất ngờ không phản ứng kịp

_ b..bỏ_ Nha Đầu tất nhiên thấy thoải mái cũng thấy khó chịu, lồng ngực cứ nóng bừng lên, cứ một chút lại nghe tiếng bình bịch trong người to hơn

_ Anh mà bỏ em ra thì không biết em sẽ ngã bao nhiêu lần nữa đây, Nha Đầu ngốc ạ

Nghe thế cô liền im lặng để anh bế, từ trong đến ngoài tiệm kem, ai ai cũng ngạc nhiên khi thấy một đứa con gái cỡ chừng 13 được bế mà mặt phụng phịu y hệt con nít 5 tuổi.

_ Chào Phó Chủ tịch

Tiêu Dũ không nói gì, lạnh lùng đi thẳng qua với bộ dạng tay bế một cô nhóc. Cô tiếp viên nhìn cũng muốn cười mà không dám cười, mất việc như chơi chứ không giỡn a.

Đặt cô lên ghế, anh quay người dặn dò họ phải cư xử với cô cho thật tốt, không được đụng chạm gì và phải cách xa cô khoảng chừng 4m rưỡi. Sau đó anh quay lại thì không thấy Nha Đầu đâu.

_ Nha Đầu!_ giọng nói trầm mặc, băng khốc của anh vang lên

_ Tiêu Dũ, cái này nhìn kỳ quá_ cô từ dưới xe treo đồ chui ra làm anh giật cả mình

__ Em thật là, nghịch quá đấy!__ anh cốc đầu cô

Giờ mới nhớ là từ lúc đọc sách ở nhà, cô đã bớt sợ người lạ, ngay cả vụ Quách Chi Linh cô cũng đứng lên nói lại đến nỗi bị đánh. Vừa nghĩ Tiêu Dũ chợt rùng cả mình khi tưởng tượng cô đọc trúng sách giết người rồi nổi máu giết anh, đến lúc đó chắc mệt đấy.

__ Này, lúc này ngã làm đồ em dơ rồi, mau đi thay đi__ anh ngoắc tay ra hiệu cô nhân viên chọn đồ

__ a kh..hông cần tỹ, để tự làm__

Câu nói ngộ nghĩnh thiếu chữ của cô làm mọi người cảm thấy cô dễ thương vô cùng. Nhất là khuôn mặt ngại ngùng có chút sợ sệt náu áo Phó Chủ Tịch, nhìn còn muốn yêu huống gì Phó Chủ Tịch đấy.

__ Em chọn được không?

__ Được mà, Tiêu Dũ ngồi, em chọn__ cô nháy nháy đôi mắt ranh mãnh làm anh cười nhẹ, chắc lại đọc sách xem phim rồi thấy mấy cô gái thử đồ nên muốn thử cảm giác thế nào đấy mà

Khuôn mặt những người xung quanh lại không ngừng ngạc nhiên, Phó Chủ Tịch băng khóc vừa cười. Thật ra....nói ngai băng khóc thì không đúng, ngai đối xử với nhân viên lẫn mọi người rất tốt, rất công bằng. Dù ít nói lạnh lùng đến mấy thì có Phó Chủ Tịch như Tiêu Thiếu gia đây đúng là rất may mắn cho tập đoàn này. Tương lai tập đoàn sẽ không lo bị nhường chức sai người rồi.

5 phút sau, cô từ trong phòng thử đồ bước ra

Tiêu Dũ đang nói chuyện với đối tác thấy cửa phòng thay đồ mở thì liền tắt máy quay đầu nhìn...

__ Oa, tiểu thư đây thật dễ thương quá__ mấy cô nhân viên cười, tấm tấ khen

Ngay cả anh cũng phải công nhận, thường ngày là anh chọn đồ cho Nha Đầu, chỉ là váy trắng hoặc đồ ngủ. Ngay cả khi đi học thì cũng quần jean thường và áo thường vì anh không muốn làm khó cô mặc những thứ rườm rà như đồng phục. Còn bây giờ, cô thật sự cứ như lột xác thành thiên sứ ấy, một thiên sứ tình yêu trẻ con.

Nha Đầu thích thú xoay một vòng, mắt thẩm mỹ của cô công nhận rất tốt, chỉ cần vào tiệm trong vài giây đã biết cái gì hợp với mình trước rồi.

__ Em đẹp lắm, nhóc con ạ__ Tiêu Dũ xoa đầu cô

__ Đi về thôi, mệt__

Ồ hay, thật là, mệt là về thế à? Anh còn chưa biết phải đi đến nơi nào tiếp theo để cho cô có thú vui thì cô lại đòi về.

__ Về cơ, mệt rồi__ cô lay cổ tay anh, bắt giác trào lên người anh đòi bế

__ Aiz, tuân lệnh tiểu thư__ không chịu nổi tiếng trẻ con, anh mềm lòng bế cô lên võ về sau đó ra về, không quên để một “thẻ vàng” ở lại (thẻ tiền để thanh toán bộ đồ Nha Đầu mặc)

(Au: muốn thấy bộ mà Nha Đầu đã chọn thì xin hãy nhìn qua mục ảnh của chap này)

< hít=“” hít=“”>

__ Em gửi gì thế?

__ Tiêu Dũ hôm nay có mùi rất lạ

__ Anh có mùi Lạ?

__không không, có mùi quen nhưng từ một người khác

__?

__ (suy nghĩ)

__ Em đấy, đòi về rồi nói chuyện không đâu__ anh đưa trán cụng vào trán cô

“? Là Chi Linh!”_ Nha Đầu chuẩn bị được Tiêu Dũ bế vào xe thì lại đòi cho xuống

_ Sao thế?_

_ e..em đi cái này chút_

Không đợi anh nói, cô phóng đi như bị ma rượt dù đang mặc váy. Tiêu Dũ thấy thế liền giật mình đuổi theo, không biết có đuổi kịp cô với tốc độ kinh hoàng đó không nữa! Khuôn mặt anh hiện lên vẻ lo lắng, cái gì đã làm cô chạy bán sống bán chết thế?

Trên sân thượng

_ Chi Linh_

Còn khoảng một bước và nhảy là cuộc đời cô coi như xong, vậy mà không ngờ còn có người gọi tên

_ Cô là...Hy Tranh

_ nè, b..ên đó nhảy là là chết_ cô nhấn mạnh

Quách Chi Linh nghe vậy môi chợt cong lên. Thoáng thấy nụ cười của Chi Linh, Hy Tranh chạy tới gần

_ Đừng tới đây!

_ Không tới?

_ Đúng, bây giờ tôi chả còn gì cả, mọi thứ đều tan thành mây khói, ai ai cũng phản bội tôi và cha tôi. Không ai chịu giúp đỡ, những gì chúng tôi nhận được chỉ là những cái cớ biện hộ. Tại sao? Tại sao mấy người lại ác độc như vậy chứ! Thế thì cứ để tôi chết đi cho xong

_ xì, cho hỏi tí, mẹ đâu?

Chi Linh mắt mở to, miệng há xuýt nữa thì như rút cả quai hàm, cô ta vừa hỏi một câu hỏi với bộ mặt ư chi là tỉnh trong tình huống sắp chết này

_ tại sao tôi phải trả lời cô?

_ t..thì đường nào cũng đòi chết, trả lời xong rồi chết cũng có mất mát đâu_ Hy Tranh chu môi

_ mẹ tôi mất cách đây 5 năm rồi, tai nạn xe_ Chi Linh cười nhạt nói

_ tội

_Tội ai?

Mẹ

?

Sau chữ “tội”, nước mắt của Hy Tranh lại lần lượt chảy xuống làm Chi Linh bất ngờ. Hy Tranh khóc y hệt một đứa con nít

_ Mẹ tỳ không muốn nhìn thấy con mình vậy đâu, bà sẽ đau lắm hức oa

_ này, không, đừng khóc, tôi sợ nước mắt cô lắm_ Chi Linh vừa quay người thì

A!

Phù, kéo lại được rồi_ Hy Tranh vượt trán như trong phim, thở mạnh và tất nhiên vẫn còn nấc cục vì vụ khóc bù lu bù loa đó.

Cô! Tại sao lại không để tôi chết?_ Chi Linh đáng lẽ rất tức giận nhưng thay vào đó, cô lại thấy có một chút mang ơn

Không nghe Hy Tranh nói sao, mẹ cô sẽ đau lòng khi thấy vậy đấy, Quách Chi Linh

Ồ, chào Tiêu thiếu gia_

_ Tiêu Dũ_ vừa thấy anh, cô lại buông Chi Linh chạy tới ôm chầm lấy.

Anh không nói gì hết, chỉ vỗ vỗ trán của cô ý bảo ngốc

Chi Linh nhìn mà không khỏi ngạc nhiên, cô chợt nhớ đến Du Tổ, phải chăng Hy Tranh cũng là người tình thoáng qua chưa hết hạn sử dụng của Tiêu thiếu gia Tiêu Dũ?

__ Tiêu thiếu

__ cứ gọi là Tiêu ca, dù sao tôi cũng lớn hơn

__ ...t..Tiêu ca, thật ra nếu tôi có sống thì chẳng đường tiếp theo của Quách Chi Linh này cũng chẳng còn gì cả. Tôi thà xuống dưới gặp mẹ tôi thì tốt hơn__ vừa nói, Chi Linh vừa khóc

__ tôi sẽ giúp công ty nhà cô

!!

Chi Linh ngẩng mặt lên nhìn Tiêu Dũ, anh vừa nói anh sẽ giúp sao?

__ đừng hỏi tại sao, tôi chỉ không muốn khu mua sắm thương mại được lên trang đầu của báo chí là có tiểu thư Quách Gia tự sát đâu

__ Phải đó, Hy Tranh cũng sẽ kêu ông um um

__ Thứ lỗi, phải đi. Gặp cô sau

Tiêu Dũ nhanh chóng chặn miệng cô gái ngốc bên cạnh anh rồi kéo đi.

__ Nhớ đừng chết đấy!

Chi Linh thần thờ nhìn hai người bỏ đi, duy Hy Tranh thì tay vẫn cố phẩy ý tạm biệt. Câu cuối của Tiêu Dũ cũng làm cô thấm hơn với ý định sống. Vừa mừng vừa buồn khi cô nhận thấy sau vụ việc này, cô thật tệ. Sống trong xa hoa phú quý nhưng lại làm bẩn nó đi với phẩm chất xấu bấy lâu, như Hy Tranh, nếu không nhờ cô ta cứu cô thì cô đã bỏ mạng từ lâu với ý nghĩ ngu ngốc kia rồi. Hy Tranh không phân biệt, cô lại có, giờ thì người mình từng hại đem đi cứu mình, người mình giúp đỡ đem đi đẩy mình vào chỗ chết (còn có thể nói là thất bại). Chi Linh cười nhạt, rơi nước mắt. Nụ cười cho sự đau khổ, giọt nước mắt ấm cho sự vui mừng.

__ Tiêu Dũ

Từ lúc vào xe, anh thả cô xuống rồi im lặng không nói gì, chỉ nổ máy xe chạy đi. Anh đang nghĩ gì và tại sao anh làm như vậy, chắc cô không thể hiểu. Sau một hồi ngoe nguẩy, gọi tên anh, cô bỏ cuộc, quay đầu nhìn ra cửa sổ. Thấy cô làm thế, anh cứ tưởng cô khóc. Anh im lặng vì anh tức giận, vì sợ hãi mất đi cô dù chỉ trong phút chốc khi cô nhảy lên kéo Chi Linh xuống. Sợ cô có chuyện gì trong khi chạy khắp nơi tìm kiếm cô. Cô cứ làm theo ý mình, chỉ quan tâm đến người khác như thế thì sao anh bảo vệ cô được chứ.

__ Lần sau có đi đâu hay làm gì cũng phải nói cho anh biết

....im lặng

__ Nha Đầu?

.....

__ sao thế?

Anh quay đầu qua thì thấy cô ngủ ngon lành, đôi má phúng phính, môi hồng đào thiết trông đáng yêu. Chỉ có điều...chiếc váy mới mua lại bị cô làm bẩn rồi, đúng là quấy hết chỗ nói mà. Anh cười vờn người hôn trán cô, giận thì giận chính anh chứ sao nữa giận cô được .

__Nha Đầu, em chờ anh nhé, sẽ có một ngày chúng ta có được một mái ấm gia đình và sống hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Tín hiệu đèn xanh đã lên, Tiêu Dũ quay đầu trở lại công việc lái xe về nhà Mộc Gia của mình mà không biết rằng người bên cạnh đang... mỉm cười.

12. Chp 12

Um..__

Chào buổi sáng Tiểu thư__ Tiểu Hiền đứng cạnh cửa ra vào, cúi đầu nói.

Mộc Trà nhìn xung quanh phòng mình, đưa hai tay vỗ vỗ má cho tỉnh ngủ rồi bước xuống giường

Huych

Ai da, lần thứ 31 rồi đấy! Giường gì mà cao dã man, làm mỗi lần leo xuống không cẩn thận là mông lại chạm đất trước chân. Mộc Trà ôm mông chạy vào nhà vệ sinh.

__ Hôm qua là Tiêu thiếu gia đưa Tiểu Thư về

Cô gật nhẹ sau khi nghe báo cáo, thật tốt quá, cô cũng định hỏi làm sao mình lại về được đây nhưng lại có cảm giác không muốn mở lời cho lắm.

Làm vệ sinh sạch sẽ, mặc đồ từ tay người hầu của mình, cô sẵn sàng bước xuống lầu chạm mặt ông nội.

__ Chào ông buổi sáng__ cô vòng tay cúi người

Mộc Đế không nói gì, chỉ gật đầu sau đó tiếp tục ăn điểm tâm.

Bị ông lơ đi, Mộc Trà đưa bộ mặt nhăn không ra nhăn buồn chả ra buồn ngồi xuống ghế. Chợt, như nhớ lại điều gì đó, cô đứng bật dậy la lên một tiếng A!

Không khí yên lặng bị cô phá hỏng.

__ Ô..ông nội, con muốn ông giúp con cái này được không?__

Mộc Đế cau nhẹ, Tiêu Dũ đã chúc cháu ông uống thứ gì mà làm nó hôm nay nói chuyện đủ câu đủ chữ thế này?

__ Được, cứ nói__ ông vẫn giữ trạng thái bình thản mà lạnh lùng trả lời

__ Con muốn tập đoàn mình giúp tập đoàn Quách Gia có thêm vốn để trả hết nợ__

Cô vừa nói xong thì quản gia họ khụ khụ, nói như cô chẳng khác nào nói “vứt rồi lượm”

Quách Gia thật ra chỉ là tập đoàn nhỏ nhưng công ty lớn, lâu nay làm ăn cũng có lời chứ không lỗ. Việc kinh doanh và điều hành của Quách gia bị tuột dốc chỉ vì một lí do rất đơn giản, là Mộc Chủ tịch sai người rút cổ phần trong công ty đó. Tại sao ông lại làm thế thì chắc chắn là do việc Quách tiểu thư dám đụng chạm vào cháu gái “rượu” của chủ tịch đây rồi. Bây giờ tiểu thư bảo giúp đỡ lại họ, thế những việc chủ tịch làm cũng như công toi.

__ Con muốn ta giúp gì được?

__ Ông chỉ cần thêm vốn cho công ty của Quách Gia là được

Cô choàng cổ ông bắt đầu nài nỉ__ nha nha, giúp họ nha ông

Ông bật cười, đúng là từ chối con nhóc này không nổi mà. Bị con nhà người ta đánh đến ngất xỉu như thế mà còn đòi giúp được.

__ được__

__ yay, thưa ông con đi học__

Cô lấy cặp chạy thẳng ra ngoài mà không đợi ai nói gì.

__ Tiểu thư, mời lên xe

__ Hôm nay chạy bộ!__ cô la to, chân vẫn phóng như bay

__ Chủ Tịch

__ Quản gia, cứ làm theo ý con bé

Rốt cuộc ông cũng thay đổi suy nghĩ của mình, để con bé sống với cá tính của nó, ràng buộc cũng sẽ không thay đổi được gì. Thay vào đó, cũng có tác hại là biến cháu gái ông thành người giả tạo.

....

__ Chi Linh, xin lỗi hôm qua tỷ bận quá nên không bàn được chuyện có nên giúp muội hay không. Bây giờ công ty nhà muội đã ổn chưa?

Chi Linh đáp trả lại nụ cười giả tạo pha một chút khinh: cảm ơn đã quan tâm Du Tổ tỷ. Mọi thứ đều ổn

__Ồ vậy à, chiều nay đi chơi không? Tỷ muội mình mấy ngày không gặp, tỷ nhớ muội quá àh

Chi Linh chợt cảm thấy xấu hổ cho chính mình vì đã cư xử “sồn gai gổc” như vậy trong bao năm qua. Nếu là tỷ muội tốt, thì đã không phải nhỡn nhơ nói những câu dối lòng như vậy rồi.

__ Linh!

Tiếng gọi dễ thương kéo Chi Linh ra khỏi đồng suy nghĩ, Du Tổ cũng quay mặt lại tò mò là ai? ...Hy Tranh? cô ta làm cái quái gì ở đây thế? trong đầu Du Tổ chợt xuất hiện hàng ngàn câu hỏi.

Thấy Du Tổ đang đứng trước lớp, Hy Tranh cũng không ngại mà đến gần

__ Du Tổ, muội phải vào lớp, gặp sau__ nói xong, Chi Linh kéo cổ tay Hy Tranh vào lớp.

Để lại Từ Du Tổ đứng đó bực bội, cơn giận ghen tức bắt đầu lại nổi lên. Cô thề sẽ đánh bại Hy Tranh cho bằng được, đường đường là tiểu thư nhà họ Từ, không nên thua một con ranh nghèo nàn và xấu xí như vậy được. Thật là nhục nhã!

__ À còn nữa, muội bận không đi chơi được, xin lỗi tỷ nhé__

Du Tổ ức chế ráng nở nụ cười, gật đầu tạm biệt rồi bỏ đi.

Vừa bước vào lớp, ai ai cũng bất ngờ, những thành phần lẻo mép, nhiều chuyện bắt đầu nổi lên. “Quách tiểu thư đi học lại, không còn đánh đá như xưa” “Quách tiểu thư chơi thân với học sinh “thấp hèn”” “Quách tiểu thư cải tà quy chánh” rồi còn nhiều nữa.

__ Kha__ Hy Tranh vừa thấy anh liền chạy tới

Vương Kha nở nụ cười ấm áp, đặt tay lên đầu cô__ Vâng, gọi tôi có chuyện gì không thưa Tiểu Thư?

__ A, đây...y là Linh__ cô áp a ấp úng mở miệng giới thiệu

__ là Chi Linh__ Chi Linh sửa, không dám nhìn thẳng vào mặt Vương Kha

__ A..ờ__ Vương Kha không biết nên nói thế nào luôn, vì ấn tượng về Chi Linh đối với anh không tốt cho lắm.

__ Cô vào lớp rồi, vào chỗ đi__ Chi Linh nhắc Hy Tranh rồi đi đến ngồi chỗ của mình

Vương Kha có chút ngạc nhiên về sự thay đổi của Chi Linh nhưng anh bỏ qua một bên, kéo tay Hy Tranh về chỗ ngồi.

__ Hy Tranh__ cô giảo lên tiếng

Giật mình khi nghe tên mình, Hy Tranh không biết phản ứng sao, lúng túng nhìn Vương Kha.

__ Không sao, anh ở đây, nhóc không cần sợ__ Vương Kha lại cười với cô.

__ Hy Tranh__ cô giảo gọi lại

__ a vâng__

__ Chúc mừng em, bức tranh em vẽ hôm trước đã được đem treo vào phòng tranh nổi tiếng nhất thành phố__

Uuuuu_ cả lớp nhốn nháo lên nhìn cô

_ Quay lên bảng ngay_ Vương Kha lạnh giọng, biết chắc Hy Tranh sẽ sợ khi nhiều ánh mắt nhìn cô.

Chi Linh nghe vậy liền cười nhạt, tim chợt nhói.

_ Về thôi_ Vương Kha

_ Linh, về thôi_ Hy Tranh

Tại cổng trường:

_ Tiêu Dũ_ cô chạy tới ôm chầm lấy anh

_ Ngốc, học ngoan không?_ anh nựng iu cái mũi nhỏ của cô

Hy Tranh gật đầu rồi tiếp tục ôm Tiêu Dũ, cô chắc nhớ anh lắm

Wương Kha nhìn mà tim như ngừng đập, tại sao anh lại khó thở, không thể nói lời nào thế này?

_ Tiêu Ca, cảm ơn đã giúp Quách Gia_ Chi Linh cúi đầu

Tiêu Dũ gật đầu_ Ủ, thôi tụi này đi trước, tạm biệt.

Giờ chỉ còn lại hai người, hai trái tim đều đã bị nhói trong hôm nay.

_Để tôi đưa cô về

_Không cần, tôi tự đi bộ

Đừng nói nhiều_ Vương Kha kéo cổ tay Chi Linh vào xe, anh không biết rằng trái tim của cô đang tan chảy từng chút một vì hành động này của anh.

Đi đâu đây? cô nói cộc lốc

_ Ông nói em thay đổi cách nói rồi mà, sao vẫn cộc lốc với anh thế?_ Tiêu Dũ lắc nhẹ đầu bó tay

_ Tiêu Dũ

_hửm

_ hôm nay Vương Kha ngoan lắm

_ em có bình thường không vậy Nha Đầu, sao nói toàn điều lạ không thể

_ Vương Kha nói y hệt Tiêu Dũ a

Trán anh chợt hiện lên chữ “khó hiểu lại càng khó hiểu”

_ Giống là như thế nào?

_ Vương Kha nói chỉ cần có Vương Kha, Nha Đầu không cần sợ ai nữa

Mặt mũi Tiêu Dũ tối sầm lại. Dây thần kinh ghen của anh bắt đầu hoạt động.

đèn đỏ hiện lên

Tiêu Dũ? ưm....

Tiêu Dũ chiếm lấy môi cô, rất mạnh nhưng cũng nhẹ nhàng, làm người Nha Đầu chợt nóng ran. Anh đưa tay vuốt từng đường từng nét trên mặt cô, tai cô rồi đến cổ. Thấy Nha Đầu sắp hết hơi, mặt đỏ bừng, anh liền thả cô ra, đôi môi hồng đào lại đỏ mọng lên.

_ au quá i _ cô mếu máo ôm môi mình nói

Anh bật cười xoa nhẹ đôi môi cô_ Xin lỗi, nhưng anh ghen rồi _

đèn xanh :)

13. Chp 13

- A ông nội__ cô chạy vào ôm cổ ông
- chào ông__ Tiêu Dũ lễ phép
- Ủ, ngoan, hai đứa mau đi thử đồ đi__
- Thử đồ gì?__ cô ngơ ngác hỏi lại
- đồ cưới cho con đây__ Mộc Đế đưa tay búng nhẹ cái trán ngốc của cháu mình
__Au, đau a

__ đi thôi, đừng quây nữa__

Tiêu Dũ ôm eo cô kéo đi vào phòng thay đồ

__ anh thay cho em__

__Nha Đầu tự thay được__ cô nói nhỏ vào tai anh

Hơi ẩm được phả vào tai nhẹ nhàng làm anh giật mình, xích chân ra sau. Thấy mặt anh có chút bất thường, cô liền đặt tay lên hai má Tiêu Dũ là thốt lên ba chữ “a, ẩm quá”...

Mặt Tiêu Dũ càng ngày càng đỏ, vì cô cứ sờ soạn những nơi ẩm trên mặt anh và cổ anh làm người anh nóng ran.

__ Em tự thay đi__ anh bỏ việc lợi dụng thay đồ cho cô, chạy ra ngoài

__ bị đá ra rồi sao?__

?

__ Ở đây làm gì?

__đi ngang qua thấy Hy Tranh bị cậu lôi vào đây nên tò mò vào xem thôi

Tiêu Dũ nhìn quanh, chắc vì không muốn để lộ chuyện, “ông nội” đã đi trước rồi.

__ không thấy đây là đâu sao còn hỏi hử Vương đại thiếu gia?

__ Tiêu thiếu gia bớt giận, tại tôi chậm tiêu không hiểu nhanh được__

Nói xong hai người nhìn nhau cười, làm trái tim của bao nhân viên trong tiệm đồ cưới tan chảy, tính cả nam lẫn nữ lẫn 3-đê.

__ xem đi, em nào em nấy cũng ngắm tôi hết đây__ Vương Tử tự đắc.

__ may mà không có nhiều bộ mặt như cậu trên đời, không thì loài người tuyệt chủng__ Tiêu Dũ vừa nói vừa cong khoé môi mình lên.

__ Tiêu Dũ cậu!

__ Hây, đi thay y phục, ở đây cho gái ngắm đi nhá Vương đại thiếu gia__ Tiêu Dũ nghe thôi cũng đủ biết đã đến giờ chuẩn, thôi kéo hai người lại oánh lộn banh cái tiệm đồ cưới.

~10 phút sau

~__ Aaaaaa

Đẹp trai quá

Công nhận, anh ấy còn bánh hơn lúc nãy nữa

Đúng là nhà giàu, mặc gì cũng đẹp

Mình tán anh ấy rồi làm phu nhân thì sao nhỉ
Ăn nói cẩn thận, người ta sắp làm chồng rồi đấy
Sao bà biết?

Thế cái tiệm đồ cưới này đến là để thử đồ đi chơi à??

_ Quay trở lại làm việc cho tôi!

Daaa vâng, thưa Quản Lý

Vương Tử nghe mọi người xì xào, xâm xì đến nhức óc, nếu đó là anh thì khoẻ rồi, đằng này người được khen lại là thằng bạn bá đạo lạnh lùng một cách nguy hiểm, Tiêu Dũ.

_ Thế, định khi nào cưới?

5 ngày nữa

Haaa? Sớm vậy sao?_ Vương Tử nói to

Tôi không bị điếc, không cần hét

_ Có lộn không! Thiệp cưới vẫn chưa phát, báo chí cũng chưa biết trong khi cậu là thiếu gia sắp cưới vợ mà Tiêu Gia lại rất nổi tiếng. Như thế này thì sao chuẩn bị?

Đừng lo, sẽ ổn hết

_ Chỉ có cậu mới bình thản như vậy đấy, bó tay

Tiêu Dũ cười nhẹ, thật ra anh cũng không bình thản như Vương Tử nói đâu. Ngày cưới này rất quan trọng đối với anh. Nha Đầu càng ngày càng dễ dàng tiếp xúc với xã hội, chỉ cần một chút chậm trễ, anh có thể để lạc mất cô. Làm sao mà không lo được cơ chứ...haiz

_ Hy Tranh lâu ra quá nhỉ_ Vương Tử rung chân sốt ruột

_ để tôi vào xem_ Tiêu Dũ đứng dậy mở cửa phòng thử đồ ra.

Lại một lần nữa,.....mọi thứ sập đổ

.....

_ vẫn chưa tỉnh? chắc phải lấy nước rồi.

bị tạt nước vào mặt thật mạnh, Hy Tranh từ từ mở mắt lên nhìn xung quanh. Một căn phòng tối và tay cô đang bị trói chặt? ánh đèn sáng được bật lên làm cô nheo mắt lại.

Có người dùng roi đánh thật mạnh vào lưng cô. Mùi này là..... Từ Du Tổ

Dù không có máu ứa ra nhưng lưng của Hy Tranh đang sưng to và đỏ lên sau lớp váy cưới dày.

_ nhìn kìa, Hy Tranh tiểu thư, trông cô thật thảm hại

Hy Tranh đáp lại sự im lặng

Du Tổ đá Hy Tranh ngã khụy xuống, và đập vào bả vai (vì Hy Tranh đang trong tư thế nghiêng).

_ Tại sao không trả lời, sắp làm cô dâu của Tiêu Dũ nên tưởng mình có quyền lắm à? Ch* **

Đau quá, cô co người lại, cựa quậy chân, cố cho dây lỏng ra, những đòn mạnh liên tiếp đập vào người Hy Tranh, từng vết sưng hiện ra và mỗi lúc một nhiều.

_ Tiêu Dũ, cứu_ nước mắt cô lăn dài, nóng hổi, nhìn thân thể tàn tạ của cô thấy tội nghiệp

_ ai mà cứu cô cho được cơ chứ Hy Tranh?

_ Du Tổ, thả tôi ra đi hức

_ Hahaha, có tên bắt cóc nào bắt người rồi thả ra không? Tao không có Ngu!

_ thật kinh tởm_

_ Tao ghét nhất là giọng điệu như vậy của mày, thứ thấp hèn mà muốn hạ thấp tao, này thì kinh tởm_

Du Tổ tát vào mặt Hy Tranh, rồi đẩy thật mạnh vào tường

_ tại sao lại làm thế?_ Hy Tranh ngược mặt lên nhìn, hai bên má sưng to, đỏ ửng, có một vò rạch máu do móng tay ứa ra

_ tại sao ư? Mày có biết Du Tổ tao lúc trước đã luôn luôn tình cảm với Tiêu Dũ, yêu anh ấy hết lòng, trung thành và tụi tao đã rất hạnh phúc không? Nhưng từ khi xuất hiện bộ mặt cáo người đội lốt hồ ly như mày thì mọi chuyện chấm dứt, tao mất hết tất cả! Chỉ tại mày!

Hy Tranh gượng dậy, nặng nề lê bước đến Du Tổ, cô nhếch nhẹ môi.

_ Thế thì giết tôi đi_

_?gì cơ? Mày bị đánh đến điên rồi à

_ nếu việc đó có thể thay đổi tỷ thành người tốt, thế thì giết tôi đi

_ HAHA tất nhiên tao muốn mày phải chết, nhóc con ạ_ Du Tổ rút dao từ trong áo ngực mình rồi phóng đến, nhắm vào Hy Tranh.

Hự, phịch!

Du Tổ ngã ra xa, người bị va mạnh vào tường xỉu mất. Hy Tranh thở hổn hển, ánh mắt đỏ ngầu dần dần dịu đi. Một cú đả xoáy vừa nảy của cô cũng đủ làm Du Tổ bất tỉnh nhân sự, đúng là tiểu thư chân yếu tay mềm. Đưa tay xoa xoa hai má, cô la nhẹ: a, rất.

Theo những bộ phim cô từng coi, những cảnh này thường hay có đánh lén. Cô cầm con dao lên rồi mở cửa sổ ném nó thật xa. Nhìn lại Du Tổ, Hy Tranh lắc đầu bỏ qua cho cô ta. Nếu lúc nảy không kìm chế kịp thì chắc con dao bây giờ đã nằm trên tay Hy Tranh và dính đầy máu của Du Tổ rồi.

Hy Tranh nhảy qua cửa sổ bỏ đi. Khuôn mặt trong sáng hồn nhiên của cô chợt bắt đầu lạnh đi, vô cảm.

_ Tiêu Dũ, không có manh mối_ Vương Tử bắt lực nhìn anh.

_ Chết tiệt, rốt cuộc là ai?

_ bình tĩnh, sẽ có cách thôi mà_ Vương Kha vỗ nhẹ vai Tiêu Dũ.

_ Thiếu gia thiếu gia_

Một trong những người vệ sĩ của nhà Vương gia chạy vào

_ Có chuyện gì?

_ Có người gọi là thấy tiểu thư ngất trên vệ đường, người đầy vết thương

_ Hả? Cô ấy ở đâu, nói cho ta biết, MAU!

_ Tiêu ca, thả cậu ta ra đi, anh làm vậy cậu ta nói không được_ Vương Kha

_ O Ở bệnh viện Khuyển Phùng XII

Nghe xong, Tiêu Dũ tức tốc lên đường, cả hai anh kia cũng hấp tấp đuổi theo.

Tại bệnh viện Khuyển Phùng XII

_ cho tôi sổ phòng của người bệnh tên Hy Tranh_ ba người đồng thanh nói

_ anh đ đợi một c..hút_ cô y tá bị choáng trước vẻ đẹp “thần tiên” của ba người họ

_ nhanh chút đi, tôi không rảnh đứng đây cho cô ngắm đâu_ Vương Tử tức giận

_ NHANH_ Tiêu Dũ quát, đúng là như rùa

_ v..vâng_ cô y tá hốt hoảng bấm thật nhanh_ phòng 012

_ là ở đâu!_ đến lượt Vương Kha

_ d dạ là trên lầu, quẹo trái, bên tay phải

_ Đi_ Vương Tử cùng hai anh chạy đi, không quên lườm cô y tá.

Phòng 012

_ Hy Tranh

Vừa mới phóng vào, y như rằng, một đồng y tá bác sĩ ngấp phòng đập vào mắt ba người.

_ xin bình tĩnh lại_ một ông bác sĩ nói, tay cứ như muốn đỡ gì đó.

_ Câm! không được ai đến gần_ Hy Tranh tay cầm con ống kim nói.

Tim Tiêu Dũ như ngừng đập, giọng nói này...là giọng nói lần đầu tiên anh gặp cô. Bằng khóc.

_ Nhóc con à, là anh đây_

Tiêu Dũ từ từ bước lại gần nhìn vào mắt cô, nhìn vào vết thương cô. Khuôn mặt vẫn còn sưng, một vài vết sưng,tay và người bị băng bó, cô chắc khó chịu lắm. Anh đau lòng ôm chầm lấy cô mà không màng đến ống kim, rất may nó đã được rút ra trước khi anh ôm cô.

_ ra ngoài hết đi_ Vương Tử lên tiếng.

Vương Kha đang lo nhìn Tiêu Dũ ôm Hy Tranh, giật mình vội vàng nghe lời đi ra ngoài khi nghe Vương Tử lên tiếng .

Thằng ngốc này, không phải em_ Vương Tử kéo cổ cậu lại

Còn tên kia nữa, định lợi dụng ôm “bé iu” của tôi đến khi nào_ anh khoanh tay, mặt hầm hừ nói

Suyt

~?

Em ấy ngủ rồi_ Vương Kha nói

Đúng, cô đã ngủ trên vai Tiêu Dũ ngon lành, chỉ vì kiệt sức.

_ cảm ơn vì hôm nay, hai người về đi_

Nếu là ai khác thì chắc đã bị hai anh em họ Vương đánh rồi, đuổi thẳng thừng vậy à.

_ Ca à, về thôi

Trong phòng hiện giờ chỉ còn lại hai người, anh đặt cô xuống giường, vào nhà vệ sinh lấy khăn ẩm lau cho cô. Sắc mặt cô xanh xao, băng bó đầy người, trông rất thảm. Tiêu Dũ cầm tay cô lên đặt vào má mình

_ A..nh xin lỗi, em ở gần vậy mà cũng không bảo vệ được, thật là vô dụng!

_ T..iêu Dũ

_ Nha Đầu? anh xin lỗi, làm em tức à

_ không có (cô lắc nhẹ đầu) không phải lỗi của Tiêu Dũ

_ Anh..

Ồ, cô ôm chầm lấy anh xoa xoa đầu_ ngoan, không được buồn, có Nha Đầu ở đây, đừng sợ.

Đúng là Nha Đầu, bó tay với cô rồi. Cái này chỉ có anh hay nói với cô, bây giờ cô xài với anh....giờ thì không biết ai trẻ con.

Chụt, anh hôn lên trán cô.

_ Ừ, anh không buồn nữa. Bây giờ thì nghỉ đi, ngoan.

Tiếng cửa mở, Mộc Đế bước vào, tháo mũ và kiếng đen ra nhìn hai đứa cháu ngủ ngon lành bên nhau. Đúng là tuổi trẻ, làm lão này cũng thấy mà ham

(au: bênh tênh ông ơi, hết sí quách rồi mà còn..)

Hừ, Từ Khiêm, Mộc Gia chưa bao giờ đắc tội với gia đình dòng tộc cậu, sao đến đứa cháu gái duy nhất tôi có, con gái cậu cũng làm nó thảm thế này cơ chứ. Lần này nhất định ta không tha cho đâu! Ông nắm chặt tay, bước ra khỏi phòng.

Xem như xong hôm nay, không còn ai thù oán với Nha Đầu nữa rồi. Chi Linh đổi tính cách trở thành người tốt hơn, Vương Kha từ bỏ tình cảm của mình, Từ Gia cũng bị sập đổ, riêng Vương Tử thì vẫn uất ức vì Tiêu Dũ lấy mất bé iu của cậu. Mà thật ra, Nha Đầu bị ai bắt được trước người đó hưởng phải không nào >v

Aiza, vote và cmt nhiệt tình lên cho au biết ai còn ngón còn đợi còn yêu truyện chứ. Ồ mà nhớ yêu au luôn nhá, đừng bỏ au một mình TT_TT

14. Chp 14

Xin lỗi vì đã ra chap trễ, au phải đợi tới nghỉ lễ xuân ở Mỹ mới có thời gian viết rồi pót được

Ngày cưới cuối cùng cũng đến

_ Tiêu Dũ

_ Cha

_Chà, rất có phong độ, lịch lãm. Đúng là giống hệt ta

_ Cha à, hôm nay ngày cưới thì phải vậy chứ

_ giỏi lắm cuối cùng con cũng cho ta một cô con dâu tuyệt vời haha_ ông không giấu nổi tiếng cười vui mừng

_ không phải tuyệt vời cha à

_ ?

_ trên cả tuyệt vời

_ con trai ta trưởng thành hơn rồi nhỉ

Hai cha con nhìn nhau cười

-Ngay lúc đó, tại một phòng khác-

_ Tiểu thư, đừng đồng ý

_ Đã bảo đừng gọi là Tiểu thư mà! Tiểu Hiên, khó chịu

(5s sau) Tiểu Hiên, không thích mặc nữa a

(3s sau) Tiểu Hiên, cái này nặng quá....

_ biết rồi biết rồi, mặc đồ cưới rất khó chịu, nhăn nhó như khi khi mặc đồ cưới như vậy chỉ có nhóc thôi đấy_

_ a Linh!

_ Là Chi Linh, xưng bằng tỷ, tôi lớn hơn nhóc đấy_

Hy Tranh gật đầu ý đã hiểu

__ ngoan, hôm nay là ngày cưới, phải vui vẻ lên

__ ok

__ ? học câu đó ở đâu thế?

__ trong sách tiếng anh a

__ Ừ, lại đây tôi trang điểm cho

__ Dạ, Linh Tử

Quay trở lại phòng nam, lúc này....

__ Vương Tử, Vương Kha, mau vào xe__

__ chưa thấy ai hấp tấp như ca đây__ Vương Kha đi đến nói đùa....dù cho tim anh đã rất đau khi cố gắng từ bỏ cô. Tất nhiên, anh đã làm được.

__ Đi nhanh, xem chú rể hồi kìa__ Vương Tử nói xong liền bị Tiêu Dũ đâm ột cái rồ đau.

Ai da, ngày cưới mà cũng hành hung à? Tội Hy Tranh, có thằng chồng kỳ cục, không bình thường =.=.

-Quay lại bên phía kia-

__ A đẹp quá, tài nghệ trang điểm của Quách Tiểu Thư đúng là đỉnh__ Tiểu Hiên tấm tắc khen.

__ Là do vợ sắp cưới của Tiêu Thiếu Gia đẹp quá thôi__ Chi Linh cười hiền đáp.

__ Đã chuẩn bị xong chưa?__

__ A, chào Chủ Tịch__ Tiểu Hiên cúi đầu nhỏ nhẹ nói.

__ a, ông ơi, xem này, cháu ông đẹp không?__ cô nhảy tung tăng xung quanh ông mình, khoe sắc đẹp hơn người của một cô dâu nhỏ.

__ haha, đẹp, đẹp lắm

__ Kính chào Mộc Chủ Tịch__ Chi Linh cũng cúi nhẹ đầu lễ phép chào dù rất ngạc nhiên khi nghe Hy Tranh gọi ông là ông.

__ Xem ra cô cũng là người tốt, có lễ nghĩa Quách Tiểu thư__ ông gật nhẹ.

?Ông nói gì thế? Ông đã biết gì? Ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu Chi Linh

__ Ta là ông nội ruột của con nhóc này, tên thật của nó là Mộc Trà__

Chi Linh xém tí nữa là la lên nhưng may là kiềm chế lại kịp. Hix, không ngờ Mộc tiểu thư ở bên mình bấy lâu mà không biết, đúng là ngốc quá. Thế mà còn mua đồ, tặng quà cho người ta, những thứ đấy cũng đâu bằng thứ mà Hy Tra..à Mộc Trà đang có đâu chứ.

__ Da dạ__ cô ấp a ấp úng đáp.

__ Ta nghe cháu gái ta kể nhiều về cô, cả những thứ cô cho nó, nó rất quý, cảm ơn đã làm bạn với cháu gái ta__ ông nói một câu thật dài, cười nhẹ.

__ Mộc tiểu thư, xin lỗi vì lúc trước__ Chi Linh xấu hổ nói

__ là Mộc Trà, là Mộc Trà muội muội__ cô chỉnh cô sửa, ghét nhất là ai gọi cô là Tiểu Thư.

__ Cứ tự nhiên như bình thường__ Mộc Đế lên tiếng.

__ a vâng__

__ Đi thôi, kéo trẻ đây__ Tiểu Hiên nhắc nhở làm mọi người sực nhớ ra chuyện quan trọng cần làm, liền hấp tấp thu dọn đồ đạc đi đến lễ cưới.

.....

__ Sáng giờ ông đi đâu thế?

__ Ông đi một nơi, một nơi để gặp hai người__ ông cười hiền xoa đầu cô

__ người nào vậy ông?

__ con không cần biết, nhưng họ rất thương con, nếu hôm nay con vui vẻ có được hạnh phúc, họ sẽ càng vui hơn

__ oh, vậy sao

__ Ủ, ngoan, đi với ông lên lễ đường

__Vâng, thưa ông

” Tiêu Dũ, con có đồng ý làm chồng của cô dâu không? Làm một phu quân nguyện suốt đời thương vợ, trung thành, sống hạnh phúc trọn đời bên nhau dù cho cực khổ, con đồng ý không?”

__ Con đồng ý__

__ Còn cô dâu?

__ Không đồng ý a__ cô đồng ý nói

Hả? Tiếng la đồng thanh từ sự ngạc nhiên của mọi người, ngay cả Tiêu Dũ.

__ không là chồng đâu__

Lúc đầu thì không hiểu mấy, tự động một lát nữa mọi người bật cười, lắc đầu bó tay cô.

__ Được rồi, con có đồng ý làm Cô Dâu của Tiêu Dũ không?__

__ có a__ nói xong cô ôm chầm lấy Tiêu Dũ. Và tất nhiên, tiếp theo đó là nụ hôn đắm đuối của hai người.

“Anh yêu em, Nha Đầu”__ Tiêu Dũ nói khẽ vào tai cô.

__ Ném hoa đi mọi người ơi__ Tiểu Hiền la to, hôm nay cô và Chi Linh chính là phụ dâu cho Mộc Trà

__ Đúng rồi. Ném đi ném đi

Mộc Trà nhìn quanh rồi lấy sức ném bó hoa trên tay.....“Bịch”

Là ai nhỉ?

__ a, là Vương Kha cả Chi Linh nữa__ cô nói rồi chỉ về phía bọn họ.

Thật ra là Chi Linh đang đi ngang qua chỗ bó hoa rơi xuống, Vương Kha thấy thế nhào đến đẩy Chi Linh ra để cô khỏi bị bó hoa rơi vào đầu. Cơ mà rút cuộc thì hai người ngã uỳnh xuống, môi chạm môi, tay chàng tay nàng cùng nắm lấy bó hoa cưới..... Đứng lên với khuôn mặt ngượng ngùng đỏ ửng trông dễ thương lắm a.

__ E hèm! Xin mọi người im lặng cho tôi nói vài lời

Cả gian phòng tiệc im lặng nhìn lên khán đài,

__ tôi là Mộc Đế, chủ tịch của tập đoàn Mộc Gia, tôi rất cảm ơn mọi người vì đã đến dự lễ cưới hôm nay của cháu tôi.

Tiếng xì xào bắt đầu vang lên, cháu? là Tiêu Dũ hay...là cô gái kia?

__ Không những hôm nay là lễ cưới của nó mà còn là ngày nó sanh ra đời, tôi biết bây giờ mọi người đang rất khó hiểu vì một lão già như tôi mà cũng có cháu. Tôi đã để lạc mất nó mười mấy năm nay, bao nhiêu khổ cực, nó cũng đã trải qua rất nhiều. Mặc dù con trai và con dâu tôi, Mộc Bá và Hứa Lam đều đã mất nhưng nó là người thân duy nhất mà hai người đó để lại cho tôi, người duy nhất có thể nối dõi Mộc Gia này. Đúng, là cô dâu của hôm nay, chúc mừng con sinh nhật 15 tuổi, Mộc Trà.

Và tất nhiên, rất nhiều người chết đứng

“Đêm động phòng”

_ Nha Đầu, yên nào _

_ xong chưa, lâu quá a _

_ Đợi anh tí, ở đâu nhĩ

_ oaaaoaa, em mỗi _ cô làm mặt như muốn khóc, đúng là khó chịu a

_ ay, nín đi, không được khóc trong ngày cưới _ anh loay hoay tìm cách dỗ cô

_ a đây rồi

Nói xong, Tiêu Dũ nhẹ nhàng gỡ ra, chiếc váy cưới nhiều lớp này thật khó mở, phải tìm biết bao nhiêu là nút.

- bây giờ đi tắm a _ cô chạy tót vào phòng tắm ngay sau khi cơ thể “mát mẻ” của cô được tự do

_ ơ này, còn anh... _ Tiêu Dũ chưa nói hết thì một ý tưởng “trong sáng” hiện ra!

:Nha Đầu ngốc, dám chạy hã, để xem anh bắt được em rồi hành hạ như thế nào, kakaka:

_ Tiêu Dũ, con gì cười thế _ từ phòng tắm cô nói vọng ra

_ Không ai cả

Cổ nén cơn tức giận vì mới bị cô nói mình như “thú” , Tiêu Dũ lấy đồ đi vào phòng tắm

_ aaa, sao sao Tiêu Dũ lại vào đây?

_ này em bị sao thế? mình là vợ chồng rồi mà

Và thế là Tiêu Dũ không ngần ngại bỏ chân vào bồn tắm, có vẻ thú vị đây, khuôn mặt của vợ anh đang nhăn như khi nhìn anh kìa.

_ Nha Đầu _ anh dựa đầu mình vào vai cô, ôm cô từ phía sau rồi phả tiếng nói cùng hơi nồng của “rượu cưới” vào tai cô

_ a _ cô chợt rên.....che hai tai mình lại, người dần nóng lên

_ em sao thế? _ anh cười thầm giả bộ hỏi vì anh biết khuôn mặt của cô vợ đang dần đỏ lên

_ không biết đâu a, nóng quá _ cô cựa quậy khó chịu, bắt cần thả người mình xuống người anh

Tình hình hiện nay là thân người nhỏ nhắn của cô đang nằm trên “người” Tiêu Dũ. Nha Đầu, thú thật là cô rất ngốc, vậy mà còn cựa quậy mình, vờn người kên ngồi lên “người” của Tiêu Dũ

_ a, Tiêu Dũ _ cô la lên

_ Suyt, là em dụ dỗ anh đấy nhé _ anh cười gian xảo, kéo người cô lại hôn lên những nơi mà anh có thể >///

_ Nha Đầu, em có yêu anh không? _

_ a... _ cô không ngừng cất lên thứ tiếng đó....

_ Em nói đi

_ e..a...em yêu anh _ cô chịu không nổi, ôm chầm lấy anh _ Tiêu ...D..

_ anh biết, anh biết, từ từ nào, đêm còn dài _ anh nhếch nhẹ môi....ánh mắt tinh ranh của anh chợt sáng lên.....và tất nhiên, anh tiếp tục công việc của mình <>

Au muốn hỏi: có nên tiếp tục không a

?

15. Chap 15

Ế lu! Đáng lẽ cho truyện hết chap trước nhưng vì một người, một người đã mang au trở lại . Ông ấy đã được nhắc đến nhưng chưa được xuất hiện trong truyện, đau lòng chưa ^__^. Người đó chính là!!!! Đọc đi rồi biết

Sáng đến, chim ca nắng toả, trên một chiếc giường có một cặp nam nữ nằm bên nhau trằm mềm kín trông thật ấm áp.

A Đau!

Vâng, chào buổi sáng Tiêu Thiếu Gia, sau đêm động phòng của anh, điều đầu tiên anh nhận được là một cái tát.

_ Ông...?

_ Ta cho cậu một tiếng thức dậy, sửa soạn rồi cùng Mộc Trà xuống nhà!

Ông nói xong rồi đi thẳng ra ngoài, để lại Tiêu Dũ ngu ngơ không biết gì.

Um

_ Nha Đầu, em thức rồi à?

_ Em đau hức_ cô cuộn người lại ôm anh, “chỗ” của cô vẫn còn rất nhức vì việc tối hôm qua

Tiêu Dũ xót, ôm lại cô. Lâu lắm rồi, anh mới được thức dậy cùng cô, không khí hạnh phúc chợt tràn ngập phòng. “Vết máu đỏ là thứ chứng minh cô là của anh”

_ Hôm qua chơi cái trò đó đau quá, không thích chơi nữa_ cô cắn nhẹ người anh, chu môi

_ Anh xin lỗi, sẽ mau hết thôi, ngoan_ anh hôn lên trán cô rồi bế cô vào phòng tắm sửa soạn.

_ Mặt anh bị sao vậy?_ cô chạm đôi tay ướt lên má anh

_ ừ thì sáng nay lúc anh thức.....AH! Có một ông già lạ hoắc vào phòng tụi mình và cho anh một bạt tai_ giờ anh mới sức nhớ lại chuyện “động trời” lúc sáng

_ Thật à, em phải dạy cho ông ta một bài học mới được_ cô hùng hổ đứng thẳng lên trong bồn tắm và rồi_ A, cái chỗ này đau quá

Anh phì cười, gạt đầu, bế cô ra thay đồ cho cô và cho cả anh.

Dưới nhà

Ngồi đi người đàn ông trông có tuổi ngồi trên ghế lên tiếng.

Ông là?_ Tiêu Dũ cau mày, nhẹ nhàng đặt cô xuống. Đúng là rất khó hiểu,nếu không phải người tầm thường thì sẽ không được vào căn nhà này đâu

Người đó lấy chiếc mũ mình ra, không nhìn Tiêu Dũ mà nhìn cô, người mà ông luôn nhớ mong, ngóng đợi ngày đêm.

Cô chớp mắt nhìn ông, rồi nhìn anh, rồi lại nhìn ông

a, ông ơi, đừng khóc a_ cô nhảy phốc qua bên ông, lấy giấy mềm trong túi cho ông

ừ, t..a xin lỗi_ ông nhận lấy, giọt nước mắt của ông, đã lâu rồi không rơi từ lúc ngày hôm qua cách đây 15 năm trước.

_ Bây..bây_ Tiêu Dũ kéo cô lại_ Hư quá, giờ thì thấy gì đùng nấy rồi đây, không còn sợ nữa à?

_ Không đâu, ông rất quen_ cô đưa tay chỉ thẳng vào mặt ông

_ anh không biết ông ta có nghĩa em cũng không biết, hiểu chưa_ Tiêu Dũ cốc nhẹ trán cô.

_ Dạ_ giờ chỉ còn cách bấu môi giận thôi chứ sao....cô không có lỗi mà bị la

_ Này, ai cho cậu cốc đầu con bé!_ Ông la lên

_ này, tôi không biết ông là ai cả, tại sao lại vào nhà tôi, còn cả cái tát lúc sáng! Đây là vợ tôi, tôi có quyền, ông là ai mà phàn bầu ở đây?!_ Tiêu Dũ sờ một tròng, thở hồng hộc vì mệt.

_ Nó là cháu ta, ta có quyền!_

!!!!???

Ấy da, chết cha cha chết aa.....đừng nói với anh, đây là ông...ngoại của vợ anh nha

_ Ông?_ cô lên tiếng

_ phải rồi, Mộc Trà, lại đây với ông_ ông cười hiền

Dù khó xử, cô cũng bèn lên qua ngồi bên cạnh ông với khoảng cách “ít xa” cỡ chừng mét 6 a.

Tiêu Dũ ngồi xuống, lấy lại phong thái anh hùng tuy lúc bấy giờ thì mồ hôi chảy đầm đìa trong người. Ông ngoại của Nha Đầu đã về, lại còn trông rất giận, chắc vì chỉ có mình ông là chưa biết gì về cháu gái mình thôi...anh đau đầu nhìn ông rồi nhìn cô.

_ ông là ông ngoại của vợ..con sao?_

_ thông minh đấy, tưởng cậu quên ta rồi chứ_ ông nhếch miệng

_ vậy lý do ông đến là muốn gặp Nh...Mộc Trà?_

_ ta muốn đem nó đi_

!?!_ tại sao?

_ ta sẽ đem nó đi đến lúc mà ta nghĩ Mộc Trà có thể quay trở lại với cậu thì tự động ta sẽ mang nó về bên cậu_

_ không được!

_ tại sao lại không?

_ như vậy thì chẳng khác nào được gọi là chia rẽ? Chắc ông cũng biết hôm qua hai tụi con mới cưới nhau mà

_ haha, dù sao chỉ là một cái đám cưới, có sao đâu chứ, điều ta muốn, chỉ là cháu gái_ ông cười khẩy

_ Không được a, không muốn xa Tiêu Dũ a_ cô lắc đầu mạnh chạy qua anh nhưng

_ Người đâu!

Một loạt người áo đen xuất hiện túm lấy cô, hơn mười người có súng chĩa vào Tiêu Dũ

_ Giết tôi, nhưng đừng mang cô ấy đi, xin ông_ anh nghiêng rằng nói, ánh mắt không có gì nói lên sự sợ hãi. Điều đó làm ông của Mộc Trà bất ngờ, cậu ta có ánh mắt rất mạnh mẽ, bản lĩnh lớn.

_ Hứa Viên này muốn gì thì phải làm được. Đừng lo, đây cũng là bài thử nghiệm tình yêu của cậu có dành cho nó bền lâu trong khi chờ đợi hay không. Mộc Trà sẽ được ta chăm sóc thật kĩ, cháu rể ạ_ ông cười rồi đứng dậy bước đi.

Tiêu Dũ đau lòng, tìm anh thất lại nhìn cô khóc, la hét thảm thiết gọi tên anh trong khi bị những người áo đen đó bắt đi. Anh...thật vô dụng

16. Chap 16

_ Ta nghe

_ Ông nội, ông ngoại đã

_ haiz, ta biết cả rồi.

_ Ông biết?

_ Đúng, lão ta đang rất tức giận vì ta không nói cho lão biết gì về con Mộc Trà đây

_ Ông phải giúp con mang cô ấy về

_ tại sao?

_ vì đó là vợ con, thiếu em ấy, con sống như chết!

_ Tốt, nhưng ta giúp không được

_ Như vậy là sao?

_ Đừng lo Tiêu Dũ, Hứa Viên là người tốt. Ông ta chỉ đem Mộc Trà đi vì ông ta muốn bù đắp cho con bé thôi. Nhớ lúc ta mới nhận con bé không, ta cũng lấy nó đi từ con đây, cháu rể ạ

.....

_ Ta xin lỗi

Mộc Đế cúp máy, đưa tay xoa vầng thái dương. Tiêu Dũ là đứa biết nhẫn nhịn, khôn khéo, nó chắc sẽ biết mình nên làm gì. Còn Mộc Trà, không biết bây giờ con bé ra sao với lão Hứa nữa.... Thật ra ông cũng hết cách, tuy lão Hứa tài cán quyền lợi không cao cũng không thấp hơn ông nhưng có điều, Hứa Viên là một người không lạnh lùng nhưng tà ác, trong cái ác có cái thiện, nếu ông là Ma thì ông ta là Quỷ. Có lẽ ông đã sai khi nghĩ rằng lão Hứa sẽ nghĩ vụ việc giấu Mộc Trà là trò đùa, ông đã quên mất đi sự mong muốn tìm được cháu gái của ông và lão là rất lớn lao, đến nỗi đùa cũng không được.

Tiêu Dũ thả mình trên giường, anh vừa cảm đầu vào làm việc, cũng vừa tìm hiểu về ông ngoại của Nha Đầu và tất nhiên, anh muốn bình tĩnh lại khi không có cô bên cạnh. Anh nhắm nghiền đôi mắt nặng trĩu, khứu giác bắt đầu hoạt động, anh đang tìm hương thơm của cô, có lẽ, nó có thể làm anh cảm thấy tốt hơn được phần nào.

_ Thả tôi ra _ cô la hét đến nỗi khàn cả cổ

_ Mộc Trà, con mau nín đi, cũng đừng la nữa _ Hứa Viên loay hoay tìm cách dỗ cháu

Cô ngưng vùng vẫy, mệt rồi, dây thần kinh cô cứ như ngừng hoạt động, cô nhớ anh, nhớ cái ôm, nhớ nụ cười anh, nhớ lắm.

_Mộc Trà, con nghe ông nói, ông là cha của mẹ con, ông ngoại con

là người xấu có lẽ, câu nói này cô đã nói đến cả trăm lần rồi.

_ ông chỉ muốn bù đắp cho con thôi, trưởng thành hơn và thông minh hơn_ ông ôn tồn nói

Mặc ông lúc này trông thật phúc hậu nhưng ánh mắt lại chứa đầy nỗi buồn. Nỗi đau vợ mất sớm, nỗi đau mất con. Ông đau lắm chứ, ông biết cảm giác không có người thân mà. Phải, là ông sắt đá khi mang cô đi khỏi Tiêu Dũ nhưng mọi người, họ đã không cho ông một chút thông tin gì về cháu gái ông. Họ giữ nó, chăm sóc nó, để ông đi tìm cháu trên đất nước xa lạ, du lịch chỉ là một cái cớ. Ông rất giận, cũng rất buồn,

Mộc Trà, con hãy hiểu cho ông, con chính là người thân duy nhất của ông, ông thương con nhiều lắm lệ ông bắt đầu rơi, dù chỉ là một giọt nước mong manh nhưng chất chứa bao nhiêu điều.

Ông ơi, đừng khóc, con không khóc nữa cô đau lòng, cô cũng không biết tại sao nhưng cô chắc đã có một cảm giác, đau lẫn thương.

Thấy cháu gái nói vậy, môi ông chợt nở nụ cười.

_ ừ, ông không khóc. Con cũng thế nhé _

Cô gật đầu, xòe ngón tay út của mình ra

_ hứa không khóc nữa, mẹ Lam không vui đâu a _

Ông gật móc nghéo với cô rồi xoa nhẹ đầu. Sau đó ông xuống nhà, để cô nghỉ ngơi.

Ngày hôm ấy, hai trái tim ngỡ như tan nát khi thấy người ấy lại một lần nữa rời xa. Anh đau, cô đau. Anh nhớ, cô nhớ. Đêm đến, cô và anh cùng mở cửa sổ ngắm sao. Không biết người đó bây giờ nơi nào, có ngắm sao như mình ở nơi đây không? Hai trái tim, cùng nhịp đập, đến bao giờ, họ mới có thể quay lại bên nhau.

Xin lỗi xin lỗi aa, au bận quá nên không viết kịp hix. Để bù đắp...au sẽ tặng chap tới cho bất kỳ một vài bạn nào đó, mọi người làm ơn bình luận ment) ý kiến cho chap này và cũng bình luận ý kiến cho chap tới nhé. Cớ mà không ai bình luận để au tặng chap sau thì tất nhiên chap sau sẽ không bao giờ xuất hiện a >~<. yêu="” mọi="” người="” lắm="” lắm="” luôn="”><>

17. Chap 17

Chap này tặng bạn @VyVo181 và @ruacon2k1 nhé, cảm ơn ý kiến của mng.....

2 năm sau tại Úc

_ La Khải! Đợi lâu không? _

_ không _

Dưới ánh nắng mặt trời, hương thơm thoang thoảng của mùa xuân. Anh, Mạc La Khải, một chàng trai phải nói là rất tuấn lãng, có khuôn mặt hiền lành, có mùi hương dễ chịu làm mềm lòng người lại phát ra một tiếng nói từ địa ngục.

_ làm gì mà mới sáng ra, bộ mặt thiếu ngủ thế? _

Anh liếc nhìn người vừa nói ra câu đó.....rồi “Bụp”

_ A đau! Sao vỗ trán em? _ Cô nhăn mặt xoa nhẹ trán mình

_ tại em nên anh mới như thế đấy _ anh giả bộ giận nói lại

_ La Khải....giận hả? _ cô thấy thế tự động đưa bộ mặt hối lỗi nói

Anh cười thầm, dí mắt sát lại gần mặt cô _ Ừ, giận đấy, hôn anh đi

_.....cho chết này!

_ A đau, cái con nhóc quỷ này. Em dám nhéo má anh!

_ Bleh, lớn rồi mà còn như con nít, mau lên xe _ cô lè lưỡi rồi mở cửa xe bước vào xe

_ Thật là!

Biệt thư Di Lam

_ thưa ông, con mới về _ cô lễ phép bước vào nhà

_ Mộc Trà đó hả con? Hôm nay làm việc tốt không?

_ Dạ tốt, mọi việc đều tốt thưa ông _ cô gật mạnh

_ Tốt nổi gì! Ông xem, Mộc Trà nhéo má con làm thân con giờ tay chân bủn rủn, đi đứng sấp không nổi rồi này _

Haha, La Khải, con cũng thật là, có cần làm quá vậy không? _ ông cười hiền nói

A, La Khải, anh đau à, có sao không? Xin lỗi, lúc nãy em..._ cô lúi húi nói

Xin lỗi à? Muộn rồi muộn rồi_ anh cười mỉa mai

Lúc nãy em nên đánh cho anh thêm vài cái nữa cho cái miệng anh được nhíp lại_ cô nói xong rồi chạy huất đi vào phòng, không đợi ai ú ớ một chữ.

Ông bật cười, cháu gái ông tuy bây giờ sắp thành thiếu nữ, nhưng trẻ con thì vẫn trẻ con lắm. Y hệt mẹ Lam của nó, nhất là cái tính ngang bướng và tinh ranh.

La Khải, lại đây ta nói chuyện_

_ vâng thưa ông_ anh đi đến rồi ngồi xuống

_ Ta nghĩ, đã đến lúc phải cho nó về lại nơi nó thuộc về rồi_ Hứa Viên vừa nói vừa gật nhẹ đầu

_ sao vậy ông, em ấy sống ở đây cũng tốt mà_ anh ngạc nhiên sau khi nghe quyết định của ông.

_ con cũng biết lý do ta nghĩ thế mà La Khải. Đã bao giờ con thấy nó cười chưa, dù chỉ là gượng cười cũng không? Đã bao giờ con thật sự thấy ánh mắt trong sáng của nó có niềm vui? Đã bao giờ nó yếu đuối trước mặt ta và con trong hai năm qua?

...._ Con..

_ Ta biết, con thích con bé và muốn nó ở bên con, ta tuy già nhưng còn minh mẫn lắm. Từ lúc con bé đến đây, con là người ở bên cạnh nó, chơi với nó nhiều nhất. Nhưng con hãy suy nghĩ lại, hãy làm những gì là tốt cho nó và cả cho con.

_ Em ấy, con...con không được sao thưa ông?

_ Khải Nhi, ta biết tình cảm của con rất lớn nhưng con bé Mộc Trà nó đã có chồng. Nó yêu cậu ta chứ không phải con.

.....

_ Ta biết điều này là rất khó, ta sẽ nói chuyện với nó sau. Còn con, con muốn hỏi gì nữa không?

_ Con có thể đi cùng cô ấy được không?

...._ được, ta đồng ý

Nói xong, ông đứng dậy bỏ lên lầu. Để lại anh thần thờ, suy nghĩ.

_ a ông ngoại_ cô nhảy như sóc xuống giường, chạy lại bên ông

_ ông ngồi đi_ cô kéo ghế cho ông, sau đó ngồi ghế đối diện

_ Ừ ngoan, Mộc Trà, ta có chuyện muốn nói_ mặt Hứa Viên dần trở nên nghiêm túc

_ con nghe thưa ông_ tự động cô cũng chỉnh tề lại, thật giống một tiểu thư có học thức a.

_ Ta biết điều này rất khó nói, nhưng...thật ra chuyện hai năm trước...

_ ông nói tiếp đi

_ Tiêu Dũ, chồng con vẫn còn sống_ ông thở mạnh nói. Mắt nhắm nghiền lại thú nhận lỗi của mình. Năm xưa, vì muốn cháu gái sống bên ông, ông đã bịa ra một câu chuyện, một câu chuyện...là Tiêu Dũ đã qua đời vì bệnh. Lúc ấy, ông chỉ vì quá ham muốn Mộc Trà sẽ ở bên ông mãi mãi, ông không nghĩ đến hậu quả và giờ....

_ k...Không thể nào!!! A..anh ấy đã chết, ông nói anh ấy qua đời vì bệnh mà...._ giọng cô như vỡ oà, nước mắt cô rơi....Cảm thấy xúc động, đắng cay cho những tháng ngày qua cô sống trong nhung nhớ, dày vò vì không được gặp anh lần cuối, đau lòng cho Khắc Dĩ và Nguyệt Dao....

_ Mộc Trà, con...con đừng khóc..ta xin lỗi

__ ông ra ngoài đi, con muốn được yên tĩnh__ hai tay cô nắm chặt lấy nhau, rất có thể nó đang rỉ máu nhưng cô không nhận ra....vì trái tim cô đau hơn

__ được, con nghỉ ngơi đi__ ông buồn rầu bước ra ngoài

Cô khụy xuống, tay chân bủn rủn...tại sao..nước mắt cứ đua nhau mà tuôn...vì anh hay chỉ tại vì hai năm kìm nén? Từ lúc nghe tin anh mất vì bệnh, cô tập sống kiên cường, trưởng thành và mạnh mẽ hơn....Nhưng cô luôn có cảm giác trống vắng hãi hùng khi mỗi đêm tỉnh giấc không còn thấy gương mặt anh, hơi ấm của anh bên cạnh, nỗi cô đơn sợ hãi ấy còn tệ hơn cuộc sống của cô lúc nhỏ. Dù bên cô cũng có người yêu thương, chăm sóc, nhưng sao sự lạnh lẽo ấy vẫn đeo bám lấy cô. Cô nhớ anh lắm, ông trời ơi, cảm ơn ông, cảm ơn ông vì đã cho anh ấy sống. Con vạn lần cảm ơn ông....

Hai ngày sau

__ aaaa chú La Khải, kem của tụi con đâu__

__ này hai nhóc, chú nói quên mua thôi mà, lên máy bay chú bảo mấy cô tiếp viên lấy kem cho.

__ Nhưng Boss sẽ không cho ăn đâu a

__ Tụi nhỏ này hay thật....gọi mẹ thành Boss luôn__ La Khải bật cười

__ Khắc Dĩ, Nguyệt Dao__

__ dạ mẹ! __ hai đứa đồng thanh

__ đi thôi, chúng ta về tìm ba nào__ cô xoa đầu hai đứa

__ Tuân lệnh, thưa Boss

18. Chap 18

2 năm trước

__ Không! Con muốn về bên Tiêu Dũ

__ Mộc Trà, con nghe ta nói. Nó bị bệnh, đã qua đời rồi.

__ Con không tin, không tin. Tiêu Dũ của con, Tiêu Dũ còn sống, Tiêu Dũ đang chờ con mà

__ Con đừng quá đau buồn nữa, thấy con như vậy, ta đau lòng lắm

__ Thế thì thả tôi ra, tôi không cần mấy người. Cho tôi gặp Tiêu Dũ, làm ơn__ cô khụy chân xuống van xin làm Hứa Viên và mọi người hầu xung quanh hoảng hồn. Tuy đau lòng cho cháu gái, nhưng Hứa Viên vẫn giữ ý định chia rẽ của mình.

__ Ta xin lỗi, là lỗi của ta. Đã đem con đi...nên giờ con không được gặp nó lần cuối, ta xin lỗi

__ Ông đi đi, các người đều là người xấu! Đi hết Đi!!__ cô hét lên

Hết cách, ông thở dài, ra lệnh ọi người ra ngoài

__ Được. Con nghỉ ngơi đi__

Giờ chỉ còn một mình cô, không biết tại sao, nước mắt cô không thể rơi. Nhưng cô biết, tim cô đang đau lắm, nó đang rỉ máu. Chắc có lẽ, nó cũng đang khóc thay cặp mắt của cô.

__ Tiêu Dũ, tại sao? Tại sao lại không tìm Nha Đầu? Nha Đầu đang rất cần Tiêu Dũ bây giờ, Nha Đầu đang rất nhớ Tiêu Dũ. Nha Đầu sợ lắm, ở đây thật lạnh lẽo, trống trải, không có hơi ấm nào là của Tiêu Dũ cả....thật giống địa ngục

Ôm siết lấy người mình. Cô dương cặp mắt mệt mỏi nhìn lên bầu trời, thật trong xanh nhưng sao thân tâm lại tối thế này? Có phải vì thiếu anh không? Tiêu Dũ...

Vòng vây số mệnh có bao giờ sòng phẳng? Duyên nợ đã vậy, người như em đâu thay đổi được. Anh mau về đi, em đang đợi anh. Anh mau đến bên em đi, ôm em vỗ về như những ngày trước. Anh đã hứa là sẽ bảo vệ em mà, anh đã hứa sẽ chăm sóc em thay cha mẹ và sẽ trao em tình yêu của anh mãi mãi. Mãi mãi....mãi mãi cuối cùng cũng là dấu chấm sao anh? Thì ra tử thần cũng muốn anh. Tiêu Dũ, nếu như đời người có thay đổi, kiếp sau có thể nào, thì em vẫn nguyện yêu anh.

Từ hôm đó, tối đến, người cô lúc nào cũng mờ mờ hồ hồ....cô đã mơ thấy ác mộng...ác mộng về anh, về tử thần mang anh rời khỏi cô. Cô chỉ muốn tìm kiếm một giấc mộng đẹp, một ký ức về anh nhưng hoá ra, đó chỉ là cái cớ của nỗi nhớ và sau đó là sự sợ hãi, đau đớn tột cùng. Vết thương lòng này, ai hiểu thấu được cho cô?

_ Con có sao không Mộc...

_ Con không sao, con no rồi, cảm ơn vì bữa ăn. Thưa ông, con xin phép_ nói xong cô đứng dậy đi lên phòng.

Hứa Viên ngỡ ngàng nhìn cháu gái mình bước xuống lầu sau hôm đó, môi con bé khô rát, mặt trắng bệch, tay chân cứ như không còn sức lực, tóc tai bù xù. Rốt cuộc, tình yêu của nó và tên họ Tiêu kia lớn lao đến vậy sao? Đến mức sức sống cũng cạn kiệt vì thiếu nhau?.....Không! Ông không tin, nhất định, nhất định sẽ có người tốt hơn thay đổi trái tim con bé. Nhất định là vậy!

2 tuần sau

_ Chào ông, chủ tịch Hứa_

_ chào chủ tịch, phó chủ tịch Mạc, mời ngồi_

_ Đây là?_ Hứa Viên đưa mắt nhìn người con trai cao ráo đứng cạnh cặp vợ chồng

_ Đây là con trai chúng tôi, hiện nó đang là tổng giám đốc điều hành của mọi công ty chi nhánh trong tập đoàn

Nghe vậy ông gật nhẹ đầu hai lần_ giám đốc trẻ vậy sao? Đúng là có tài

_ Chủ tịch Hứa quá khen rồi. Nay tổng giám đốc Mạc , sao không chào chủ tịch?_ ông Mạc nghiêm khắc nhắc nhở

_ a..dạ chào Chủ Tịch Hứa, cháu là Mạc La Khải!_ anh giật mình cúi gập người.

Ông nhìn anh một hồi lâu rồi bỗng phá lên cười...

_ hahaaha, được lắm được lắm. Rất có khí phách. Hợp đồng của tập đoàn MG và tập đoàn ta chắc sẽ duy trì dài lâu nhĩ_ ông chìa tay ra tỏ ý đồng ý bản hợp đồng.

_ a vâng, chủ tịch Hứa_ ông bà Mạc mừng rỡ bắt tay với đối tác.

_ cảm ơn chủ tịch Hứa!_ anh lại cúi gập người.

_ Thế gia đình hiện giờ đang ở đâu? Nghe nói tập đoàn Mạc Gia không phải ở Úc_

_ vâng, chúng tôi đang thuê một khách sạn tại đường GILBERT...

_ ày, sao tốn kém thế. Nhà ta cũng ít người lại rộng rãi, cứ đến đây ở vài ngày

_ sao thế được. Gia đình tôi đâu dám làm phiền chủ tịch...

_ Không nghe ta là ta đổi ý lấy lại hợp đồng lẫn cổ phần đấy_ ông nghiêm nghị đe dọa

....._ Bà mau cancel (hủy bỏ) phòng ở khách sạn Royal mau lên. Gọi người chuyển đồ đến thẳng đây_ ông Mạc lên tiếng

_ Vâng, tôi làm ngay_ bà Mạc nhanh chóng lấy điện thoại ra

Hứa Viên thấy vậy gật đầu hài lòng. Nhìn qua La Khải...cậu ta đang cầm trên tay một chiếc laptop, tay kia đánh bàn phím lia lịa. Trông như cậu ta rất thành thạo đánh phím dù chỉ bằng 5 ngón tay.

__ Chủ tịch Mạc, tập đoàn Lee đã gửi tập tin về việc điều hành phía Nam Bắc. Tôi đã gửi lại thư ý kiến, chủ tịch có cần xem qua không?__ anh nâng gọng kiềng lên, báo cáo.

__ Tôi sẽ xem sau__ chủ tịch Mạc trả lời.

Xem ra, gia đình này làm việc rất nghiêm túc chứ không xem như thời gian rảnh rỗi của gia đình. Hứa Viên đánh giá...

__ Bây giờ kia

__ Vâng, thưa chủ tịch!__ anh lại giật mình cúi gập người

__ Tự nhiên đi, gọi là ông được rồi. Tôi đánh giá cao cậu đấy, Mạc La Khải

.....

__ Vâng, cảm ơn ông__

Tối đến

Căn nhà trước giờ tĩnh lặng, lạnh lẽo, nhờ có gia đình Mạc Gia mà mọi người cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Chắc vì...ông chủ đã không sát đá, lạnh lùng với gia đình này.

__ Ông chủ, tiểu thư đã về__

__ Thưa ông, thưa mọi người__ cô bước vào nhà lễ phép cúi đầu. Chiếc mũ lưỡi trai che nửa khuôn mặt vẫn chưa tháo xuống.

__ Con về rồi đấy à, lại đây ăn cùng. Hôm nay có khách quý, con không được bỏ bữa đâu đấy__ ông cười, nhẹ nhàng gọi cô đến ăn.

Gia đình Mạc 4 phần ngạc nhiên 6 phần tò mò, đây là ai.

__ Vâng__ cô bước đến ngồi cạnh ông

Chiếc mũ được tháo ra, xuất hiện một khuôn mặt thiên thần đẹp kiều sa, đôi mắt nâu đen buồn sâu thẳm tuy đôi môi có chút nhạt, sát mặt hơi mệ mệ. Nhưng phải nói là, Mạc La Khải anh...tim đập như trống

__ Giới thiệu với mọi người, đây là cháu gái tôi Mộc Trà

__ à, người đẹp mà tên cũng rất hay__ bà Mạc gật đầu cười nói

__ cảm ơn, phó chủ tịch Mạc đã khen__ cô gật nhẹ đầu

__ ồ, tiểu thư đây cũng biết gia đình tôi à?__ ông Mạc hỏi

__ Vâng, tập đoàn Mạc Gia, rất nổi tiếng về điều hành công nghệ, đã thành lập được 18 năm. Chủ tịch là Mạc Lãnh, phó chủ tịch là Phụng Vy và cũng là vợ chủ tịch. Có con trai tên là Mạc La Khải, hiện là tổng giám đốc__ cô nói lưu loát như không cần nghĩ.

__ Chà, cháu gái của Hứa chủ tịch đúng thật thông minh lại lễ phép__ ông Mạc cười khâm phục

__ Haha, nó hiện giờ đang phụ giúp ta điều hành tập đoàn Hứa Gia. Chả là hôm nay vì trễ vì có cuộc họp, ta bận đón gia đình các người nên bảo nó đi thay.

__ Thế Mộc tiểu thư cũng đang làm ở chức rất cao nhỉ?__ bà Mạc gặng hỏi, tai cắt miếng thịt bít tết

__ Không thưa phó chủ tịch Mạc. Cháu chỉ giúp chứ không có ý định sẽ nhận chức__ cô trả lời

.....__ à, thế tiểu thư năm nay bao nhiêu tuổi?__ La Kiệt lên tiếng

__ vừa bước qua 15 cách đây hơn 1 tháng__

!? Hả

__ Trẻ vậy sao? Nói thật, ta cũng không tin được là Mộc Trà tiểu thư nhỏ nhắn, dễ thương như vậy lại làm ở một tập đoàn dành cho người trên 25. Đúng là thần đồng, khâm phục, khâm phục__ La Khải nhìn cô mà hai mắt sáng rực lên vì ngưỡng mộ

__ Không dám, La thiếu gia cũng làm việc cho tập đoàn lúc 19 đấy thôi__

__ Thôi, thiếu gia này tiểu thư nọ. Lại còn chủ tịch, phó chủ tịch. Từ hôm nay coi nhau như người nhà hết__ Hứa Viên đồng dạng nói

__ Được, như thế này thì tôi lại có thêm một đứa cháu gái rồi__ bà Mạc tự hào vui vẻ nhìn mọi người.

__ Thôi ăn đi, mời mọi người__ ông Mạc cũng cười nói

__ Mời

4 tháng sau

__ Oẹ__

__ Mộc Trà, em có sao không?

__ không sao, anh đi ra ngoài đi__ cô thở hổn hển nói

__ Không được, mặt em trắng bệch rồi. Mấy hôm nay anh thấy em hay tránh bữa tối, em bị sao thế?

__ Đã nói là không sao mà!__ cô nói lớn

__ Không được, em nên đi khám...

Thế là cô bị kéo đến bệnh viện dù đã cố kháng cự, không chịu đi.

__ Anh là người thân của bệnh nhân Mộc Trà?__ cô bác sĩ nhìn La Khải không chớp mắt

__ Vâng, là tôi

__ Vì tuổi của bệnh nhân còn trẻ nên sức khỏe yếu, mong anh hãy chăm sóc cô ấy cẩn thận hơn. Đừng để cô ấy làm việc nặng, đừng nên cho cô ấy thức khuya sẽ suy nhược trong lẫn ngoài, đừng

__ Dừng ngay!

.....

__ Này nha, rốt cuộc thì em ấy bị gì hả?

__ Cậu là cha đứa bé mà không biết cô ấy có thai 4 tháng à!__ cô bác sĩ quát__ đúng là sắp làm cha mà vô tích sự

__ c.ô...à không...bác sĩ nói gì cơ?__ anh bàng hoàng

__ Tôi nói: Người Yêu Anh có thai đã 4 tháng rồi!__ cô bác sĩ nhấn mạnh giọng

__ Không thể nào

__ Cái gì? Anh còn nói không thể nào! Đúng là loại đàn ông rùa rút cổ, làm người ta ra vậy rồi không nhận.

__ Cô nói đủ chưa! Tôi không phải là cha đứa bé!__ anh tức giận quát lại cô bác sĩ

__ Ồ, khô..ng phải à?

__ La Khải, chúng ta về được chưa?__ cô uể oải bước từ phòng Chờ vào

__ La Khải?__ cô gọi

__ Ừ, đi thôi__ anh kéo cô đi, đi thẳng, không dám nhìn gương mặt cô

Về đến nhà, anh đưa cô lên phòng nghỉ ngơi sau đó xuống lầu.

__ Hai đứa đi đâu giờ mới về thế?__ Hứa Viên đang đánh cờ với ba anh, thấy anh xuống liền hỏi

__ Dạ...bệnh viện

!?

_ Các con đi bệnh viện làm gì? Có chuyện gì sao?_ bà Mạc lo lắng

_ Mộc Trà...em ấy_ anh nghiêng rằng không muốn nói

_ nó thế nào?_ Hứa Viên nhìn anh

_ Em ấy...có thai

_ !? gì cơ!?

_ C..on nói thật, em ấy có thai 4 tháng rồi!

_ Chuyện này là thế nào? Đã có chuyện gì xảy ra với con bé?_ bà Mạc hỏi, giọng nói và khuôn mặt không giấu nổi nỗi lo âu

Hứa Viên nghe vậy, sốc đến độ không nói nên lời. Khi bình tĩnh lại, ông thở dài nói ọi người nghe về mọi chuyện. Ông cũng nói rằng, ông không muốn Mộc Trà và Tiêu Dũ bên nhau nên đã chia rẽ hai người ngay sau ngày cưới....và bây giờ

_ thì ra mọi chuyện là như vậy_ La Khải cười nhạt, lồng ngực đau nhói

_ chuyện của chủ tịch Hứa, gia đình cháu không dám xen vào nhưng nếu Mộc Trà sinh con mà không có ch..a thì..._ bà Mạc đắn đo...

_ Ta sẽ nghĩ cách sau_ Hứa Viên đưa tay xoa nhẹ vầng thái dương

_ Con muốn ở đây chăm sóc em ấy!

_ !? Khải Nhi, con nói gì vậy?_ ông Mạc

_ Con sẽ điều hành cổ phần của tập đoàn mình và Hứa Gia. Con muốn giúp Mộc Trà

_ Nhưng chủ tịch Hứa sẽ không..._ bà Mạc chưa nói hết câu thì

_ Vậy cũng được, ý kiến rất tốt. Ta sẽ giữ con lại_ Hứa Viên nói, chân mày có chút giãn ra

_ Thế...ý kiến hai vợ chồng thế nào?_ ông hỏi

....tụi cháu đồng ý. La Khải, con hãy ở đây làm việc, phải giúp đỡ con bé nghe chưa? ông Mạc nói như ra lệnh

_ vâng, con biết, thưa cha_ anh cúi đầu

2 tháng sau: vợ chồng Mạc quay về nước tiếp tục điều hành tập đoàn

Đúng 9 tháng...: vì tấm hình duy nhất của cô và Tiêu Dũ mà trước giờ cô luôn mang bên mình rơi trên đường nên cô phải quay lại và

_ Cố lên Mộc Trà! Cố lên, sắp đến rồi!_ La Khải sốt ruột, mồ hôi đổ đầm đìa nhìn cô người trầy trụa, ôm bụng la đau.

_ Mong anh ở ngoài cho bác sĩ làm việc_ đến phòng sanh...anh bị y tá đẩy ra ngoài

30 phút sau

_ Khải nhi! Sao rồi?_ Hứa Viên đi nhanh đến, nói gấp

_ còn ở trong phòng sanh thưa ông_ anh đỡ ông đến ghế

_ cầu cho trời Phật phù hộ nó, mẹ tròn con vuông_ ông khấn

OeeeeOeee

_ La Khải! Con có nghe gì không?

_ Vâng, là tiếng khóc em bé, là tiếng khóc em bé

_ Tốt rồi...tốt rồi, nhưng sao vẫn chưa ai ra báo cáo nhỉ?_ ông nhìn quanh, sốt ruột đứng lên đứng xuống
_ ông đừng lo quá

1 tiếng sau

_ sao vẫn chưa ra_ La Khải đi qua đi lại, liên tục cắn môi...

Aoeeeeee

!????!

_ La Khải!

_ Con đây ông, là tiếng khóc em bé, con nghe rất rõ

Sau câu đó, cô y tá bước ra: chúc mừng gia đình, mẹ tròn con vuông, là sinh đôi. Trai Gái

_ Tốt rồi, tốt quá rồi_ ông ngồi xuống ghé thở phào..

Trong phòng mổ:

“Em làm được rồi, Tiêu Dũ. Con của chúng ta...anh thấy không, chúng nó đã chào đời vì tình yêu của chúng ta đấy”

Và sau đó, mọi người vui mừng chào đón hai em bé: Tiêu Khắc Dĩ & Tiêu Nguyệt Dao

* lời từ au: này nhá! chuyện quá khứ 2 năm trước từ từ au pót, chưa viết xong mà...làm gì mà hồi thế! Làm au hai bữa nay thì vẫn không được luôn tại lo nghĩ ý cho chap hix....bất đền đây, ment vs cho tui sao nhiều nhiều không tui kiện, không chơi với mấy bạn nữa à

19. Chap 19

“Chuyến bay AUS18 chuẩn bị hạ cánh, xin nhắc lại chuyến bay AUS18 chuẩn bị hạ cánh”

Chào Thiếu Gia, chào Mộc Tiểu Thư_

Chào ông_ La Khải cúi đầu_ trước tiên hãy về nhà anh

_ Được_ cô đẩy gọng kính sát vào mặt một chút, vẻ trưởng thành và một tiểu thư giàu có bây giờ hiện rõ trong cô.

_ Mami, where are we going?_

_ Nguyệt Dao, không được nói tiếng anh_ cô nghiêm khắc

_ mẹ, mình đi đâu?_ Nguyệt Dao liền ngoan ngoãn sửa lại

_ đến nhà chú Khải_ La Khải ngồi ghế trên quay xuống nói

_ aaa, không chịu, nhà chú Khải có ma đó_ Khắc Dĩ làm bộ sợ hãi

_ Dĩ ca, muội sợ_ Nguyệt Dao cũng hòa theo rúc vào người anh trai mình

_ Không sao, Boss ở đây, anh em mình không cần sợ_ Khắc Dĩ nháy mắt...

Dù chỉ mới 2 tuổi, nhưng hai anh em này đã có nét đẹp hơn người, y hệt thiên sứ. Lanh lợi, thông minh và không kém phần quậy phá nhưng lại rất nghe lời mẹ mình....vì cô là Boss mà.

Xe chạy và ngừng lại, tại ngôi nhà mang tên “Nhà Mạc Gia”

_ Bác vào nghỉ đi, chừng này đồ, tôi xách vào được rồi_ cô nói với bác quản gia

_ Nhưng tiểu thư, nếu làm vậy Minh thiếu gia sẽ_

Cô nghe vậy liền liếc qua La Khải, anh rùng mình lạnh sống lưng. Nước nước bọt nói__ ông vào làm việc đi. Ngoài này để tôi

_ Vâng, tôi xin phép_

.....~oOo~.....

_ mami, để con giúp_ thấy mẹ xách đồ nặng, Nguyệt Dao chạy lại đòi giúp

_ Con còn bé, nặng đấy_ La Khải cười nói

_ Con muốn giúp cơ_ Nguyệt Dao bắt đầu mếu máo, nước mắt như sắp trào ra làm La Khải hoảng hồn chạy lại dỗ nhưng không thành.

_ con muốn giúp, muốn giúp aaa

_ Đây, hộp bánh này nặng lắm, con mang vào nhà đưa cho ông bà Mạc giúp mẹ_ cô xoa đầu bé.

_ Nặng lắm hả mẹ, sao Nguyệt Dao thấy nhẹ thế này?

_ Đúng thế, mẹ cầm không nổi, đổ cả tay luôn này. Dao Nhi mạnh quá, giúp mẹ mang vào nhà nha

_ Vâng, chú La Khải, thấy con mạnh chưa ..xí!_ con bé nói rồi tung tăng chạy vào nhà.

_ Em hay thật, nói vài câu là dụ được con bé nín khóc. Khâm phục, khâm phục

_ Không, nặng thật đấy_ cô nói xong, tiếp tục công việc xách đồ

_ con chào ông con chào bà_

_ a, đây chắc là con trai lớn của Mộc Trà. Chao ôi, dễ thương quá_ bà Mạc chạy lại nhéo má cậu bé

_ mọi người đâu rồi con?_ ông Mạc hỏi

_ ở ngoài đang xách đồ ấy ạ, con xuống xe chạy thẳng vào đây luôn_ cậu lưu loát nói

_ Giỏi quá, ở Úc mà nói “tiếng mình” rành ghê_ bà cười xoa đầu

_ Sao con không giúp mọi người mà chạy thẳng vào đây thế này, cậu trai trẻ?_ ông Mạc giả bộ nghiêm khắc, nhưng có ý chọc ghẹo

_ con muốn chứ nhưng..._ mặt Khắc Dĩ nhăn lại, tay ôm bụng

_ Sao thế?_ ông hỏi, bà Mạc nhìn mặt Khắc Dĩ bắt đầu lo lắng.

_ Cho con hỏi, nhà vệ sinh ở đâu...con lỡ ăn kem nhiều nên..

....._ a hahaha, để người hầu nhà ta dắt con đi ha_ ông bà cười rộ lên

_ Ui da, Khắc Dĩ, anh đâu rồi_ Nguyệt Dao vừa bước vào, lại bị vấp té, liền hỏi người anh hay giúp mình đứng lên mỗi lúc ngã

_ Ấy, sao lại té thế này. Đứng lên bà xem nào

_ Bà ơi, anh con đâu?_ cô bé chu môi, mắt chao qua chao lại tìm anh

_ Anh con đi vệ sinh, tí sẽ quay lại ngay_ bà nhéo nhẹ đôi má phúng phính của bé

_ a..à, Con là Nguyệt Dao, con của mẹ con, em của anh con, cháu của ông con_

Sau đó, căn nhà lại phát ra tiếng cười của hai ông bà_ Nói hay lắm, ngoan

_ Chào Mạc chủ tịch, chào Mạc phu nhân_ cô bước vào, lễ phép chào

_ Thật là, ta đã bảo cứ gọi cô chú, sao con cứ làm khó người già mãi thế_ ông Minh lên tiếng chọc ghẹo

_ Dạ con không dám thưa chú_ cô cũng gật đầu vâng lời

_ Ông ơi, bà ơi, bánh này con biếu ông bà_ Nguyệt Dao lễ phép đưa hộp bánh bằng hai tay_ ông bà cẩn thận. Mami bảo hộp bánh nặng lắm nên con mới giúp cầm hộ đấy

_ haha, được được, ta sẽ cẩn thận...ây chà, nặng thật đấy_ ông Mạc cười xoa đầu con bé.
_ Ông này, thật trẻ con_ bà Mạc vỗ nhẹ tay ông, miệng cũng nở nụ cười vui vẻ
_ Cha Mẹ này, cứ như con nít ấy_ La Khải bước vào nhà nói
_ cái thằng này, sao không ở Úc luôn đi...về nhà lại nói xấu cha mẹ_ bà Mạc làm mặt trách móc
_ Thôi, Mộc Trà, con mau theo người hầu lên phòng nghỉ ngơi. Tối hãy xuống ăn cơm_ ông Minh
_ Phòng tui nhỏ gần liền với phòng con nên đừng lo gì hết_ bà Minh nói tiếp
_ vâng, con cảm ơn, con xin phép cô chú_ cô cúi đầu_ Dao Nhi, đi thôi con
_ a mami, đợi con với_ Khắc Dĩ chạy theo, bám lấy mẹ rồi đùa giỡn với Nguyệt Dao, không quên chào ông bà và La Khải.

Trên phòng

_ 1..2..3 tập trung!

_ Có mặt thưa Boss!

_ Nguyệt Dao, xếp búp bê đồ chơi ngăn nắp, sách, truyện bỏ vào kệ tủ, không được lộn xộn, bánh kẹo phải để riêng. Khắc Dĩ trang trí phòng, giường con và cho cả em. Đây là thử thách của hai đứa, ai làm xong trước được mẹ hôn trước, rõ chưa!?

_ Rõ! Thưa Boss_

45 phút sau

_ ôi, mệt_ cô đầm đẫm lưng mình, đứng dậy. Nhìn qua bên thế giới của con mình

_ Ngủ hết rồi à? Nhanh thế_

Cô đi đến, bế từng đứa một lên giường. Hai đứa này cũng giỏi đấy chứ, đồ để tuy có chút lộn xộn nhưng đâu ra đó. Giường tuy hơi nhăn nhăn nhưng rất dễ thương. Hai con làm tốt lắm, ngủ ngon, hoàng tử và công chúa của mẹ. Cô hôn lên trán hai đứa, sau đó quay trở lại làm việc.

Tối đến, cô xin phép đưa hai đứa nhỏ ra ngoài chơi để biết đây đó, và tất nhiên, La Khải không được đi vì bị cha bắt làm việc.

_ Boss à, cái building cao đó là gì vậy?_

_ Khắc Dĩ, đó là toà nhà địa ốc_ cô giải thích

_ sao nó không giống con ốc?_ Nguyệt Dao hỏi tiếp

_ chắc tại nó không phải con của con ốc_ Khắc Dĩ đoán mò

_ Thế có nghĩ vợ Ốc ăn gian à?_ Nguyệt Dao

_ Chắc vậy đấy_ cô thần nhiên trả lời_ mệt rồi chứ? Ngồi nghỉ một chút đi

Mấy đứa nhóc được mẹ bế lên ghế, sau đó Khắc Dĩ lấy trong cặp ra ba hộp sữa ẹ, cho em gái và ỳnh. Ba mẹ con ngồi uống sữa nghỉ ngơi, ai nhìn vào cũng phải thốt lên “yêu gia đình này quá, trông thật trẻ con a”

Nguyệt Dao và Khắc Dĩ ghẹo nhau rồi nhìn mẹ, trông mẹ thật đẹp. Hai đứa thương mẹ lắm, tuy mẹ có chút ít nói, nghiêm khắc khi có người lớn nhưng chưa bao giờ mẹ để ai nói xấu chúng nó cả. Mà mẹ chỉ vậy khi có người thôi chứ mẹ hiền mà trẻ con lắm....còn quạu nữa.

Một lát sau, Mộc Trà đứng dậy tiếp tục dẫn hai đứa con đi xung quanh xem nơi này nơi nọ rồi dừng chân tại một nhà hàng tên Khiêm Trấn....một nơi tuy cô chỉ từng đến 1 lần nhưng cô nhớ rất rõ..

”Flashback: (tóm tắt)

_ đem hết món ngon ra đây, nhất là kem_ Vương Tử

_ Vương Kha, đây là Hy Tranh

_ Em biết..

...._ Tiêu Dũ, sao kem giống thứ người ta xuất khẩu vậy?_

_ Xuất khẩu?

Cô chỉ miệng: Nhập khẩu!

Cô chỉ bụng: Nhập kho!

Rồi cô chỉ đến...

Thôi đủ rồi, ngưng được rồi đấy! Vương Kha la lên, Vương Tử cũng tái cả mặt.

Tiêu Dũ đưa tay che miệng cười, như thế thì không ai ăn được nữa rồi.”

Chuông reng:

If you e back to me

I'll be all that you need

Baby, e back to me

Let me make up for what happened in the past

Baby e back to me e back)

I'll be everything you need e back)

Baby e back to me e back)

Boy, you're one in a million e back)

Baby e back to me e back)

I'll be everything you need e back)

Baby e back to me e back)

You're one in a million (one in a million)

~Music: Come back to me - Utada Hikaru

~_ hello?_ cô bắt máy

Muội đang ở nhà hàng Khiêm Trần.....được...muội cho ca 5 phút. 5 phút!_ cô cúp máy, dặt tay hai đứa bước vào.

_ Kính chào quý khách

_ Tự gọi món_ cô ra lệnh

_ Con ăn cháo gà, uống sô cô la nóng và kẹo dẻo_ Nguyệt Dao lên tiếng trước

_ Con muốn phở, nước cam_ Khắc Dĩ

_ một ly kem bạc hà_ cô nói ngắn gọn

2 phút sau

_ xin lỗi, anh đến trễ_

_ chú Khải_ Khắc Dĩ cười toe gọi anh

_ chà, nhìn ngon quá, cho chú ăn với nào_ anh ngồi xuống cạnh cô

_ Chú tự gọi món i_ Nguyệt Dao nói xong rồi múc một muỗng cháo lên thổi cho nguội.

_ Em ăn gì chưa?_

_ Kem bạc hà_ cô liếm nhẹ miếng kem sắp tan hết

Thấy thế, mặt La Khải có chút lúng túng...tim đập thành thịch. Hành động ấy của cô cũng đã làm nhiều chàng xung quanh có cảm giác như La Khải.

_ Kính chào Tiêu thiếu_

!?“Tiêu Dũ” cô xem chút nữa đánh rơi chiếc miếng

La Khải như đứng hình khi nghe câu đó thốt lên “Tiêu Thiếu?”, chẳng phải là Tiêu Dũ sao.

_ Anh à, mình ngồi bàn kia đi_

Giọng nói mềm mại của người phụ nữ tuổi 25 cất lên.

_ Mộc Trà..._ La Khải nói đủ lớn gọi cô

Cô nghiêng đầu nhìn qua phía anh, Tiêu Dũ. Anh vẫn lịch lãm, bằng giá, phong độ với người khác như ngày nào. Bên cạnh anh là một cô gái, phải nói là rất đẹp, rất quý phái, và quyến rũ. Cô biết cô gái ấy, đó là Du Tuyết, Từ Du Tuyết, chị gái của Từ Du Tố, cô ấy là người mẫu nổi tiếng. Cô không biết nhiều thông tin từ những người này, cô không có thời gian cập nhật đời sống của họ. Nhưng sao họ trông tình tứ thế? Không giống như bạn bè...

_ Mộc Trà!_ La Khải nắm lấy cổ tay cô lay mạnh

_ Ơ..vâng, xin lỗi_ cô bây giờ nhìn rất không bình thường...mặt cứ ngơ ngơ, cảm xúc lẫn lộn

_ Mami, mẹ sao thế?_ Khắc Dĩ và Nguyệt Dao lo lắng

_ mẹ không sao, ăn mau đi_ cô xoa nhẹ đầu hai đứa

_ Mộc Trà_ La Khải lại gọi tên cô, và anh chắc là cô biết anh muốn hỏi gì

_ Em không sao, thật đấy_ cô vỗ nhẹ tay anh.

tiếng ly thủy tinh rớt xuống nền thảm

_ A...Sh**! Cô làm cái quái gì vậy, cô biết chiếc váy da này bao nhiêu tiền không !?_ Du Tuyết quát, tay chỉ thẳng vào mặt cô phục vụ

_ Tôi nói cho cô biết, không những chiếc váy mà còn thân hình người mẫu của tôi nữa. Tôi mà bị gì thì cô đền nổi không HẢ!

_ Xi..n lỗi quý khách, thật sự xin lỗi_ cô phục vụ cúi người

_ Xin lỗi cái gì? Thứ nghèo như cô đền được gì cho tôi?_ Du Tuyết đưa tay nhấn vào trán cô phục vụ, sự kiêu ngạo vì sang giàu của Du Tuyết làm mọi người xung quanh có chút khinh thường.

Từ Du Tuyết tuy là người mẫu nổi tiếng, nhưng trừ làm ra tiền ra thì cô ta chẳng làm được gì nữa cả. Rất nhiều người không thích cô ta, còn một vài người ngỡ là cô ta đã làm việc cực nhọc nuôi gia đình sau khi Từ Gia phá sản nhưng không. Tiền cô ta mỗi tháng, một cục cũng không đưa, rõ keo.

_ Anh à, anh nói gì đi chứ. Sao cứ ăn mãi thế_ Du Tuyết dậm chân đối giọng ngọt nói với Tiêu Dũ

_ Sa thải cô ta_ anh nói, tay bỏ vào miệng miếng thịt vừa cắt xong

_ K..hông được, tôi xin lỗi quý khách. Làm ơn đừng sa thải tôi, nhà tôi còn em trai và cha mẹ, làm ơn đừng sa thải tôi_ cô phục vụ quỳ xuống van xin

_ cục cưng của em thương em quá, đúng là phải sa thải mấy thứ dơ bẩn này đi_ Du Tuyết đi đến hôn lên má Tiêu Dũ, miệng cười đắc thắng

Mộc Trà...cô nắm chặt tay ghế, thật là ức hiếp người quá đáng mà. Tại sao Tiêu Dũ lại như vậy, tại sao anh lại trở nên độc ác, tại sao anh lại để cho người con gái khác hôn anh. Cảm giác khinh thường, đau lòng, tức giận trỗi dậy trong cô.

_ Dừng tay!_

!!?

_ Anh là ai?_ Du Tuyết choáng ngợp, lần đầu tiên cô thấy người có vẻ đẹp trai, anh tuấn như Tiêu thiếu “của” cô. Và khác với Tiêu thiếu, anh ta có sự quyến rũ ám áp rất lớn.

_ Mạc La Khải, tôi sẽ trả tiền đền bù cho cô gái này. Vì thế không được sa thải cô ấy_ anh nói, giọng điệu đầy uy nghiêm

_ à vâng... Thật ra tôi cũng hơi quá đáng, không dám nhận tiền đền bù đâu. Tôi cũng không sa thải cô ta nữa_ Du Tuyết cứng không lại, bối rối vén tóc nói.

_ Mạc thiếu trông rất thích xen vào chuyện người khác nhỉ?_ Tiêu Dũ nhếch nhẹ môi, tay xoay nhẹ ly rượu

_ Chỉ là thấy chuyện ngứa mắt nên gãi ngứa thôi, Tiêu thiếu quá khen rồi_ anh đáp lại, xem nó như một lời khen

_ Tốt, Mạc La Khải, nói rất hay_ Tiêu Dũ gật nhẹ đầu ý công nhận

_ cảm ơn_ La Khải cười nhẹ

_ về thôi. Mạc thiếu, tôi xin phép_ Tiêu Dũ đứng dậy, nắm lấy tay Du Tuyết bước ra ngoài và rồi....

_ aiza_

_ nhóc con, đi đứng sao không nhìn?_ Du Tuyết lườm

_ Là cô đụng cháu khi kê vai chú kia mà. Không xin lỗi mà còn_ Nguyệt Dao trề môi tức giận nói

Tiêu Dũ có chút bất ngờ, cô nhóc này, có nét nhìn rất quen....

_ Có sao không!_ Khắc Dĩ chạy đến đỡ em gái mình đứng dậy

_ Ở hay, ranh con mà dám nói vậy à_ Du Tuyết vung tay

_ Cô tát nó 1 cái, tôi tát cả nhà cô!

.....!!!

Giọng nói này...Tiêu Dũ tim như ngừng đập, xoay người theo chiều tiếng nói được vọng ra.

_ cô là...?_ Du Tuyết nhướng mày

_ Nha Đầu_ anh thốt lên

Đúng, cái tên ấy, đã hai năm không được gọi....đúng là cô ấy rồi. Vẫn đáng vẻ nhỏ nhắn, đôi môi anh đào, giọng nói trong trẻo, làn da trắng như sữa, đôi mắt buồn và còn nhiều thứ nữa, anh nhớ hết tất cả mọi thứ...cô là mọi thứ của anh.

Tiêu Dũ đi nhanh đến ôm chầm lấy cô...

_ là em...đúng là em rồi_ anh thở phào như trút được thứ gì đó trong lòng

_ đúng, là em nhưng em nghĩ chúng ta nên như vậy sẽ thoải mái hơn_ cô đẩy nhẹ anh ra

_ Như vậy? Ý em là?

_ Ồ, thì ra cô có con không biết dạy con nói chuyện với người lớn rồi mà còn giựt người yêu người khác. Đồ cáo già, đê tiện, *****_ sau câu đó, Du Tuyết nhận được một cái tát.

_ Anh!_

_ Tôi nói cho cô biết, cô dám hạ nhục cô ấy một chữ nữa, coi chừng cái mạng *** của cô đấy_ La Khải nhìn cô ả, ánh mắt sắc ấy làm cô ta rùng mình sợ hãi

_ Anh ta?_ Tiêu Dũ nhìn cô

_ mami, con không thích nơi này, mình về đi_ Khắc Dĩ Nguyệt Dao chạy đến ôm chân mẹ

_ Tụi nhỏ?_ Tiêu Dũ chợt thấy tim mình đau nhói, chuyện này là thế nào?

_ Chúng nó là con em_ cô cúi người xoa đầu gối lúc này bị ngã của Nguyệt Dao.

_ Em...đã có..

_ Em đã có con_ cô gật đầu

_ Thì ra...em cũng như tôi_ giọng anh chợt thay đổi, tuy lòng như kim găm ngàn mảnh.

_ Đúng, anh giờ trông rất khác_ giọng cô có chút ghen, cô đang cố gắng kìm nén.

_ Đúng, em có cuộc sống của em. Tôi có cuộc sống của tôi_ anh đi lùi lại, không phải vì anh buồn, mà là vì anh không tin được chuyện gì đang xảy ra trước mắt. Cô có một gia đình, có chồng, có con. Anh đâu còn là gì, anh cảm thấy bị phản bội, tim anh rất đau.

Tiêu Dũ đi đến đỡ Du Tuyết dậy, xoa nhẹ má cô ta trước mặt Mộc Trà. Anh nhếch nhẹ môi_ Đây là người yêu tôi, Từ Du Tuyết. Cô ấy rất đẹp phải không?

Nghe Tiêu thiếu khen, mặt cô ả đành lại, nhìn Mộc Trà khinh thường.

_ v..Vâng, cô ấy rất đẹp_ cô gật đầu, nhưng cúi xuống thì không dám ngẩng mặt lên nhìn anh. Cô sợ, nước mắt cô lại rơi

_ Về thôi em_ La Khải đến nắm tay cô kéo đi_ chúng tôi xin phép_ anh chào Tiêu Dũ

Tụi nhỏ nhìn qua nhìn lại sau đó nghe tiếng chú La Khải gọi liền chạy theo. Tụi nó thắc mắc, chú đó là ai, tại sao trông Boss lại buồn, đau lòng như thế? Chắc mọi người không thấy nhưng tụi nó thấy được. Và tại sao chú ấy lại ỉn một cảm giác, một cảm giác rất tình thương, nhưng lại rất lạnh lùng. Chắc vì chú ấy và ta chưa biết nhau nên chú ấy cư xử lạ vậy thôi. Chuyện người lớn, xem vào nhiều, xấu lắm!

End chap, tại sao Tiêu Dũ thay đổi, bồ bịch vậy nhỉ? Đoán chuyện gì xảy ra 2 năm trước nhé :)

20. Chap 20

Chà, good job trong phần ment nha, có nhiều bạn đọc đã biết trước hai năm trước xảy ra chuyện gì rồi. Mà mấy cô nương hồi mãi, au mà viết nhanh lờ sai sót gì là truyện của Au vài bữa mấy bạn ném gạch xong rồi bỏ truyện hông có ai đọc nữa.....đến lúc đó thì tội nghiệp đứa con tinh thần của Au T-T. Anyways, enjoy <>

2 năm trước:

_ !....Hứ..a Viên, ông nói gì cơ?_ giọng Mộc Đế khàn đi

_ T..a..con bé bị tai nạn, đã qua đời rồi_ lại một lời nói dối, Hứa Viên miệng nói thì nghe đau lòng, môi nhếch lên nửa miệng.

_ Cháu gái tôi! Tên khốn! Mau trả mạng nó lại đây!_ Mộc Đế quát qua điện thoại

_ Chủ tịch, bình tĩnh_ quản gia chạy tới vuốt lưng cho ông, người ông rã rời, khó thở. Mộc Trà ơi...

Đặt chiếc điện thoại xuống, Hứa Viên lại cười nửa miệng, khuôn mặt hiện rõ sự hiểu thắng. Xem như ván cờ này, ông đã đánh một cách hoàn hảo.

_ Tiê..u Dũ, ta..._ Mộc Đế nói hết mọi chuyện cho anh nghe. Giọng ông ghen lại, giọt nước mắt tuôn rơi vì tiếc thương cho đứa cháu gái.

_ Ô..ng à, chắc bên ông không có sóng, con nghe không rõ_ ánh mắt vô hồn, anh mấp máy trả lời.

_ Xin lỗi con, Tiêu Dũ_ ông nhắm đôi mắt mệt mỏi lại rồi đặt điện thoại xuống. Mộc Trà của ông...

_ Nha Đầuuuuuuu_ Tiêu Dũ hét lên, hét thật to. Đêm đó, anh đã khóc rất nhiều, anh khoá cửa gào thét, ném đồ đạc trong phòng. Anh đã không tìm chế được cơn sốc này, tại sao phải là cô, tại sao chứ!!! Ông trời ơi, tại sao không phải tôi mà lại là cô ấy, tại sao ông cứ phải đem cô ấy đi mới được cơ chứ. Aaaaaaaa

Từ hôm đó Tiêu Dũ nhốt mình trong phòng không ăn gì. Đến ba tháng sau, anh thoát ra khỏi căn phòng tối và lao đầu vào làm việc. Cha anh định rằng sẽ cố khuyên anh nên nghỉ ngơi, quên đi chuyện đã xảy ra nhưng ông bỏ cuộc ngay từ lúc nhìn thấy khuôn mặt anh. Khuôn mặt của những tháng ngày lúc chưa quen Mộc Trà. Là ác quỷ, là máu lạnh, là một Tiêu Dũ đang bị bực đi bởi sự đau buồn. Lúc trước, mẹ Tiêu Dũ đã bỏ anh và ông theo người khác, chỉ vì...bà ta chán ghét anh, chỉ vì bà ta chán ghét cái gia đình này, chỉ vì lúc trước ông chưa đủ giàu và ông không cho được thứ bà cần. Tiền!

Tiêu Dũ bắt đầu quay trở lại cuộc sống bề bộn, tàn ác, không quan tâm mọi người. Nhiều người không biết nhưng bạn bè anh, cha anh, người rất hiểu tình trạng của anh thì biết. Anh đang cố che đi sự đau khổ khi thiếu cô, anh cố kìm nén hình bóng của người con gái hằng đêm anh thầm nhớ.

Tiếng cười của anh bị dập tắt, tinh thần suy sụp, Nha Đầu bỏ anh ra đi, anh đã mất đi người anh trân trọng nhất. Anh muốn tự tử chết quách cho xong nhưng mỗi lần như thế, anh lại nhìn thấy ánh mắt buồn của cô, sâu trong ánh mắt đó là một sức mạnh sống khôn lường khiến anh không thể chết. Cô ấy mạnh mẽ hơn anh, cô ấy đau nhiều hơn anh, cô ấy cũng yếu đuối hơn anh. Tiểu Nha Đầu của anh, nhiều lần anh ngỡ như đã có được em thì em lại rời khỏi anh.

Và một ngày, Từ Du Tuyết gặp phải anh, sa vào lưới tình bởi sự quyến rũ bằng giá ấy của anh. Cô ta chuốc anh say rượu rồi quyến rũ anh, cô ta rất giống người chị em của mình, Từ Du Tố, nhưng cô ta gian xảo hơn, cô ta ranh ma hơn gấp hai lần Du Tố.

Mỗi năm đến sinh nhật cô, anh luôn mua bánh kem về thắp nến rồi hát mừng sinh nhật một mình trong phòng. Anh còn chúc mừng một năm kỷ niệm cưới, rồi hai năm kỷ niệm ngày cưới...anh nhớ hết những ngày đó, những kỷ niệm vui buồn bên cô. Người hầu lẫn quản gia thấy vậy đều không kìm lòng rơi nước mắt, thiếu gia của họ...thật khổ quá.

Cho đến hôm ấy...anh đi đến một nơi từng có kỷ niệm giữa anh và cô, nhà hàng Khiêm Trán và rồi, anh đã gặp cô, người con gái anh ngỡ như đã qua đời cách đây hai năm....

Hiện tại:

Vừa về nhà, cô liền bảo hai đứa vào phòng cùng cô, khoá chốt lại.

_ Mộc Trà! Em mở cửa cho anh đi, đừng ở trong đó một mình như thế_ La Khải đập cửa la lớn.

Cô nằm xuống giường thở một cách mệt mỏi, Nguyệt Dao trèo lên giường ôm lấy cô, Khắc Dĩ cũng trèo lên. Khắc Dĩ xoa nhẹ đầu cô: “Boss à, ngủ đi” cô ôm chầm lấy hai đứa con nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, mặc cho cửa cứ vang tiếng gõ.

_ Có chuyện gì mà om xòm vậy_ bà Mạc đi đến hỏi.

La Khải nhìn bà, ngừng đập cửa. Bảo bà xuống nhà sau đó kể cho cả bà và ông Mạc nghe chuyện đã xảy ra

_ Haiz, thật là, cũng khổ cho con bé_ ông Mạc nói

_ Chuyện của nó, để nó giải quyết. Chúng ta xen vào kéo hư chuyện_ bà khuyên

vâng anh gật đầu, nhưng lòng thì không chắc chắn, vì anh cũng yêu cô.

Sáng hôm sau:

_ Cô chú, con xin phép dẫn hai đứa đi nơi này_ cô bước xuống lầu xin phép

Nhìn quãng thâm và thâm người mệt mỏi, ông bà buồn thay cho cô

_ Được, nhưng con với mấy đứa nhỏ phải ăn sáng đã_ bà Mạc gật đầu cười

_ Dạ thôi, con sẽ mua đồ ăn sáng trên đường đi_ cô lắc nhẹ đầu ý từ chối.

_ Để anh đưa em đi_ La Khải lên tiếng

_ Không cần, anh cứ đến công ty làm việc_ cô lại lắc đầu_ thế..con xin phép

Cô cho gọi một chiếc taxi, sau đó xe chở cô cùng Nguyệt Dao và Khắc Dĩ đến một nơi, một biệt thự sang trọng và im ắng. Cô cảm ơn người tài xế, sau đó bước vào bấm chuông.

_ Ông chủ!_ quản gia hấp tấp chạy vào

_ Ta đang làm việc, không tiếp khách_

_ Nhưng.._ quản gia chưa nói hết, cô vỗ nhẹ vai ý cho ông lui ra.

_ Chạy đến ông đi con_ cô nói thầm

_ hihi, vâng_ hai đứa nói thầm lại với mẹ.

Mộc Đế nghe tiếng lí nhí thì khó hiểu, chuột đầu ra thế nhỉ? Vừa quay qua thì..

_ Ông Cố_ hai đứa chạy đến ôm chầm lấy ông

_ Cái này? Chuyện này..._ ông bất ngờ khó hiểu, định gọi quản gia nhưng không được. Người con gái đứng trước mặt ông đang cúi đầu chào ông một cách nhẹ nhàng.

_ Ông nội, đã lâu không gặp_ cô chào ông

_ ..c..con là ma hay người_ ông lắp bắp hỏi cô

_ Con là Mộc Trà thưa ông_ cô nói lại, giọng chắc chắn vô cùng

_ Đây là..

_ Là con của con, là cháu của ông_ cô giải thích

_ Con? Cháu?_ ông nói ngớ ngẩn rồi bình tĩnh lại

_ Là con thật rồi, cháu yêu của ta. Đúng là con thật rồi_ ông điều khiển chiếc xe lăn đến bên cô, ôm lấy cô, mừng rơi nước mắt.

Cô vuốt nhẹ lưng ông để ông bình tĩnh lại.

_ Có chuyện gì xảy ra sao thưa ông?_ cô khó hiểu

Ông gạt đầu, lau nước mắt_ con ngồi đi

_ Ông cố nãy giờ bơ tụi con nha_ tụi nhỏ bu quanh ông lên tiếng giận dỗi.

Ông bật cười_ xin lỗi mấy đứa, ngồi đi. Quản gia, mang vào tôi đĩa bánh và trái cây_ ông nói đủ to

_ ông kể cho con nghe đi_ cô hiểu kỳ chờ đợi nghe chuyện gì đã xảy ra

_ Hai năm trước, lão Hứa gọi về và bảo với ông rằng...._ ông bắt đầu kể, ông kể hết những gì ông biết được_ Tiêu Dũ đã sống rất thảm sau khi nghe con qua đời, thẳng thóc đó không những không ăn không uống mà còn nhìn như một cái xác không sức sống.

Cô bắt giác để nước mắt tuôn rơi, Tiêu Dũ của cô đã như vậy sao?

_ mami, đừng khóc mà_ Khắc Dĩ Nguyệt Dao mếu theo mẹ

_ mẹ không sao, tụi con ra ngoài chơi đi_ cô nói, vuốt nhẹ tóc hai đứa

_ nhưng_ đồng thanh

_ Nghe không?_ cô nghiêm khắc.

_ Vâng_ tụi nhỏ theo quản gia đi ra ngoài

_ Mộc Trà, con hiện giờ đang ở đâu?_ Mộc Đế hỏi

_ Nhà của Mạc Gia, họ là bạn của ông ngoại_ cô trả lời

_ Lão Hứa sao rồi? Con có giận ông ấy không? Ông ấy bây giờ sao rồi

__ con chưa bao giờ giận ông ngoại cả. Con hiểu rõ, ông chỉ vì thương con. Ông ngoại hiện đang quay trở lại công việc điều hành tập đoàn. Ông ngoại nói nếu cần giúp, ngoại sẽ gọi con__

Mộc Đế gật đầu__ con chuyển đến đây ở đi__

__ con cũng định vậy__

__ hôm nay?__

__ Dạ vâng, được không ông?

__ À, được chứ, nhà của con mà

__ ông đừng nói gì hết về việc con trở về Mộc Gia

__ Được, còn Tiêu Dũ?

__ con sẽ giải quyết chuyện đó sau__ cô xoa nhẹ một bên đầu

Sau đó, hai ông cháu nói chuyện quoa loa, nói phiếm, nói về những chuyện trong hai năm, nói về quá khứ.

Cô cho người gọi về Mộc Gia đem đồ đến. Cô trở về phòng của mình nhảy lên giường, trán cô có chút giãn ra, hai chữ thôi, mệt mỏi. Dưới nhà, tụi nhỏ đang chơi với ông cố vui vẻ nên cô không lo mấy.

Về Tiêu Dũ, cô thật tình cũng không biết sẽ tính sao với anh. Cô không muốn trách anh nhưng lại thấy giận, anh đi với người phụ nữ khác, anh lạnh lùng, tàn ác. Cô chưa từng thấy tính cách này của anh, anh đã thay đổi vì cô sao. Aiza, nhức đầu quá. Nhưng cô có như anh sau khi nghe tin anh qua đời đâu chứ. Cô còn cực khổ sinh con, cô còn đau khổ như anh. Cô cũng nhớ anh mà, chuyện anh làm là không thể tha được, thay đổi như thế là không thể tha được. Anh có biết rằng tim cô như bị anh đâm hàng trăm nhát vào hôm gặp lại anh và anh tình tứ với cô ta, Từ Du Tuyết.

Nghĩ đến đây, cô bật khóc, lăn qua lăn lại, mệt quá rồi thiếp đi.

Ngày hôm sau, cô uể oải thức dậy, lâu lắm rồi mới có giấc ngủ say như vậy. Nhìn bên cạnh, hai đứa nhóc vẫn đang gác chân nhau ngủ. Tối qua cô đã bàn với ông là cô sẽ đến tập đoàn ông làm một thời gian thay ông vì ông bảo ông muốn ở nhà chơi với cháu, cô cũng muốn ông nghỉ ngơi vài bữa.

Tập đoàn MT

__ cho hỏi, cô là?__ anh thư ký nhìn cô quen quen nhưng không thể nhận ra cô là ai.

Cô mang kính râm, áo phong rộng quần jean, đội mũ lưỡi chai, nhìn không khác gì dân chơi hip hop.

__ Tôi là chủ tịch thay cho Mộc chủ tịch__

__ Trẻ con! Cô tưởng cô là Mộc chủ tịch hay sao mà đòi làm chủ tịch?__ anh xoa tay, ý đuổi cô

Vừa lúc ấy, quản gia Mộc Gia chạy đến__ Tiểu thư, cô để quên túi đồ ăn trưa

__ T..iểu thư?__ anh thư ký nhìn cô ngớ ngẩn

__ cảm ơn, bây giờ tôi vào được chưa?__ cô nhận lấy hộp đồ ăn rồi lên giọng chủ tịch với anh thư ký

__ d..ạ vâng, mời tiểu..à không, chủ tịch__ anh ta sợ hãi, tránh đường cho cô vào.

__ Lịch trình hôm nay?__ cô hỏi

__ Dạ khá ngắn, họp lúc 9:30, đến văn phòng ký giấy tờ 12:00 sau đó quay trở về phòng làm việc, chiều đến tập đoàn Tiêu Gia nói chuyện, hết rồi, thưa chủ tịch__ anh nói luôn một hơi rồi thở mạnh

__ đọc lại cái cuối cùng!

__ d..ạ?__

__ Cái cuối cùng!__ cô nói, anh thư ký giật mình làm rơi cả giấy tờ trên tay mình.

__ 1..là đến tập đoàn Tiêu Gia nói chuyện__ anh nhắc lại

__ nói chuyện? Ông nội có lịch trình làm việc cũng tốt quá nhỉ__ cô lắc nhẹ đầu__ ra ngoài đi
Anh thư ký gật mạnh, chào cô rồi đi nhanh ra ngoài.

Chiều đến:

__ thư ký Liêm__ cô dựa người xuống ghế nói
__ vâng chủ tịch__
__ có thể cancel vụ đi nói chuyện ở tập đoàn Tiêu Gia không?__ cô hỏi
__ chuyện đó thì không thưa chủ tịch__
__ tại sao?
__ vì đó là việc Mộc chủ tịch thường hay làm
__ tôi không phải Mộc chủ tịch
__ Chủ tịch cũng họ Mộc, cũng là Mộc chủ tịch
__ Anh!... Tiêu chủ tịch là chú Tiêu Điền?
__ không, là Tiêu Thiếu Gia
__.....thôi được, chuẩn bị xe

Tập đoàn TG

__ thưa chủ tịch, Mộc chủ tịch đã tới__ thư ký bước vào thông báo
__ cho Mộc chủ tịch vào__ anh lạnh lùng lên tiếng

Cánh cửa vừa mở ra, rồi đóng lại

__ Là em?

Ánh mắt chạm nhau, ký ức lại ùa về, cô lại đau, anh lại nói.

__ chứ không lẽ là anh?__ cô nhún vai nói lại

Ngạc nhiên vì cách nói như đùa của cô, Tiêu Dũ cứ ngỡ cô sẽ nói chuyện một cách hồ hững, sẽ rất lạnh lùng.

__ Nói gì đi?__

__ Em muốn tôi nói gì?__ anh

__ không nói thì về__ cô quay người chuẩn bị rời đi

__ Khoan!

Cô đắc ý, quay lại nhìn anh. Tiêu Dũ thấy mình nói hơi lớn, có chút bối rối liền ngồi xuống quay lưng lại, không dám nhìn thẳng vào cô.

Em...vẫn chưa biết cười ư?__ anh quay người hỏi__ hay là em không muốn cười với loại người như tôi

Nghe anh nói thế, lòng cô chợt đau nhói

__ Không phải thế, tôi biết cười nhưng chỉ là tôi để lạc nó

__ Lạc? Em lạc mất nụ cười à__ anh bật cười

__ đúng vậy, vì trái tim quá đau anh à__ cô nhìn anh, gật đầu

Anh ngưng nụ cười trên môi, xoay ghế nhìn cô__ em lại đây__ anh gọi

Cô không từ chối, không nói gì, im lặng bước đến cạnh anh. Nhìn cô, anh lại nhớ lúc trước cô cũng vậy, nghe anh gọi thì ngoan ngoãn đi đến.

__ Em...có vui không?__ anh đổi giọng, không biết cô có nhận ra không, anh đang quan tâm cô

__ Em vui lắm__ cô gật đầu

Anh cười nhẹ, cách nói của cô vẫn vậy, cứ như con nít

__ anh vẫn vậy, cười mới đẹp__ cô khen

Anh đỏ mặt, nhìn qua chỗ khác__ ông Mộc chắc đã biết chuyện em..

__ Vâng

Sau đó hai người im lặng không nói gì, cô đứng anh ngồi, trông ngược đời lạ thường. Anh quay mặt qua bắt gặp ánh mắt buồn trong sáng của cô nhìn anh, bắt gặp khuôn mặt nhỏ xinh mà anh ngày đêm nhớ nhung. Bất giác, anh muốn nhìn kỹ hơn, anh muốn nhiều hơn. Tiêu Dũ đứng bật dậy làm cô giật mình lùi lại nhưng anh nắm kịp lấy tay cô kéo sát vào người mình.

Cô nghe rõ tiếng tim đập của anh, cô cũng không rõ là của mình hay của anh nhưng cô biết một điều, cô đang rất ngược khi mặt mình đang áp sát vào ngực anh, cách nhau hai lớp áo.

__ Nha Đầu__ anh ngửi nhẹ mùi hương trên người cô, rồi đến tai, cổ,...

__ a...__ Nha Đầu giật mình thốt lên một tiếng “gợi tình”

Giây phút ấy, anh như con thú chiếm lấy bờ môi cô, môi anh quấn lấy nó, luồn vào trong thật mạnh mẽ nhưng cũng nhẹ nhàng nâng niu nụ hôn. Anh và cô bây giờ chỉ mong thời gian dừng lại ngay lập tức. Nhưng ông trời mấy lúc cho họ toại nguyện?

__ Tiêu thiếu, em mang đồ ăn đến cho..__

!!?__ Con quý kia, nhà người dám hôn chồng bà hả?__ Du Tuyết nhìn thấy cảnh trước mắt liền chạy đến giật ngược tóc Mộc Trà

__ Du Tuyết, mau thả ra!__ anh đẩy Du Tuyết ra một bên làm cô ta ngã xuống sàn, sau đó vội vàng đỡ Mộc Trà đứng dậy__ em có sao không?

Cô lắc đầu, sửa lại mái tóc bị rối

__ Tiêu Dũ, sao anh dám làm vậy với em!__

__ Cô là cái thá gì mà tôi không được làm vậy?__ anh lạnh lùng nói, dùng ánh mắt giận dữ nhìn Du Tuyết

__ A..nh! Là cô, là cô đã dụ dỗ anh ấy. Đồ hồ ly thối nát, cha mẹ cô không biết dạy con à?__ Du Tuyết tức giận quát

__ cái này ẹ tôi!

__ cha tôi!

__ cho cha mẹ cô vì có đứa con ngang ngược không những không nuôi ông bà mà còn đem lời lẽ tục tiểu sỉ nhục người khác

Cái này là cho con tôi lúc bị cô đụng ngã

__ cái này là cho tôi!

5 cái tát thật mạnh, đau rất lẫn lộn được chính tay Mộc Trà tặng Du Tuyết....cô ta cứng người ôm mặt đau quá nên không nói nên lời.

__ Không cần cảm ơn__ Mộc Trà nhếch môi nhẹ

Tiêu Dũ nhìn cô nhóc 17 tuổi trước mặt vừa tát người đàn bà 28 ngõ ngang mở to mắt.

__ Tiêu thiếu, anh đừng quên cô ta đã có con, đã có chồng. Cô ta phản bội chồng mình, ắc sẽ phản bội anh__ Du Tuyết nghiêng răng nói, tức giận chạy ra ngoài.

Nhớ đến điểm này, anh chợt lạnh nhạt nhìn cô với con mắt xa lạ. Cô ghét lắm...cô rõ ràng là không làm gì sai, sao cứ lần nào cũng phải nghĩ sai về cô mới chịu cơ chứ. Cô cần mỗi mình như sắp nứt....

_ Tiêu Dũ, thật ra..._ cô định giải thích, mong anh tin cô...nhưng lại bị cắt lời

_ Tiêu Dũ? Xin lỗi, chắc lúc chiều tôi đã uống chút rượu nên không tỉnh táo là mấy, có gì đừng chạm xin cô thứ lỗi, Mộc chủ tịch. Và tôi và chủ tịch cũng không thân thiết gì, xưng hô như vậy có lẽ không tiện cho việc làm ăn hai bên_ anh đưa đôi mắt chán ghét nhìn cô, giọng nói mạnh mẽ nhưng lạnh lẽo đến người.

Cô khựng lại, cảm giác đau nhói chợt len lõi con tim. Mím môi kìm nén giọt nước mắt...cô nói_ à, không sao. Tôi có việc, phải về trước, xin lỗi anh về chuyện lúc nãy_ cô chào anh rồi bước đi ra cửa một cách vội vã.

_ Cho tôi gửi lời thăm chồng cô, La Khải và tụi nhỏ_ anh nói lớn để cô nghe thật rõ.

Cô bước đi càng lúc càng nhanh, đến lúc ra khỏi tập đoàn rồi thì cô mới dựa lưng vào tường, thở phào. Nhục Nhã! Hai chữ đầu tiên hiện trong đầu cô, cô cười nhạt, tội nghiệp cho bản thân mình. Đường đường là tiểu thư của hai tập đoàn lớn, lại vì một người đàn ông mà hạ mình, có đáng không?

Cô đi rồi, Tiêu Dũ mới ôm ngực mình khuyu xuống sàn, không khí ngột ngạt lúc nãy thật có thể giết người. Nếu lúc nãy anh không làm vậy, thì có lẽ sẽ có chuyện xấu xảy ra với Nha Đầu. Vì cô đã có La Khải, nếu còn tình cảm với anh thì tại sao lại sinh con với anh ta. Nếu là người khác, anh không màng gì mà đùa giỡn nhưng nếu là cô, anh thật không muốn phá hoại cuộc sống gia đình cô lúc này. Hai năm. Hai năm đã thay đổi tất cả, anh từng ước mơ sẽ cùng cô sinh con, sống vui vẻ, hạnh phúc đến đầu bạc răng long. Nếu năm đó anh mạnh hơn, có thể giữ cô lại, nếu anh thông minh hơn, có thể cô đã không phải chịu thiệt, nếu anh trao cô một tình yêu mạnh mẽ hơn, có lẽ cô đã không theo người khác. Nếu....chỉ là nếu mà thôi...

Cứ tưởng rằng có thể quên đi mối tình đó, sau nhiều năm gặp lại mới biết rằng thế nào là khác cốt ghi tâm.....vốn tưởng rằng có thể quên đi người ấy...trải qua nhiều chuyện mới biết thế nào là không thể quên. Hai con người, hai niềm đau hai cảm nghĩ, nhưng chỉ một tình yêu nối liền họ với nhau.

21. Chap 21

Chap trước mọi người phản ứng dữ dội ghê! Người thì muốn ngược, người thì muốn xuôi, làm au rồi không biết nên ghi thế nào luôn. Cơ mà cảm ơn mọi người tích cực ủng hộ, ra chap sớm tí ọi người đọc ha, enjoy <>

Lại một ngày mới đến, thật ra nó cũng không khác gì hôm qua cả, cô lại cứ hết làm việc rồi lo chuyện gia đình...chỉ để mong có thể để Tiêu Dũ trong tâm trí cô sang một bên.

_ Hai đứa nhanh lên_

_ Từ từ đã nào Mộc Trà, hai đứa nhỏ còn đang ăn bữa sáng_ Mộc Đế vừa nói vừa đưa tay ra hiệu cho tụi nhỏ ý “ăn từ từ thôi, có ông đây”

_ Ông nộiiiii_ cô kéo dài

_ Vâng vâng, 1 phút thôi_ ông đùa

_ Tụi con xong rồi, cảm ơn vì bữa ăn_ tụi nhỏ đồng thanh, uống nước mang ba lô chạy đến mẹ

_ thưa ông cố, con đi học

_ ừ ừ, giỏi. Học ngoan nha_ ông cười gật đầu vẫy tay tạm biệt

_ thưa ông con đi_ cô chào ông rồi bước ra cửa

Nhìn bóng dáng cô khuất dần mà lòng ông nặng trĩu, tuy con bé không nói gì nhưng ông có thể thấy... tụi nhỏ là con Tiêu Dũ, và Tiêu Dũ vẫn chưa biết. Cái thằng đó là chủ tịch tập đoàn thế mà cũng đúng là đại ngốc, nhìn hai đứa nhỏ giống nó với cháu gái ông thế mà cũng không nhận ra. Haiz, khổ cho con bé....

Nhà trẻ Twinkles

_ Thừa Boss tụi con đi_ đồng thanh

_ Ngoan, nghe lời. Chiều về Boss mua kem_ cô nói rồi ôm hai đứa hôn tạm biệt

Một lát sau, Mộc Trà quay trở lại xe

_ chở tôi đến nơi này_ cô đưa địa chỉ cho tài xế.

_ Cô là ai?_ một người hầu mở cửa cho cô

Cô đưa thẻ chủ tịch của mình rồi sau đó thần nhiên bước vào trong

_ thiếu gia, có một cô gái lạ bước vào nhà đòi gặp thiếu gia_ cô người hầu vào phòng báo cáo.

_ Cái gì? Gái à? Gặp tôi hay thằng Kha?_ Vương Tử hỏi ngược

_ Không trả lời cũng biết gặp ca rồi_ Vương Kha uể oải bước vào phòng anh mình

_ Mày như ma thế thằng kia_ anh giật mình, là Vương Kha

_ mau xuống nhà kéo khách đợi kìa_ Vương Kha lấy máy game ra bấm

_ Thì để đợi đi, nhằm nhò gì_ Vương Tử nhún vai, đi thông thả vào phòng vệ sinh “làm việc”

“Hai tên này dám để mình đợi, được lắm!”

Năm phút sau, vừa bước khỏi phòng Vương Kha và Vương Tử liền nghe tiếng vỡ rất mạnh, hai anh nhìn nhau rồi tức tốc chạy xuống nhà.

_ Cái quái gì thế này!_ Vương Tử quát

_ là cô gái lạ đập bể thừa thiếu gia_ cô người hầu lí nhí nói

Trong nhà, đồ gì dễ vỡ hầu hết là đang nằm an toạ dưới sàn, vỡ ra nhiều mảnh. Nhìn thấy bãi chiến trường tan hoang như thế, hai thiếu gia họ Vương toát cả mồ hôi

_ Sao không đuổi cô ta đi!_ Vương Kha tức giận quát, tay chỉ chỗ lung tung

_ Cô kia, cô là cái thá gì m...mà.....mà.....Hy Tranh!!!_ Vương Tử gọi lớn cái tên đơ của cô.

_ Gì chứ!?_ Vương Kha nhìn qua....mắt mở to ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt.

_ Tử, anh nói lại xem, em là cái gì?_ cô gần giọng

Nuốt nước bọt, anh nói_ em là...là...Cục Cưng của anh_ Vương Tử chạy đến ôm chầm lấy cô

Rồi sau đó

Ay da đau, cái tên này, biết đau không hả?_ Vương Tử quát Vương Kha, cái tội ném dép vào đầu anh

Muốn thử cái nữa không?_ Vương Kha lấy chiếc thứ hai ra.

_ Thôi! Dẹp ngay_ cô chống hai tay nói

.....Ai da, đau!

Cô ôm đầu, mặt méo xệch nhìn hai người_ sao cóc em?

_ Đây nhóc con, em trốn đi phương nào mà không liên lạc về ọi người thế?

Cô không nói gì, chỉ nhìn hai người. Vương Tử và Vương Kha biết em ấy không muốn nhắc lại chuyện cũ, nên cho qua, bảo người hầu dọn dẹp đồ đạc cô bày ra.

_ Tụi anh có cần gọi em là Mộc tiểu thư, Mộc Trà không?_ Vương Kha bước đến ôm cô, hỏi đùa

_ Không, các anh gọi Hy Tranh nghe quen hơn

_ Em thật là Hy Tranh của bọn anh?_ Vương Kha nói chậm rãi, anh thật không thể tin vào mắt mình.

_ không! Em là ma về ám hai anh đấy_ cô đùa

Hả!? Vương Kha giật mình ôm lấy Vương Tử. Đã nói rồi, có ga lạnh lạnh lùng đến đâu thì cậu trai trẻ này cũng nhất cây y hết trẻ con mà, Vương Tử đẩy cậu ra__ Khùng! Gay à?

__ Sợ thật à? Em nói đùa mà?__ cô ngạc nhiên

Wương Kha xấu hổ không nói nên lời...(thật ra anh chỉ giả bộ thôi)

__ Ngồi đi__ Vương Tử kéo cô lại ghế

__ à không, em đi ngay bây giờ, em chỉ muốn đến xem hai anh như thế nào thôi, em còn có việc__ cô lắc đầu nhẹ từ chối

__ Nhanh vậy sao?__ Vương Kha nhìn cô tiếc nuối không muốn cô rời đi

__ Đúng đấy, ở lại chơi chút.__ Vương Tử nhìn cô

Lúc biết cô qua đời, hai người cũng đã rất buồn, có vài đêm hai anh đem rượu ra giải sầu, nói chuyện về cô, về quá khứ. Bây giờ cô trở về với một thân xác khỏe mạnh, xinh đẹp. Ôn trời, cô không sao

__ Nhất định em sẽ quay lại thăm hai anh__ cô cúi đầu chào tạm biệt rồi bước ra cửa.

__ Hy Tranh!__ đồng thanh, hai người gọi cô, sợ một lần nữa, cô sẽ ra đi mãi mãi

__ Em...sẽ sống__ cô chỉ khựng lại, nói đủ lớn cho hai người nghe rồi sau đó tiếp tục bước đi. Cô biết tình cảm của họ, nó không phải tình yêu, mà là anh trai em gái, là tình cảm huynh muội.

Tại tiệm thời trang:

__ A cái này đẹp nè anh__ Du Tuyết chỉ vào một sợi dây chuyền được trổ tinh tế, có mặt hình bướm ngũ sắc ánh lên.

__ Xin lỗi quý khách, sợi dây chuyền đã có người mua rồi__ cô nhân viên nói

__ Ô,...nhưng tôi muốn nó!__ Du Tuyết nói lại__ Tiêu thiếu, mau mua cho em

Tiêu Dũ lấy thẻ ra đưa cho cô ta

__ Thật xin lỗi, chúng tôi thật sự không thể bán sợi dây chuyền này cho tiểu thư được__

__ Tại sao?__ anh lên tiếng.

__haha Cô đừng nên làm anh ấy giận, cô biết anh ấy là ai rồi đấy, là chủ tịch tập đoàn TG__ Du Tuyết hãnh diện cười sáng khoái

__ Nhưng....__ cô nhân viên đang khó xử không biết nên làm gì thì

__ Cho tôi lấy đồ__ một giọng nói nhẹ nhàng, hiền lành cất lên. Khắc hẳn giọng nói đánh đá của Du Tuyết

__ Vâng, tiểu thư đợi một chút__ cô nhân viên thở phào lấy sợi dây chuyền ra đưa cô

__ à.. Thì ra là người yêu Cũ của Tiêu thiếu, cô cũng đến những nơi Đắt Giá như thế này à?__ Du Tuyết nhếch môi, cô vẫn chưa biết người cô đang nói là một tiểu thư quyền quý giàu có, là người đã làm tập đoàn công ty gia đình cô phá sản.

Mộc Trà không nói gì, chỉ lấy sợi dây chuyền sau đó quay lưng bỏ đi, không nhìn Tiêu Dũ dù chỉ một cái liếc nhìn.

__ Đây, đứng lại!__ Du Tuyết gọi cô

(Dừng chân)

__ Nói tiểu thư cô bán cho tôi sợi dây chuyền đó__

Nghe thật nực cười, cô ta không phải là không nghe lúc này cô nhân viên gọi cô là Tiểu Thư, vậy mà giờ lại nghĩ cô là người giúp việc. Đầu óc cô ta chỉ dành cho siêu mẫu thôi sao? Logic tẻ nhạt- Mộc Trà quay người lại bước đến chỗ cô ta và anh.

__ Thích?__ Mộc Trà lấy sợi dây chuyền ra hỏi cô ta thích không

__ Tất nhiên, hàng hiếm đấy. Nghèo nàn như cô làm gì có tiền mua những thứ này__ Du Tuyết nhìn cô khinh bỉ

__ Tiêu thiếu gia, bạn gái anh cũng có con mắt nhỉ?__ cô chột hời, mặt ngu ngơ nhìn Tiêu Dũ

__ Quá khen, cô ấy tốt hơn cô nhiều__ anh cười trả lời, giọng điệu khinh bỉ

__ s..sao anh dám__

Thái độ của anh làm cô nhói...dù thế nào thì cũng đừng đối xử với cô như thế chứ? Chẳng lẽ tình yêu của anh dành cho cô thật sự đã chết rồi sao...

Anh nhìn lên ánh mắt của cô, đôi mắt buồn đang chứa đầy sự thất vọng. Cô nhìn anh, đôi mắt anh tuy mạnh mẽ nhưng đối với cô thì vẫn hờ hợt, vẫn lạnh lẽo...

__ Bỏ đi, chúng ta đi__ anh choàng vai Du Tuyết

__ Nhưng...__ chưa nói hết, Du Tuyết bị anh....hôn! Làm thiên hạ bao quanh nhìn rồi bàn tán

Mộc Trà sau khi chứng kiến tất cả, mím môi đau khổ__ Tiêu Dũ, anh thật quá đáng, tại sao anh cứ làm tôi đau hết lần này đến lần khác mới chịu cơ chứ!__ giọng Mộc Trà khàn đi. Nói xong cô liền chạy đi thật nhanh

Tiêu Dũ nghe thế liền thả môi Du Tuyết nhìn quanh nhưng bóng cô đã mất hút.

__ Tiêu Dũ à...__ Du Tuyết cười sung sướng, ôm lấy anh

__ Tránh ra!__ anh lạnh lùng đẩy cô ra__ tôi nói cho cô biết, tôi và cô từ bây giờ chấm dứt!

Anh bỏ đi, bỏ lại cô ta đứng đó mặt sốc chưa từng thấy....

Mộc Trà vừa rời khỏi tiệm thời trang đó, liền chạy thật nhanh vào một góc nào đó không người khuyu xuống. Tay cô đập mạnh vào ngực, đồ ngực, đây là đứa ngực, ngực nhất trong những người ngực. Chỉ vì một chữ yêu mà làm bản thân tổn thương đến nông nổi này, may đúng là hết thuốc chữa mà Mộc Trà.

Cô cứ thế mà dằn vặt mình, thật ra cô rất muốn cho anh biết về Nguyệt Dao và Khắc Dĩ, thật ra cô còn yêu anh rất nhiều và cô không thể ngừng yêu anh. Cô đã tin, đã chờ, đã mong đợi.....nhưng sau hôm nay, dù không muốn cô cũng phải ghét anh, hận anh, cô muốn cũng không thể tha thứ cho những gì anh đã làm để tổn thương cô.

Thế giới rộng lớn như thế, vậy mà cô lại gặp phải anh. Sa vào lưới tình rồi ném trái biết bao nhiêu chuyện. Định mệnh nếu đã se duyên cho hai người, sao lại chỉ se sợi chỉ mỏng...đó có phải được gọi là thử thách để hai người yêu thương nhau hơn? Muốn một sợi chỉ mỏng manh, nhưng không dễ đứt, cái đó còn tùy thuộc vào bản thân định đoạt tình yêu của họ.

Vài ngày sau

__ Chủ tịch, có người muốn gặp__ anh thư ký bước vào nói

__ Cho vào__ cô không nhìn, tay đánh máy, mắt chú tâm vào bản thảo. Công việc là trên hết.

__ Em quên anh luôn rồi à?

__ Ồ, La Khải ca__ cô hơi ngạc nhiên khi thấy anh đến tận văn phòng tập đoàn tìm cô.

Chữ “ca” làm lòng anh trùng xuống nặng nề. Cười nhẹ, anh bước đến gần__ sao nào? Ngạc nhiên lắm đúng không?

__ Vâng__ cô nghiêng mặt nhẹ, nhìn anh có chút khó hiểu__ anh đến có việc gì à?

__ Có việc mới đến được sao?__ anh nhăn nhó

__ a không, không có...__ cô quay đi

__ e hèm! Thật ra anh đến..là vì__ anh chột đôi lông mày, có chút bối rối

__ Vì?

La Khải đặt hai tay xuống hai tay ghế của cô đang ngồi. Sau đó khuôn mặt anh tuấn của anh dần dần hạ đến gần mặt cô

_ Anh muốn nói anh...yê_

Anh chưa nói xong, thì môi anh bị chặn lại....bởi ngón tay của Mộc Trà

_ Đừng nói. Xin anh_ cô nhắm nhẹ mắt , lắc đầu.

_ Mộc Trà, cho anh cơ hội. Anh nhất định sẽ đối xử với em thật tốt

_ Em không thể, em chỉ yêu một người đó là Tiêu..

_ Tiêu Dũ Tiêu Dũ. Em lúc nào cũng nói chỉ yêu một người, có bao giờ em chịu mở trái tim em cho anh bước vào đâu. Hay vì anh không tốt, làm sai chuyện gì, không xứng với em?

_ La Khải,...em không có ý đó

_ Thế thì Tại Sao chứ!

_ Vì em không muốn tổn thương người khác và em cũng không thể nào quên được Tiêu Dũ!

Không khí chợt trầm hẳn xuống

_ nếu như có kiếp sau, em cũng nguyện yêu anh ta ư?_ anh cười khổ

....

_ nếu như đời người có thể làm lại từ đầu, em vẫn chọn lựa yêu anh ấy như cũ_ cô nói chắc chắn

_ Dù cho có đau khổ gấp bội hôm nay? Em đừng tưởng anh không biết trái tim em đã bị tổn thương thế nào sau khi gặp lại anh ta

_ Đúng, dù cho có đau khổ gấp bội. Vì em biết, trái tim em sẽ chọn Tiêu Dũ mặc cho đau đến ngàn lần vạn lần, không được yêu anh ấy, mới chính là điều đau khổ nhất trong cuộc đời em_

....._ Anh hiểu rồi, anh đi đây

_ La Khải, em mong anh thật sự hiểu, em không đáng để anh nhưng nhớ đau khổ. Một ngày nào đó, nhất định sẽ có một cô gái tốt hơn em bội lần lọt vào trái tim anh_

Cô nói xong cũng là lúc cánh cửa phòng đóng lại. Một mối nhìn đồng hồ, đã chiều rồi sao, đến lúc phải đi đón tụi nhỏ rồi.

Tại nhà trẻ

_ Nguyệt Dao, Khắc Dĩ, mẹ các con đến rồi này_ tiếng cô giáo gọi to

_ Vâng ạ, thưa cô con về _ Nguyệt Dao vui mừng, lon ton lấy ba lô chạy ra trước. Trông con bé chạy thật dễ thương

_ Khắc Dĩ, mau lên_ cô giáo gọi cậu

_ Cô à, con đi không được_ Khắc Dĩ la lên, nghe như cậu bé sắp khóc rồi..._ Oaaaa

_ Sao thế? Ôi trời, các con mau thả bạn ra ngay_ cô giáo mắng

Mộc Trà bước vào lớp vì nghe tiếng khóc của Khắc Dĩ bắt đầu lớn dần

_ Thật xin lỗi mẹ Khắc Dĩ, chỉ tại thằng bé dễ thương đẹp trai quá nên các bé gái mới ôm cậu chặt không cho đi_ cô giáo cúi đầu hối lỗi với Mộc Trà.

_ Không sao_ cô nói xong quay xuống Khắc Dĩ_ Dĩ Nhi ngoan, con trai không được khóc, phải mạnh mẽ lên

_ hic, vâng thưa Boss_ cậu dụi mắt nín khóc, tuy còn nức tiếng ức nhưng đã chạy đến chơi với Nguyệt Dao, cười đùa bình thường.

__ Thằng bé thật ngoan, chắc nó giống cha lắm nhỉ?__ một phụ huynh khác bước vào thấy Khắc Dĩ liền tấm tắc khen.

Cô không nói gì chỉ gật đầu nhẹ cảm ơn, sau đó xin phép rời đi. Đến giờ ăn tối rồi....

__ Con muốn ăn mỳ “ăng”__ Khắc Dĩ vừa vào xe liền la đói đòi ăn

__ được nhưng là mỳ quảng, không phải mỳ ăng, nghe không?__ cô xoa đầu thằng bé__ Nguyệt Dao, con muốn gì

__ Con muốn ăn cháo bò__ con bé nói

Cô bảo tài xế chở đến nhà hàng Khiêm Trần sau đó gọi món. Cho hai đứa ăn no nê, cô lại lên đường về nhà nghỉ ngơi.

But that's alright because I like the way it hurts

Just gonna stand there and hear me cry

But that>

__ Hello?__ cô bắt máy, số điện thoại này cô chưa thấy bao giờ

__ cô có phải là người yêu của Tiêu Thiệu không?__ một giọng đàn ông cất lên,

....cô chần chừ, không biết trả lời sao__ Anh ấy có chuyện gì sao? Tại sao lại gọi cho tôi?

__ Tiêu Thiệu đến bar chúng tôi uống say bí tỉ, trong điện thoại Tiêu Thiệu chỉ có số điện thoại này của cô. Mong cô có thể đến đưa ngài ấy về hoặc gọi cho ai đó__ người đầu bên kia giải thích

__ Được rồi, ở đâu?__ cô hỏi

__ Địa chỉ là số 9 đường Phác Vĩ__

__ 15 phút__

15 phút sau

__ mami, đây là đâu?__ Nguyệt Dao hỏi

__ Mẹ cần giúp một người, sẽ ra nhanh thôi__ cô nói rồi mở cửa xe chạy vào trong bar

Tiếng nhạc xập xình ồn ào nghe điếc cả tai làm cô khó chịu. Nhanh mắt nhìn thấy anh đang gục bên ly rượu còn dở. Cô bước đến chuẩn bị đỡ anh đi thì bị anh hất ra, té ngã.

__ Tránh ra!__ anh lèm bèm, quơ tay

__ Anh bị sáng à?__ cô bực tức đứng dậy đánh một cái thật mạnh vào đầu anh.

__ Á, sao đánh tôi? Đau,...um...buồn ngủ__ anh chợt ôm lấy eo cô như một đứa trẻ, dựa đầu vào người cô.

Thật là, rõ phiền mà, ây da, hôi mùi rượu quá. Phải đến nhà anh ấy thôi, hết cách rồi. Nghĩ xong, cô liền đỡ anh dậy, đi loạng choạng ra ngoài.

__ Bác à, chở hai đứa về Mộc Gia giúp tôi. Nhấn ông tôi là hôm nay tôi có việc không về được__ cô nhấn

__ Này, tôi chưa say. Rượu đâu, đưa đây, tôi uống tắt__ anh cười ngu, lại quơ tay, lần này trúng ngay mặt cô.

Aiza, đau. Thiệt tình, khổ quá đi! Anh làm như tôi là mẹ anh vậy__ cô nhấn nhó gọi taxi chở về Tiêu Hàn Cực

Bước vào nhà, vắng tanh không có một bóng ma. Lúc trước vì có cô nên anh mới sai vài người hầu ở lại chăm sóc cô lúc anh không ở nhà. Chứ bây giờ, chắc mỗi đêm chỉ còn mình anh trong căn biệt thự rộng lớn này.

__ Tiêu Dĩ, đến phòng rồi, đừng ôm lấy cổ tôi nữa__ cô cố tháo tay anh ra

__ Không! Không được, Nha Đầu, em là của anh, em không được đi__ anh ôm chặt eo cô, một tay dưới cổ, đỡ cô xuống giường

__ Tiêu Dũ, mau tránh ra

__ Nha Đầu, em không yêu anh sao. Anh đã rất nhớ em, rất đau khổ và buồn khi không có em bên cạnh__ giọng anh khàn đi, bắt đầu hôn lên cổ cô, nhẹ nhàng di chuyển ngón tay lướt trên khuôn mặt cô.

__ a, đừng__ cô cố đẩy anh ra nhưng...anh mạnh hơn cô gấp bội, sao mà đẩy ra được cơ chứ.

Mặt cô dần nóng lên...dần kiệt sức. Anh cúi xuống hôn đôi môi ngọt ngào kia, cô đáp lại một cách khó khăn nhưng dần nếm được vị nồng nàn. Môi lưỡi quấn quýt nhau cho đến khi oxy sắp cạn mới buông. Bàn tay cao siêu của anh cứ trượt từ trên xuống thật chậm, mỗi nơi anh đều để lại dấu ấn làm kích thích cô, như thể... anh đang vuốt ve thân thể cô như một báu vật...

Nhưng anh vẫn thấy chưa đủ, liền đoạt lấy những thứ còn lại trên người cô, dĩ nhiên là cô đã cố giữ nhưng bị anh xé toang ra. Cơ thể mịn màng, nhìn cô uốn cong người như một con mèo gợi cảm đang đỏ mặt xấu hổ làm Tiêu Dũ chợt nở nụ cười, anh ôm lấy cô tiếp tục nâng niu. Nụ cười đó, đúng là rất đẹp a. Không hiểu sao nụ cười đó làm cô cảm thấy rất vui, tim nóng rục, đập loạn lên, cô choàng lấy cổ anh, hoà mình vào hơi thở gấp gáp, một không gian miêu mị...

Đêm ấy, nơi mà anh và cô từng vun đắp tình cảm một lần nữa được phát ra tiếng ân ái....và anh đã không biết rằng, cô đã cười, một nụ cười nhẹ như thiên sứ, mãn nguyện ôm lấy anh thiếp đi.

22. Ngoài Lễ:

Chà.... tới giờ nghiêm túc với Au nhá:

Hội FA hỏi hai câu mà ai có gấu rồi thì một câu...

Xin thông báo....muốn hỏi gì cũng được, cứ tự nhiên như ở nhà ấy. Au sẽ chọn ra khoảng vài câu hoặc chục câu rồi trả lời. Các bạn cũng có thể cho au ý kiến cho chapter sau....

Và....cuộc phỏng vấn AU: bắt đầu

23. Chap 22

__ um...__ cô uể oải bật dậy__ A...đau__ cô xót xa “nơi ấy”, nhẹ nhàng đặt một chân xuống nền thảm

Tiêu Dũ còn ngủ, không được đánh thức anh ấy dậy. Cô nhón nhén bước từng bước...A... đúng thiệt là đau mà.

Quần áo lúc tối bị anh xé toang, may là đồ cô lúc trước còn ở trong tủ. Mà sao, anh ấy còn giữ đồ cô nhỉ? Lại thật, hay là không có thời gian đem vứt?

Cô làm vệ sinh sau đó lấy một cái váy mặc vào, vừa y, rất dễ thương nữa. Mười bảy tuổi mặc đồ mười lăm tuổi, nói đúng ra là loại mười ba vì lúc trước cô cũng nhỏ con hết bấy giờ. Cô cảm thấy mình thật nhỏ bé, chẳng lớn lên được chút nào.

__ um, sáng rồi sao?__

Giọng nói cất lên làm cô giật thót tim, lập tức chui vào một góc tường.

Tiêu Dũ ngồi dậy, điều anh cảm thấy bây giờ là “mát mẻ thật đấy :)”

_ Chuyện quái gì!?_ anh mở chiếc chăn ấm ra, nhìn thấy cảnh tượng loã thể của mình thì đầu óc tự hoạt động, nhớ ra chuyện tối hôm qua.

_ Ra đây mau, tôi biết cô còn ở đây_

.....

_ Cô muốn tôi lôi cô ra không?_

_ Nhưng...anh mặc đồ đi đã_ cô nói từ góc tường, hai tai che mắt.

Anh chợt cười thầm, bước xuống giường mặc quần áo vào

_ Được chưa?_ anh hỏi

_ vệ sinh cá nhân!_ cô bước ra, chỉ ngay phòng vệ sinh

....._ không thích

Cô ngạc nhiên khi anh trả lời như thế

_ Lại đây làm lần nữa sau đó tôi sẽ đi_ anh nở một nụ cười gian tà nhìn cô. Tay có chút đang ra như đang đợi cô bước đến.

_ Lần nữa?_ cô ngây thơ hỏi lại

_ Chuyện lúc tối ...cô còn nhớ mà, phải không?

Cô nhìn anh vừa tức, vừa đau vừa xấu hổ. Cô lắc đầu mạnh_ không muốn, đau lắm!_

Chết thật, bộ mặt cô ấy dễ thương quá...

Anh bước xuống giường, bước lại gần cô, ghé mặt sát lại...

Tôi chỉ đùa thôi_ anh thì thầm vào tai cô sau đó bước vào phòng vệ sinh

Ồ anh!_ cô ngượng chín mặt

Vài phút sau, anh vừa bước ra thì thấy cô đang nhảy tung trên giường dù mặt vấy..... thấy anh liền ngồi yên, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

_ Cô vừa làm cái gì?_

Anh đúng là thích dọa người, giọng bình thường nghe hay lắm mà sao anh cứ thích mang cái giọng nói thấp như từ địa ngục này ra nói chuyện với cô mãi.

_ Không..không có gì...

Cô xua tay nhìn anh, thật ra cô chỉ nhớ chiếc giường quá nên mới nhún một chút thôi mà....đồ mặt lạnh. Cơ mà đúng là rửa mặt đánh răng xong mặt anh ta sáng lên hẳn. Phải rồi, Tiêu Dũ là một nam thần mà, lúc trước Tiêu Dũ cũng đẹp trai nhất trong lòng cô đấy thôi.

Thấy cô nhìn chằm chằm anh, anh khẽ nhếch cười

_ Sao? “Yêu” nhan sắc tôi rồi à?

Cô giật mình quay trở lại hiện thực

_ Mơ đi, đừng tưởng bở! Anh tu thêm trăm năm nữa đi rồi tôi suy nghĩ lại_ cô khoanh tay, vừa nói vừa gật gật cứ như là ình đứng lăm. Rõ trẻ con

Chết thật rồi, bao tử phản bội!!

_ Đói à?_ anh hỏi

Cô gật nhẹ, lúc tối mệt quá có ăn gì đâu

_ Xuống lầu ăn sáng_ anh nói rồi bước ra cửa

Cô nhảy vọt xuống chạy theo. Đây, tính cách thật của cô đây, không có người lớn như mọi người thường nghĩ đâu. Bây giờ mới thấy, sau hôm qua, tâm trạng anh vui hơn hẳn, cô cũng tự nhiên hơn. Nhưng vẫn có một khoảng cách rất lớn giữa hai người, một thứ gì đó đè nén thân tâm.

_ Ăn đi_ anh đặt xuống một đĩa mì xào lớn

_ Anh ăn nữa_ cô nhìn anh

_ Không đói

_ Không ăn_ cô liền bỏ nĩa xuống. Anh nhướn mày...con nhóc này còn có tính ngược đời như thế à.

_ Tôi không muốn ăn món này_

_ anh muốn ăn gì?_ cô nhăn mặt khó hiểu

_ Tôi muốn ăn cô đây_ anh đưa tay vuốt má cô

..... Nhìn cô đỏ hết cả mặt anh bật cười_ được rồi, tôi đùa. Ăn thôi

_ Ăn chung à?_ cô hỏi

_ Bây giờ muốn sao? Ăn hay không?_ anh gần giọng

Cô giật mình, cầm nĩa lên ăn_ a, nóng nóng

_ Nước_ anh liền lấy ly nước cho cô

_ Nóng nhưng ngon, anh giỏi quá_ cô cầm cốc nước tu một hơi

_ Sao cô biết tôi nấu?

_ Tay anh còn dính dầu kìa_ cô chỉ

Anh giật mình lấy khăn lau đi, rõ ràng lúc này đã rửa kỹ rồi mà.

_ Đùa thôi, vì trong nhà hôm nay đâu có người hầu nào trừ anh_

..... cô cũng biết đùa à?

_ Anh sốt à? Tôi là người sao không biết đùa? Thú còn biết nữa là..

_ Thế sao cô không cười?_ anh chợt hỏi

_ Có gì đâu mà cười_ cô nhún vai ngồi xuống ăn tiếp

_ Thế sao đùa?

_ Đùa là phải cười à?_ cô cãi

_ Thôi mệt, ăn đi

_ Anh ăn nữa_

_ Rồi rồi, đây, tôi ăn

_ Ăn nhiều vào

_ Ăn đi!

_ V...vâng_ cô giật mình quay đầu cặm cùi ăn

Aiza, no quá_ cô xoa nhẹ bụng, thở hắt ra.

_ hôm nay cô không đi làm à?_ anh đang rửa đồ, chợt lên tiếng hỏi

_ hôm nay anh không đi làm à?_ cô thản nhiên hỏi lại

_ tôi thích thế, đi hay không mặc tôi_

_ Thế anh hỏi tôi làm gì, chuyện của tôi mà_ cô nói xong, liền đứng dậy chạy ra ngoài sân.

Để lại anh tức xì khói, ranh con, em đúng là thích chọc tức người mà.

Cô đang chơi với mấy bông hoa sau vườn, sức nhớ ra việc gì đó. Lấy điện thoại ra bấm: “ông nội à, ông đưa tụi nhỏ đi học giúp con. Chiều nay con về sẽ đón nó”

_ Làm gì đấy?_

_ Aa, người là ma hay người_ cô giật mình nhắm tịt mắt

_ Ma nào xuất hiện ban ngày? Nói xem_ anh hỏi

_ Cũng phải ha.._ cô mở mắt_ thì ra là anh! Muốn giết chết tôi sao

_ Ừ, đồ nhát cầy_ anh trêu, đưa ngón tay nhấn vào cái trán ngốc của cô.

Cô xoa trán, lườm anh không thương tiếc.

_ Đi thôi, hôm nay trời đẹp, ở nhà cũng buồn. Tôi dẫn cô đi chơi_ anh nói.

_ đi chơi?_ cô chần chừ, anh đang quan tâm thật hay giả đây.

_ Đừng tưởng tượng nhiều, vì đi một mình chán ngấy nên rủ cô theo thôi_ anh nói dối.

_ Xí, thế không đi_ cô chu môi làm mặt dỗi.

_ Không đi cũng phải đi_ anh lắc đầu bó tay, bế cô lên, mang cô ra xe.

A...giờ mới thấy mặt anh gần như thế, cô nhìn anh không chớp mắt. Thấy con người trong mắt anh chợt chuyển hướng nhìn cô, giật mình cô liền cúi đầu ngượng ngùng.

_ Ngồi yên đó_ anh bỏ cô ghế trước sau đó gài dây an toàn vào cho cô.

_ tôi tự làm được

_ Ngồi yên! Nói nhiều quá tôi bỏ giữa đường tự đi bộ về đấy!

Cô nghe xong, mặt liền bị xỉ...giận rồi.

Công viên Lala:

Anh mở cửa xe bước ra...chợt thấy thiếu thiếu. Nhìn lại thì thấy cô vẫn ngồi lì trong xe, giận dai thật.

_ Đây, đi thôi_ anh nói.

Cô tháo dây an toàn ra một cách mạnh bạo, sau đó bước ra khỏi xe.

_ Thái độ gì đây?_ anh khoanh tay, mặt nghiêm khắc hỏi cô.

_ Sao anh thích la người khác quá vậy quá vậy_ cô nói, giọng đầy ầm ức.

_ Vì tôi thích_

_ Thích cái đầu anh, bộ anh là ông nội ông ngoại tôi hay sao mà dám?

_ Tôi là chồng em! Tôi quan tâm được chưa_ anh nhin không được la lớn lên.

....._ anh còn say đúng không, đùa tôi ư?_ cô nói xong bỏ đi thẳng.

Lời nói của cô chợt làm anh thấy lòng mình đau thắt lại. Cô không muốn phủ nhận anh là chồng cô, là vì cô đã có người khác kề bên sao?

Đối với cô, điều anh nói là không đúng sự thật....anh quan tâm cô hôm nay, ngày mai có còn như thế không....anh có biết, cô đã tổn thương thế nào không? Có thể cô nghĩ sai, nhưng anh bây giờ....không xứng để cô nhận là chồng.

_ Chơi cái gì?_ anh lên tiếng hỏi.

_ Cái gì cũng được_ cô nhìn hướng khác, không quan tâm đến anh.

_ Là cô nói_ anh cười khoái chí, kéo tay cô đi.

“Tàu lượn siêu tốc!” Chiếc bảng to hiện ngay trước mắt
_ Anh anh bảo chơi trò này á?_ cô xanh mặt.
_ Đúng thế!_ anh gật đầu.
_ Nhưng tôi sợ, thôi anh chơi đi ha_ cô quay lưng chuồn.
_ Đúng lại!_ anh nắm lấy cổ áo sau của cô, kéo đi.
_ Đừng mà, sợ lắm_ cô vung tay vung chân.
_ Sợ thì nắm tay tôi chặt vào_ anh quay người nói thắm vào tai cô rồi nở một nụ cười toả nắng.
Tim à, đừng lẹch nhíp chứ, đừng để ta cảm thấy yêu, xin mày
_ Chúc quý khách có chuyến đi vui vẻ_ cô nhân viên tươi cười nói
_ ay, nó khởi động kìa_ cô la lên, chưa gì đã nắm chặt tay anh...mặt sợ hãi thấy mà thương.
_ ngoan, chỉ một phút mười lăm giây thôi_ anh xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói.

Aaaaaaaaaa

Địa điểm tiếp theo:

Nhà ma....- Ma ma, Tiêu Dũ ma

Đu quay vòng xoay- Hix anh cho tôi xuống đi, không đi nữa đâu!

Đu quay ba chiều - Tiêu Dũ xấu xa, tôi SỢ!!

_ học học_ cô thở hổn hển

_ chơi nữa không?_ anh hỏi vừa xong thì

cô đánh vào đầu anh

_ Chơi chơi chơi, anh biết tôi sợ mà hức...aa_ cô oà lên khóc

_ Ở này, cô là con nít hay sao mà hết quây rồi đổi, tiếp đó đánh tôi xong khóc thế này_ ngón tay anh cứ liên tiếp quệt đi những giọt nước mắt của cô.

_ Tại anh mà _ cô chu môi

_ Thôi nín đi, tôi mua kem_ anh áp sát mặt lại gần nói, cô thích nhất là kem, chắc sẽ dụ được thôi.

_ vâng, mua kem_ cô gật đầu, nhưng vẫn không nín khóc

_ Cô chưa nín sao tôi mua_ anh cau mày

_ Anh không mua tôi khóc to lên nữa đấy_ cô cãi

_ Aiz! Thiệt tình, được rồi, đợi tôi dừng đi đây đây_ anh chạy đi đến nơi bán kem gần đó

Vài phút sau

_ Mộc Trà!

...!

_ La Khải, sao...sao anh lại ở đây?

_ Anh đi với bạn. Em khóc à?_ khuôn mặt anh bỗng hiện lên sự ngạc nhiên lẫn lo lắng

_ Không có_ cô lắc đầu, đưa bộ mặt “tốt” nhất có thể nhìn anh

_ Là ai chọc em !? Rõ ràng là khóc mà_

_ Đã nói không có mà_ cô quay mặt đi

Anh nhìn cô một hồi rồi ôm chầm lấy

_ La Khải..

_ 1 phút thôi, chỉ một phút sau đó anh...anh sẽ buông tay_ giọng anh thật trầm ảm, nhưng sao chứa đầy sự buồn bã

Cô để yên cho anh ôm...mà không hề hay rằng Tiêu Dũ đang đứng từ xa chứng kiến tất cả, tay cầm hai cây kem sắp tan

_ một phút qua rồi_ La Khải cười nhẹ, có chút tiếc nuối nhưng vẫn buông cô ra

_ anh không sao chứ_ cô nhìn anh lo lắng

_ Không sao_ anh lắc đầu

Cô biết anh buồn lắm, cô cảm thấy có lỗi rất nhiều, anh đã bên cô, chọc cô vui, chia sẻ tâm sự với cô trong hai năm qua mà không đòi hỏi gì. Cô nợ anh, nếu có kiếp sau, cô cũng mong anh đừng gặp lại cô để rồi đau khổ như bây giờ.

_ Kem tan rồi, hai người xong chưa_ Tiêu Dũ bước đến lạnh lùng nói

_ ơ, Tiêu Dũ..._ cô giật mình quay đầu

gọi người yêu tới sao không nói tôi? Đi với tôi nhằm chán như vậy sau anh nói trong đau khổ

_ Tiêu thiếu gia, không phải như anh nghĩ đâu_ La Khải lên tiếng

_ Đúng, Tiêu Dũ... La Khải chỉ

_ Nếu không làm người yêu được, chúng ta làm bạn đi_ anh nói một cách mệt mỏi

_ Bạn?_ bờ ngõ

_ Đúng, bạn_ anh cười nhẹ nhìn cô_ hãy cư xử với nhau như một người bạn

Cô cắn nhẹ môi, ngược ánh mắt buồn lên nhìn anh. Bạn? Chữ bạn giữa anh và cô là có thể sao?....Nếu là bạn, cô sợ cô sẽ mãi yêu anh trong đau khổ_ Tiêu Dũ, em không muốn làm bạn

_ Đến cả bạn em cũng không muốn làm, tôi tệ vậy sao?

_ Anh có để cho em giải thích không vậy!_ cô tức lên quát vào mặt anh

_ Giải thích? Rõ ràng quá rồi còn gì. Em yêu cậu ta, em có con với cậu ta, em ôm cậu ta trong khi anh vẫn một lòng yêu em. Bỏ bịch chỉ là cái cớ che mắt người, che đi nỗi đau của anh khi thiếu vắng em. Anh đã muốn níu kéo em, nhưng anh thật không có tư cách đó. Mọc Trà tiểu thư, là em phản bội anh!

_ Tiêu Thiếu Gia! Anh bình tĩnh đi_ La Khải nhìn qua nhìn lại, chết thật, là lỗi của mình nên anh ta mới cư xử thế. Nếu không có sự xuất hiện của anh, thì chắc bây giờ Mọc Trà cũng vui vẻ hạnh phúc bên Tiêu Dũ

_ La Khải, anh đừng nói gì hết_ cô nắm tay áo La Khải nói

_ Đúng, tôi và La Khải yêu nhau đấy, chúng tôi có con đấy. Thì sao nào? Anh cố chấp, độc quyền, không tin người. Có ngày anh sẽ hối hận! Từ nay, tôi và anh không còn là gì của nhau, tôi một đường anh một ngã. Chúng ta kết thúc! La Khải, ta đi thôi_ mặt cô đầy nước mắt, tay nắm chặt đến bật máu, đưa đôi mắt căm hờn nhìn anh sau đó kéo tay La Khải đi.

Tiêu Dũ thần thờ đứng yên, chân không tài nào cử động nổi. Hình ảnh khuôn mặt đầy nước mắt của cô cứ in sâu vào tâm trí anh. Anh cứ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ kết thúc dễ dàng nhưng thấy cô như thế, anh lại cảm thấy như mình vừa đâm một nhát dao vào tim cô. Tại sao cô khóc... Anh có phải đã làm sai không?

.
. .

_ Mộc Trà_ La Khải nhìn cô xót xa
 _ Em xin lỗi, anh cứ quên chuyện lúc nãy đi_ cô cúi gập đầu
 _ Anh biết mà, đừng lo_ anh ôm nhẹ lấy cô từ phía sau, một tay xoa đầu.
 _ Em sẽ đi đón tụi nhỏ_ cô lau nước mắt nói
 _ Anh chở em đi
 _ Được
 ° Đây...có phải là Kết thúc của niềm tin.
 .
 - Đến với nhau là cả đoạn đường dài vất vả
 .
 - Vậy mà chỉ cần lùi 1 bậc, quay lưng lại, đã thành người lạ
 .
 - Quan trọng đến mấy.. cứ cách xa.. Rồi cũng trở thành không quen biết
 .
 - Yêu thương đến mấy cứ im lặng hoặc một vài câu lạnh nhạt...có lẽ rồi cũng sẽ thành nhạt nhòa !

24. Chap 23

Mộc Gia

_ Thừa chú Khải tụi con về_ nói rồi Khắc Dĩ nắm lấy tay Nguyệt Dao chạy vào nhà.
 _ Anh về đi_ cô cất tiếng với âm lượng rất thấp
 _ Em sẽ ổn chứ?_
 Không trả lời anh, cô bước xuống xe sau đó đi thẳng vào nhà. La Khải thở dài, cho đóng cửa tự động sau đó cho xe cất bánh chạy đi.
 _ Tụi con đã về_ hai đứa nhỏ hồn hờ nói sau đó chạy đi tìm ông
 _ Về rồi đây à...chao ôi, cục cưng của ông_ Mộc Đế chạy đến ôm lấy hai đứa
 _ Chà..o ông_ cô nói một mỗi, đôi chân nhấc lên từng bước nặng trĩu
 _ Mộc Trà, con sao thế?_ ông ngạc nhiên, nhíu mày lo lắng
 _ Mami từ lúc trên xe cứ vậy a_ Nguyệt Dao lên tiếng
 _ Đúng đó, hỏi gì cũng không trả lời_ Khắc Dĩ gật đầu
 _ Tụi con mau vào phòng ăn tối sau đó lên phòng ngủ đi_ Mộc Đế bảo
 _ Vâng_
 ..
 ...

_ Mộc Trà?

_ Ông ơi, con...

_ Mộc Trà! Quần gia quần gia đâu? Người đâu!_ ông vội vã kéo xe lăn lại bên cô, la lớn gọi người

_ Chủ tịch...áa, tiểu thư, tiểu thư_ cô người hầu chạy đến hoảng hốt la lên

_ Còn không mau đem con bé đến bệnh viện!_ ông gầm giọng

_ Mau lên_ hàng tá người chạy ra bế Mộc Trà mang vào xe đi đến bệnh viện. Quần Gia phải giúp ông vào xe khác đuổi theo

Tại bệnh viện - phòng cấp cứu

_ bác sĩ, cháu gái tôi thế nào?_ Mộc Đế liên tiếp hỏi câu đó mỗi lúc ông thấy bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu, trong lòng nôn nóng muốn biết tình trạng của cô.

_ Xin lỗi, tôi không phải bác sĩ khám cho cháu gái ông_ người bác sĩ trả lời

Ông lại gạt đầu cho qua, đôi mắt lại hướng lên nhìn tấm bảng cấp cứu đỏ lói. Mộc Trà, đã có chuyện gì xảy ra với con?

_ Ai là người thân của bệnh nhân Mộc Trà?_ một cô y tá bước ra

_ Là tôi, ông nội của nó_ quần gia liền đẩy ông đến gần cô y tá

_ Vâng, xin ông đi với tôi đến gặp bác sĩ_

_ Còn cháu gái tôi?_

_ Bệnh nhân đã được chuyển đến phòng hồi sức

_ Có thể gặp nó trước không?

_ Bệnh nhân cần yên tĩnh, bác sĩ muốn gặp ông trước

...được_

Mộc Đế mở cửa vào, trước mặt ông hiện là một bác sĩ cũng đã có tuổi, khuôn mặt đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, tóc cũng đã bạc trắng.

_ Chào Mộc chủ tịch, mời ông ngồi_ vị bác sĩ lên tiếng

_ Bác sĩ nghĩ tôi ngồi được à?_ Mộc Đế nhếch nhẹ môi

_ À..tôi xin lỗi_ vị bác sĩ để ý phát hiện ông đang ngồi xe lăn liền xin lỗi.

_ Vấn đề chính, cháu gái tôi ra sao!?

_ Được....cháu gái ông. Cô ấy đang bị thần kinh co thắt lại dẫn đến ngất xỉu và hiện giờ chúng tôi không biết khi nào cô ấy mới tỉnh lại được_ vị bác sĩ trả lời

Mộc Đế sắc mặt biến sắc. Ông đập mạnh mặt bàn quát_ Ông nói vậy là sao!? Cái gì mà thần kinh co thắt!? Cháu gái tôi sao có thể bị căn bệnh kỳ quái đó!?

Ông trợn mắt nhìn vị bác sĩ tức giận, rồi ông cảm thấy tim mình đau nhói, khó thở...

_ Chủ Tịch, bình tĩnh. Thở đều vào, đừng quá tức giận_ quần gia vuốt ngực ông

_ trước hết xin Mộc chủ tịch hãy bình tĩnh_ vị bác sĩ nhìn ông sốt sắng

_ Bình tĩnh được sao..hộc..hộc?_ Mộc Đế cố gắng điều chỉnh lại hơi thở của mình

_ Tôi chắc Tiểu Thư nhà ông cũng không muốn thấy ông mình như thế đâu_ vị bác sĩ trả lời

_ Ông nói thế là sao?_

_ Ông không cần hiểu đâu_ vị bác sĩ lắc đầu rồi nở một nụ cười nhẹ.

_ Thật ra tình trạng cháu tôi bây giờ thế nào? Nó còn có con cái ở nhà mong chờ nó và còn rất nhiều người lo lắng cho nó đấy!_ Mộc Đế nói gần từng chữ

_ Con? Là của Tiêu Thiệu sao?_ vị bác sĩ chột cau mày

_ Sa..sao ông biết?_ Mộc Đế có chút ngạc nhiên

_ Haha, tôi là bác sĩ Tần, là bác sĩ thường xuyên được Tiêu Gia mời đến xem bệnh. Tiểu thư nhà ông là người tôi đã khám ở biệt thự của Tiêu thiếu gia cách đây hơn hai năm. Tình cảm của họ, sao tôi không biết được cơ chứ_ vị bác sĩ cười nói

_ Vậy sao?_

_ Thế Tiêu thiếu đâu? Cậu ta không đưa tiểu thư vào viện cùng ông à?

Mộc Đế nhìn bác sĩ rồi thở dài, ông hiện giờ không biết đã xảy ra chuyện gì giữa hai đứa nữa. Vì từ khi Mộc Trà quay trở lại, ông đã quên lãng đi là Tiêu Dũ là người đang mong được thấy con bé còn sống trở về nhất. Khoan đã! Hình như...thằng nhóc đó chưa biết gì về hai đứa nhỏ, không biết Mộc Trà đã nói chưa nữa? Rốt cuộc thì hai đứa đã gặp nhau chưa? Nếu đã gặp thì chuyện gì đã xảy ra? Liệu...chuyện Mộc Trà ngất xỉu có liên quan đến nó?

_ Mộc chủ tịch?

_ a vâng bác sĩ_ tiếng gọi của bác sĩ Tần kéo Mộc Đế ra khỏi những ý nghĩ dài dòng đó.

_ Ông không sao chứ?

_ Vâng, tôi không sao

_ Quay lại vấn đề chính, tiểu thư có lẽ lúc nhỏ đã bị tổn thương rất nhiều và điều đó có lẽ đã ám ảnh cô và làm tinh thần cô hiện giờ yếu đi. Chứng co giật thần kinh này xảy ra là vì cô ấy đã kìm nén nhiều thứ, chịu đựng đến nỗi cơ thể mình không chịu nổi được nữa và nó dẫn đến ngất xỉu

_ Vậy làm cách nào con bé tỉnh lại?

_ Điều này...chúng tôi không giúp được. Tỉnh lại hay không đành phải phụ thuộc vào lý trí của cháu gái chủ tịch

_ Ý ông là sao!? Làm bác sĩ mà không biết chữa bệnh thì làm bác sĩ làm gì_ Mộc Đế không kìm được cảm xúc, lại tức giận, khuôn mặt ông hiện đỏ bừng.

_ Nếu đối với tiểu thư, cuộc sống này quá đau khổ và cô ấy không muốn nhìn thấy nó nữa thì có lẽ cô ấy sẽ ngủ mãi và không bao giờ tỉnh lại. Đây là chứng bệnh tâm lý, xin lỗi nhưng chúng tôi không giúp gì được

_ Bác sĩ Tần, coi như tôi xin ông. Tìm cách cứu con bé, bao nhiêu tiền tôi cũng trả được, ngay cả cái mạng già này. Xin ông đẩy bác sĩ, làm ơn đi_ giọng Mộc Đế khàn đi, mắt ướt ươn ướt

_ Chủ tịch, ông đừng làm vậy. Chúng tôi thật sự không còn cách nào khác_ bác sĩ Tần bối rối nói

.....

_ Quần Gia, đi thôi_ Mộc Đế nói, khuôn mặt buồn bã làm nếp nhăn ông hiện rõ thêm.

Quay trở lại phòng bệnh của Mộc Trà

Mộc Đế bước vào phòng nhìn khuôn mặt xinh xắn không một chút sức lực của cháu gái mình. Ông nhẹ nắm lấy bàn tay thon gầy của cô

_ Mộc Trà, cháu yêu của ông. Con mau tỉnh lại đi rồi chúng ta về nhà_

_ Con nói gì đi chứ, con không sợ ông giận sao?_ ông rơm rớm nước mắt

_ Cái con nhóc này! Ông không la là không dậy đúng không? Dao Nhi Khắc Dĩ đều đang chờ con đấy! Nếu chúng nó thấy con thế này thì sẽ ra sao hả!!

.....

_ Mộc Bá, Hứa Lam. Nếu hai đứa trên trời có mắt thì làm ơn giúp Mộc Trà tỉnh lại đi. Ôi cháu tôi_ Ông nhắm nghiền mắt, nước mắt đua nhau tuôn.

Quản Gia thấy tình cảnh như vậy cũng không kìm được lòng cảm động rơi nước mắt. Đúng là chỉ có Tiểu Thư mới khiến Mộc chủ tịch quan tâm như thế.

_ Chủ tịch, hôm nay chủ tịch phải ký hợp đồng với tập đoàn HG

_ Tập đoàn lớn bên Úc, sắp lập công ty chính ở đây đúng không?

_ Vâng thưa chủ tịch

_ Khi nào?

_ Mười lăm phút nữa

_ Được, ra ngoài đi

_ Vâng, tôi xin phép

15 phút sau:

_ Chào_

_ Chào ông_ anh lạnh lùng nhìn người đàn ông có tuổi trước mặt_ Mời ông ngồi

_ Không cần, ta đang gấp nên phải đi ngay. Về hợp đồng, ta đồng ý_ ông nói

_ Nhanh vậy sao?_ anh có chút ngạc nhiên

_ Tôi đã không còn ân oán hay nợ nần gì với cậu, có gì phải day dưa tốn thời gian?_ ông trả lời nghiêm túc.

_ Ân oán? Nợ nần?

_ Chàng trai trẻ, chẳng phải tôi đã trả cháu gái tôi cho cậu sao? Hình như cậu đang xem lời nói và hành động của tôi không lan quỳên với nhau thì phải_ ông hớp một ngụm trà...cười nhạo

_ trả cháu gái?_ anh tiếp tục sự khó hiểu và tò mò của mình, anh cần một lời giải thích

_ Cậu! Thật muốn tức chết lão mà, xin phép!_ ông tức giận quát, rồi đi nhanh ra cửa

_ Khoan đã! Chủ tịch Hứa, thật sự tô..i không biết gì cả_ anh hạ giọng, không lạnh lùng như trước. Chỉ mong ông có thể hiểu và cho anh biết sự thật là như thế nào.

Dường như Hứa Viên dần đoán được vấn đề của anh hiện giờ. Ông nhếch nhẹ môi

_ Đã bao giờ...cậu tò mò về cuộc sống con bé trong 2 năm qua?

_ Ý ông là..

_ Câu hỏi đôi lúc không trả lời cũng biết_ nói xong ông bỏ đi, để lại Tiêu Dũ đứng đó với hàng ngàn câu hỏi.

Anh hiểu ý ông, ông sẽ không nói cho anh biết. Anh phải tự tìm câu trả lời, câu trả lời cho sự thật của hai năm trước. Nha Đầu...chẳng lẽ đã có chuyện gì anh không biết về em sao? Anh chợt cảm thấy...anh có chút vô tâm.

~oOo~~~oOoO

~Nhà trẻ:

_ Chào bé_ anh nhẹ nhàng bước đến

Hử? Ai đây? Quen quá. À, hình như là chú bữa trước ở nhà hàng ôm Boss rồi làm cho Boss đau lòng đây mà.

(Là lúc hai người mới gặp lại sau khi nữ chính vừa quay trở lại nước tìm Tiêu Dũ)

_ chào chú_ Nguyệt Dao đưa đôi mắt xa lạ nhìn anh_ chú đến tìm Boss à?

_ Boss?

_ à, là mami á_ Nguyệt Dao bỗng nhe răng cười híp mắt

“Con bé thật dễ thương hết Nha Đầu” anh nghĩ thầm.

_ Chú muốn biết chuyện gì đã xảy ra với mẹ con hai năm trước_ anh hỏi thẳng, anh nghĩ con bé sẽ là người biết mọi chuyện và dễ dàng kể cho anh nghe mọi chuyện vì nhìn nó lạnh lùng, mới bé tí mà đã rất thông minh về cách ứng xử trả lời. Hình như nó có chút gì đó giống anh....Chết tiệt! Tiêu Dũ, mày đang nghĩ cái gì thế này??

_ Không nói_ Nguyệt Dao cũng thẳng thắn, quay lưng chạy đi làm anh đứng người

_ Này bé..chú không phải người xấu!_ anh nói lớn gọi Nguyệt Dao

_ Chú yêu mẹ con_ giọng anh chột nghẹn lại, ai không nói. Nói chữ Yêu với một cô bé còn đang học mẫu giáo thì làm sao nó hiểu.

Nguyệt Dao khựng lại, cô bé biết chứ, nó có thể cảm nhận được tình cảm của chú đối với mẹ nó và hình như mẹ nó cũng yêu chú. Con bé luôn cảm thấy có thứ gì đó rất gần gũi khi gặp Tiêu Dũ nhưng đáp lại..sau lần gặp anh là giọt nước mắt, khuôn mặt đau buồn của mẹ nó. Tuy nghĩ đi nghĩ lại, nhưng Nguyệt Dao cũng có cảm giác, nếu nói ra thì có lẽ sẽ tốt hơn

_ Này! Tránh xa em tôi ra_ Khắc Dĩ chạy đến, dang tay chắn cho em

Cái ông chú này là ai mà dám đứng gần Dao Nhi của ta! Còn muội muội ngốc, không biết người ta tốt hay xấu cũng nói chuyện là sao!

Tiêu Dũ mắt chạm mắt với cậu nhóc, ánh mắt của Khắc Dĩ có một lực hút mạnh mẽ, kiên cường rất lớn làm anh cau nhẹ mày khó chịu, đưa ánh mắt lạnh khốc của mình nhìn thẳng vào mắt Khắc Dĩ. Cứ như hai người đang đo nhau bằng mắt vậy, một người không biết người kia là con trai mình, một người không biết người kia là cha mình....

_ Thôi được, ta đi. Tạm biệt_ anh quay người bỏ đi

1 bước, 2 bước rồi 3 bước...khoảng cách càng ngày càng xa

_ Mẹ con quay về là tìm ba con, mẹ đã buồn lắm!_ Nguyệt Dao chột la lớn

_ Con bé này, em nói cái gì vậy_ Khắc Dĩ cố nhẹ đầu con bé rồi kéo tay nó đi.

Tiêu Dũ khựng lại, khuôn mặt như đông cứng, con bé vừa nói cô ấy quay về là tìm cha của nó, vậy còn La Khải? Chết tiệt, chẳng lẽ...?

Anh vừa quay đầu lại thì không thấy hai đứa nhỏ đâu, hai tiểu quỷ này biến nhanh thật!

Về đến nhà, anh định cho người điều tra gấp nhưng một ý nghĩ loé ra làm anh phải chuyển kế hoạch qua người khác, Mạc La Khải!

Tiệm trà Yên Xuân

“Không biết cậu ta có tới không nhỉ”_ Tiêu Dũ lo lắng, ngồi không yên. Ly cà phê của cậu tan đá này giờ

_ Chờ lâu không?_

_ Mạc La Khải_ Tiêu Dũ thấy anh liền đứng bật dậy

_ bình tĩnh, tôi chỉ bị tai nạn, khó khăn lắm mới lết đến đây được đây_ La Khải nói nghe như rất nghiêm túc. Anh đã để Tiêu Dũ đợi 3 tiếng.

Tiêu Dũ thật không có hứng cãi với cậu ta_ ngồi đi

_ Có chuyện gì?_ La Khải chống cằm nhìn Tiêu Dũ

_ Tôi không thích nói cho người đã biết tôi muốn gì?_ Tiêu Dũ cười khinh

_ tôi biết à? Haha, xin lỗi, tôi quên mất anh muốn gì rồi_ La Khải cười sảng khoái trêu chọc.

_ Cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra_ Tiêu Dũ không những tức giận mà vẫn nói chuyện nghiêm túc và điều đó làm La Khải có chút bất ngờ.

_ Anh nghĩ tôi sẽ nói sao?_ La Khải nhếch môi

_ Đúng

_ Vì?

_ cậu cũng yêu cô ấy

_ thì sao?

_ Cậu có thể làm tất cả để cô ấy hạnh phúc

_ Nực cười, hạnh phúc con bé thì liên quan gì đến anh? Sau những chuyện anh làm tổn thương nó, giờ anh lại nói là sẽ cho con bé hạnh phúc à!

_ Tôi sẽ thay đổi

_ Chắc không?

_ Cậu cũng biết tôi là người biết giữ quy tắc tính mà.

Không khí chợt trầm hăng đi, tiệm tên Yến Xuân nhưng khí lạnh bay khắp nơi cứ như Yến Đông.

La Khải khẽ dương mắt nhìn Tiêu Dũ, anh vẫn ngồi đó nghiêm túc chờ đợi câu trả lời.

_ Hai năm về trước, Mộc Trà được báo là anh đã qua đời_ La Khải thở dài bắt đầu kể lại chuyện hai năm trước...

_ sau đó?

_ tôi gặp Mộc Trà, và phát hiện nó có thai_ anh nói tiếp

.....vậy ra, hai đứa nhỏ thật không phải là của La Khải.

_ Con bé sinh đôi, hai chữ đầu tiên nó nói sau khi sinh là...tên anh:"Tiêu Dũ". Hai năm sau, Mộc Trà biết được anh vẫn còn sống liền tức tốc quay trở về....sau đó thì thế nào, anh cũng biết rồi_ La Khải nói rõ từng chữ, sau đó nhìn Tiêu Dũ

Khuôn mặt Tiêu Dũ hiện giờ sốc chưa từng thấy, cảm giác tội lỗi, cảm xúc dâng trào trong anh. Anh ngồi bất động, đôi môi mấp máy không nói nên lời

_ Dù tôi đã bị con bé từ chối tình cảm...nhưng tôi cảnh cáo anh, tôi bỏ cuộc không có nghĩa là anh muốn làm gì thì làm. Anh làm con bé đau, tôi liều mạng với anh! Xin phép_ La Khải đứng dậy bỏ đi.

điện thoại La Khải chợt rung

_ alo.....vâng? Khi nào? Hả!

Tiêu Dũ giật mình nhìn La Khải sau khi nghe tiếng la bất ngờ.

La Khải quay đầu nhìn anh, ánh mắt đỏ ngầu, tay cuộn thành hình nắm đấm

!!!...cái gì thế? Vô cớ đánh người sao?

Tiêu Dũ cau nhẹ mày, ánh mắt lạnh lùng có chút ngạc nhiên. Anh chống tay đứng dậy phải nhẹ bộ y phục.

_ Tên khốn! Nếu không phải vì mày thì Mộc Trà đã không nhập viện rồi!!

_ Cậu nói gì cơ? Mộc Trà...cô ấy thế nào?

_ Còn hỏi nữa hả!

_ Làm ơn đi, cho tôi biết cô ấy thế nào

_ Con bé sắp chết rồi mà biết không!!!

....Nhói

La Khải nghiêng răng quát, anh giận dữ đấm cho Tiêu Dũ thêm vài cái sau đó lập tức rời khỏi chạy đến bệnh viện. Tiêu Dũ hoảng hốt chạy theo, lòng nóng như lửa đốt, cảm xúc đau buồn lẫn lộn..Nha Đầu, xin em đừng có chuyện gì không anh sẽ sống không nổi...anh thật xin lỗi xin lỗi em nhiều lắm.

25. Chap 24

_ Y tá, cho hỏi bệnh nhân Mộc Trà ở phòng nào?_ La Khải hấp tấp chạy vào

Đáp lại câu hỏi chứa đầy sự khẩn trương của anh là sự im lặng cộng một suy nghĩ:

“nam thần này thật đẹp a...”

_ Phòng bệnh nhân Mộc Trà!_

Cả gian cửa chính của bệnh viện, ai ai cũng giật mình run sợ sau khi nghe tiếng nói trầm, lạnh, và không cảm xúc thốt ra từ miệng một nam thần khác..A, lần này thì y tá nhập viện khá nhiều rồi, anh ấy đẹp hơn cả nam thần.

_ Tại sao anh lại ở đây?_ La Khải nhướn mày hỏi_ Chẳng lẽ anh đi theo tôi?

Tiêu Dũ không nói gì, chỉ im lặng

_ Anh không biết nhục là gì à? Anh muốn Mộc Trà đau lòng vì anh nữa sao hả tên kia!?

_ Tôi muốn gặp cô ấy_ anh đưa về mặt hồ hởi trả lời La Khải

_ Anh nghĩ anh đủ tư cách gặp con bé à!

_ Đây là chuyện của tôi_ anh cau nhẹ, ánh mắt chứa đầy nỗi lo lắng cho Nha Đầu.

Tên La Thiếu Gia này quả là cao siêu, miệng liên tục phát ra những câu nói thật muốn làm người ta phát điên lên trong tình huống như thế này. Nhưng anh thật sự không rời hơi để tức giận nói với cậu ta. Điều anh cảm thấy bây giờ là tim đập loạn lên, cảm giác sợ hãi mất đi một ai đó mỗi lúc một cao, anh muốn gặp cô ấy, nhóc con của anh.

_ Mời hai thiếu gia đi theo tôi_ một chất giọng đã có tuổi, có chút nghiêm nghị nhưng trông điềm đạm cất lên

Cả hai đều quay lưng ngạc nhiên nhìn qua người vừa mới cất giọng nói đó.....

Là quản gia của Mộc Gia

Tiêu Dũ cũng như La Khải đều vội vã đi theo sau vị quản gia đến phòng bệnh.

< cạch..=“”>

Bốp!

.....một tiếng bốp vang lên danh gọn

_ Cậu còn có sĩ diện đến đây à?_ ông gần từng chữ

_ Hứa Chủ Tịch?_ Tiêu Dũ mắt có chút chao đảo, một bên mặt đau rát, khoé miệng cũng rĩ máu.

_ Tại sao cậu lại làm con bé ra nông nổi này trong khi ta đã cho cậu một cơ hội để chứng minh với ta rằng nó và cậu có thể thành đôi !?_ Hứa Viên nói, bàn tay ông vẫn còn đau nhưng lòng ông còn đau gấp bội.

Ngay sau khi ra khỏi tập đoàn Tiêu gia, ông nhận được tin là cháu gái ông xảy ra chuyện. Ông liền vội vàng chạy đến và cảm thấy lòng đau như cắt khi vừa nhìn thấy Mộc Trà bé bỏng của ông nằm trên giường bệnh với khuôn mặt xanh xao biết nhường nào.

__ Mày cút đi cho tao! Tao thật không có đứa cháu rể nào như mày!__ Mộc Đế lặn xe lặn ra trước cửa phòng mắng Tiêu Dũ.

__ Ông ơi, cho con gặp cô ấy đi...Mộc Trà, vợ con__ anh van xin.

__ Nó là vợ mày? Mày xứng với chữ phu quân của nó sao?__ Mộc Đế nhếch môi, lạnh lùng nói

__ La Khải, mau kéo nó ra ngoài__ Hứa Viên ra lệnh

__ Không, con muốn gặp cô ấy! Con biết lỗi, con hối hận, con biết có nói câu xin lỗi cũng chẳng làm được gì nhưng xin mọi người, làm ơn cho con nhìn thấy cô ấy. Làm ơn đi__ anh chấp tay van xin. Sau cái tát, cũng không màng đến lời mắng chửi của mọi người, anh vẫn cố gắng nhìn hình bóng cô trên giường bệnh.

Không phải bắt đắc dĩ, không phải vì sợ người đời chê cười nhưng anh là thành tâm xin ột cơ hội sửa đổi để gặp cô, thấy cô, chạm vào và ôm lấy thân xác bé bỏng của cô.

Không chỉ mọi người

Ngay cả La Khải cũng ngạc nhiên, mắt mở to...

Tiêu Thiếu Gia thường ngày lãnh khốc, vô tâm, lạnh lùng, độc địa,...v.v...một Tổng Tài quyền quý Tiêu Dũ bây giờ không ngờ lại chống chân quỳ xuống nền thật mạnh, nước mắt tuôn dài trên gương mặt anh tuấn, cúi đầu van xin hối lỗi trước mặt nhiều người.

Mộc Đế Hứa Viên sốc ngay sau khi Tiêu Dũ làm vậy....biết rõ đây không hoàn toàn là lỗi của anh...nếu Hứa Viên không dựng nên chuyện “qua đời” thì có lẽ mọi chuyện đã khác rồi. Nghĩ tới đây Mộc Đế lại cảm thấy giận lão Hứa vô cùng, nhưng lúc này sau khi thấy khuôn mặt sầu thảm đau thương của lão nhìn cháu gái mình. Ông cũng nhanh chóng mềm lòng tha thứ bỏ qua mọi chuyện, chắc có lẽ vì hai người là bạn đã lâu, là sui gia, và còn có duy nhất một đứa cháu gái là người thân.

__ Haiz, vào đi__ Mộc Đế thở hắt ra một hơi rồi nói

!!__ Con cảm ơn__ anh đứng bật dậy chạy vào phòng

__ Nay, ta chưa

__ Lão Hứa, đây cũng đều là lỗi do ông hết đấy!__ Mộc Đế cau mày kéo Hứa Viên ra khỏi phòng.

La Khải nhìn bóng Tiêu Dũ bước vào, không biết tại sao lòng vừa buồn, vừa uất ức, tức giận nhưng nhiều nhất là vui và an tâm. Đúng là không có gì có thể chia cách hai người họ, không có gì là không thể ột tình yêu được định sẵn. Rất tiếc, anh không phải là người đó, không phải là một nửa của tình yêu, anh không có quyền. Nghĩ vậy, La Khải lặng lẽ theo sau quản gia bước ra khỏi phòng. Mộc Trà, huynh sẽ vào thăm muội sau nhé.

Tiêu Dũ run rẩy lại gần giường bệnh, anh như không còn một chút sức lực nào nữa. Vòng tay ôm nhẹ Nha Đầu vào lòng, anh biết trái tim mình đã chết một nửa.

__ Ngốc, anh biết lỗi rồi, đừng bỏ anh một mình...__ khẽ cúi xuống hôn nhẹ trán cô, anh thật chỉ đủ sức thì thảo trong miệng. Nếu anh nói ra, anh sợ chính anh cũng không nghe thấy được.

Mộc Trà hôn mê suốt 3 ngày không tiến triển và người trông có vẻ gầy gò hơn. Bạn thì ít...chỉ vài người đến, một lát rồi đi. Duy trong căn phòng vẫn luôn còn một người ngày qua ngày tận tình chăm sóc cô, sáng anh chải tóc cô nhẹ nhàng, lau người cô mỗi đêm, và trò chuyện cùng cô dù cho anh không nhận được câu trả lời.

Tối đến, mùa đông lạnh lẽo làm căn phòng đã im lặng, đã buồn giờ còn buồn hơn. Đang say giấc bên giường cô, Tiêu Dũ khẽ cử động nhẹ đuôi mắt sau khi nghe tiếng thủ thỉ khẽ khàng.

__ Mau vào đi, khê thôi__

__ Anh à, Boss đâu?__ Nguyệt Dao như không nghe được lời anh mình nói, tự nhiên bước đến..

__ Ở cái con bé này! Lộ rồi kìa!__ Khắc Dĩ chạy lại nắm lấy tay con bé, tay kia vỗ nhẹ vào trán cô.

Tiêu Dũ trở mắt nhìn hai đứa nhỏ hai tuổi hơn vừa đột nhập vào phòng bệnh thất bại một cách lằng xẹt.

__ Ai đưa hai nhóc đến đây thế?__ anh hỏi

__ Aaa

__ Đây, shhhh, nhỏ thôi__ Tiêu Dũ đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng cho hai đứa.

__ S..sao chú lại ở đây?

__ Sao chú không ở đây được?

__ Đây là phòng mami!__ cả hai đồng thanh nói

__ Mami của các con cho chú ở đây mà?__ anh chợt cười nhẹ nói, nói dối với ai chứ với trẻ em thì dễ dàng.

__ Phòng này có tên chú à?__ Nguyệt Dao hỏi..anh cứng họng

Tiêu Dũ ngó người rồi sau đó bật cười nhẹ, độ dễ thương, tài lanh, và lý sự của hai đứa làm anh bước đến gần ôm chầm lấy hai đứa dù Khắc Dĩ đã cố hết sức bỏ chạy. Tội nhỏ là con anh, anh đã làm cha rồi.

__ Chú, con nói cho biết! Chú chọc con với Boss, ba con biết là vô mông đấy!__ Khắc Dĩ lý sự nói

__ Haha, vậy sao? Thế thì chú phải cẩn thận rồi__ anh xoa đầu thẳng nhóc

Khắc Dĩ phồng má, đẩy tay anh ra rồi sửa lại mái tóc đen mượt của mình

__ mami có sao hông?__ Nguyệt Dao nhón chân, vì bé quá nên không đủ cao để nhìn thấy mẹ nằm trên giường.

__ Ờ, kh..không sao. Mami của các con chỉ làm việc mệt nên ngủ thôi__ anh bối rối trả lời

__ Sao ngủ lâu?__ Khắc Dĩ chợt hỏi một câu không hoàn chỉnh, không biết là cậu nhóc cố ý hay là nói sai thật nhỉ. Hết cô ấy, từ ngữ lâu lâu nghe khó hiểu thật.

Tiêu Dũ nghe vậy cũng không biết trả lời sao thì chợt

__ Em nghĩ chắc Boss giận ba không đến thăm Boss à

__ Ngốc, ba có biết Boss vào bệnh “điện” àu

__ Vì boss ghét hai anh em mình sao?__ Nguyệt Dao bắt đầu mếu máo

__ Mít ứt, sao phải giận? Mình đâu làm gì sai àu

__ à, quên mất hai anh em mình rất nghe lời Boss. Ở nhưng sao anh cóc đầu em!

__ Anh thích, tại em ngốc__ Khắc Dĩ cười lộ cái răng khểnh chọc Nguyệt Dao

Hai đứa bắt đầu cãi qua cãi lại trước mặt Tiêu Dũ làm anh nhức cả tai, chóng cả mặt.

__ Thôi, rốt cuộc thì ai mang hai đứa đến đây?__ anh lên tiếng kết thúc cuộc cãi vã

__ Y á!

__ Ngốc! Là Y Tá__ Khắc Dĩ cốc yêu em mình

__ À...__ Nguyệt Dao gật đầu ý “đã hiểu”

__ Trước đó, ai mang hai đứa đến bệnh viện?

__ là chú La Khải!__ Nguyệt Dao vừa trả lời vừa kéo Khắc Dĩ đến gần chiếc giường

Tiêu Dũ chợt nhớ ra là La Khải là người biết anh đã biết sự thật, xem như lần này cậu ta mang hai đứa nhỏ vào đây chơi cùng anh. Đúng là anh nợ cậu ta rất nhiều, nhất là vì tình.

Nghĩ ngợi xong, anh đứng bật dậy hít thở thật đều vài lần sau đó lại bèn bế hai tiểu quỷ lên một góc giường cạnh mami.

__ c..Cảm ơn..n__ Khắc Dĩ cúi đầu nói

__ Cảm ơn chú!__ Nguyệt Dao lại nhe răng cười híp mắt

Anh cười thầm__ Ngoan

Liệu chong chóng có thể quay ngược chiều gió..? Liệu quá khứ vui vẻ có thể trở lại xoá tan những đau thương? Liệu em có thể quay về với anh như ngày xưa? Và liệu tất cả mọi thứ có thể quay trở về vạch xuất phát? Nếu biết trước, lúc đó, anh thề anh sẽ không quên em để sau này em sẽ không đau vì anh.

26. Ngoài Lề

Huhu, làm sao đây, phải làm sao đây, ôi sầu quá, ôi thảm quá, ôi cuộc đời!!!

Có một vài bạn nói truyện au giống truyện Vợ Ngốc, au vào đọc thử....và.....Chu Choa, phải nói là nó hayyyyyy ời là hay, dễ thương mà cảm động vô cùng. Nhưng đúng là có vài điều, câu chữ giống truyện au.

Phải làm sao đây? Mọi người giúp Au đi, Au có nên xoá hết và viết lại những đoạn giống truyện Vợ Ngốc không?

Hix, sự trùng hợp này làm au rất sợ vì nếu để vậy sẽ bị gọi là lấy ý tưởng của truyện khác. Nhưng Au không lấy thật đấy! Au tự nghĩ ra đấy! Au viết trên giấy trong lớp mà lớp au không có mạng nha, Au chỉ có mười lăm phút vào máy và năm phút pót khi về đến nhà thôi vì mami Au không cho đụng vào máy móc nhiều. Au biết sẽ có vài bạn sau khi đọc xong cái “Ngoài Lề” này sẽ: một là vào đọc truyện Vợ Ngốc rồi so sánh với truyện au còn hai là giúp au còn ba là rú tại sao Au chưa ra chap. Au đang đau đầu về vụ này, rồi cả học hành, gia đình au cũng có vài chuyện xảy ra, nên au khó mà nghĩ ra chi tiết, ý tưởng cho chap mới nhanh. Xin lỗi, mong mọi người thông cảm, nhưng au sẽ cố gắng hoàn thành chap sau ọi người.

27. Au:

Hix, mọi người nói làm Au cảm động rơi nước mắt luôn *chấm chấm. Au không xoá đâu, vì cho công sức của au và ọi người nữa. Xoá thì phải viết lại, viết lại thì phải đọc lại, mệt lắm!

Cơ mà lâu nay không đăng chap vì “em trai quý hoá của au” đập mất cái “nguồn wifi. Thế là phải đợi sửa lại sau đó mới tiếp tục viết được. Dù sao thì cảm ơn mọi người đã cho au những lời khuyên, những lời khuyến khích thật ”bổ ích”

Phong vấn kết thúc, và đây là câu trả lời

Au tên Windy

Au 14 tuổi

Au ở Mỹ 3 năm, thành phố Pensacola - tiểu bang Florida, trường Pensacola High School (trung học phổ thông đầy ạ)

Au viết truyện lúc 10 tuổi

Au gay :) chứ không les (tự đoán giới tính au đi ha)

Au không biết au ăn gì mà viết truyện cho @ruacon2k1 thích như vậy nhưng cách Au ăn có vấn đề lắm a. Đó là Ăn Vặt và Ăn Vụng hí hí.

Ở Việt Nam au ở Đà Nẵng (

28. Chap 25

“Chíp chíp”

*giật mình

__ A, cái đồng hồ ồn ào

Tôi nhấn mạnh vào nút tắt tiếng chuông, ngồi dậy vươn vai một cái. Nhìn sang bên cạnh mình, là ba người còn đang ngủ rất say trên chiếc giường loại lớn. Ai cũng sắp dậy chào buổi sáng....nhưng sao chỉ có em là vẫn nằm ngủ mãi không dậy? A em đúng thật là hư đấy!

Khuôn mặt của em, hàng mi của em, đôi môi hồng anh đào, hơi ẩm của em..... chúng bây giờ vẫn giống hệt hôm ấy, như ngày đầu chúng ta gặp nhau, không cảm xúc, bình thản, không quan tâm đến những gì xảy ra xung quanh và cả mình. Em đã luôn như vậy, để giờ bản thân mình bị tổn thương sâu sắc..

Đã ba tháng trôi qua, em vẫn không tỉnh lại....

__ Ch..ú__

__ Tiểu Quỷ, thức rồi à? Sớm thế__ tôi cười xoa đầu con bé

__ Chú k.hóc a?

Tôi giật mình đưa tay đặt lên khoé mắt mình, cảm giác có chút ướt, tôi đang khóc, vì em đấy. Tôi cười nhạt thầm cho bản thân, quay qua cười nhẹ với con bé.

__ Không, chú không khóc__ một lời nói dối đau lòng

__ Khóc mà chối__ lại một ngữ điệu y hệt tôi phát lên nhưng phiên bản trẻ con

__ Đại Ca, cả con cũng thức à?__ tôi đánh trống lảng

__ Chú để đồng hồ vậy thì ai ngủ được__ thằng bé nhăn nhó dụi mắt sau đó lăn qua bên em, ôm em thật chặt.

Tiểu Quỷ cũng cười híp mắt quay người ôm em

1...2...3

__ Chào Boss buổi sáng__

..

...

....

.....

.....Chào em buổi sáng, Mộc Trà

__ Lại ăn sáng rồi đi học__ anh nói

_ Chú đưa tụi con đi a?_ Nguyệt Dao chạy đến bàn hỏi

_ Không, hôm nay chú bận. Xin lỗi hai đứa, hôm khác nha_ anh cười xin lỗi

_ À..vâng_ Nguyệt Dao gặt đầu rồi bắt đầu ăn

_ Này, cho với_ Khắc Dĩ tự tiện đưa tay bốc một miếng dâu trên đĩa Nguyệt Dao bỏ vào miệng mình

“.....ừm, dâu? Dâu của Nguyệt Dao...”hức... oaaaaa

Thế là cô bé khóc toáng lên_ Trả dâu đây oaaa!

_ Đại Ca! Tại sao con lại chọc em khóc thế này!_ anh nghiêm khắc la Khắc Dĩ

Khắc Dĩ giạt mình nhìn anh rồi nhìn Nguyệt Dao, cậu bé lấy khăn giấy lau nước mắt cho em mình sau đó nói

_ Xin lỗi, vì mami hay bỏ ba miếng dâu trên đĩa anh nhưng giờ chỉ có một, em lại có hai nên anh mới.....

Tieu Dũ ngơ ra một hồi, anh xoa đầu thằng bé..... tội nghiệp, nó chắc hẳn nhớ mẹ lắm.

Anh biết tụi nhỏ đứa nào cũng thương mẹ, không bao giờ khóc dù nhớ mẹ vì chúng sợ nếu khóc nhè..mẹ sẽ giận và lại ngủ, ngủ mãi, thật lâu như bây giờ. Anh chắc rằng dù có cố bao nhiêu cũng không hiểu rõ tụi nhỏ bằng cô, vì sự quan tâm con của một người mẹ rất vĩ đại. Anh nắm lấy tay Khắc Dĩ

_ Đại Ca, nếu con muốn ăn ba quả dâu thì cứ nói, chú sẽ gọi người làm lấy thật nhiều dâu cho con. Nhưng đừng cư xử thô lỗ như thế với người khác, nhớ không?_ anh mỉm cười nhìn Khắc Dĩ.

_ Đại Ca, cho luôn này_ Nguyệt Dao cười bỏ qua đĩa anh mình trái dâu cuối cùng rồi cười híp mắt.

Cảm động tình anh em đùm bọc khi không có mẹ kề bên, anh ôm chầm lấy hai đứa vào lòng.

_ ơ, chú muốn “tắm lòng” kìa!_ Nguyệt Dao bắt ngờ thốt lên

Anh khựng lại_ Tiểu Quỷ, con vừa nói cái gì?

_ “Tắm Lòng”_ Khắc Dĩ chỉ vào tim mình, nói lại_ là Tắm Lòng đấy!

_ Sao..sao các con biết chữ đó?_ anh liến ếp a ếp ứng hỏi

_ ừ, sao không biết được! Mami bảo, cha thường hay ami “tắm lòng”. Mami rất thích cảm giác của “tắm lòng” từ cha, tụi con cũng thích “tắm lòng” từ mami nữa a_ Nguyệt Dao giải thích, miệng chum chím cười khi nói về mẹ

_ Mami còn bảo, được ngủ hơi ấm,nhìn thấy nụ cười, nghe giọng nói và cảm nhận tình yêu của cha mỗi ngày là điều hạnh phúc nhất trên đời của mami_ Khắc Dĩ nói tiếp lời em, miệng cũng cười khúc khích vì thằng bé nhớ lại...mỗi lúc mẹ kể về cha, mẹ luôn nở một nụ cười nhẹ sau khi kết thúc câu chuyện, rất đẹp, đẹp đến ngây người.

Anh nghe xong, không biết nên nói gì thay cho cảm giác đau và hối hận. Thì ra cô chưa bao giờ quên anh. Cô chưa bao giờ làm tổn thương anh ngược lại anh lại hiểu sai về cô. Cô yêu anh tha thiết, không phản bội mà còn hi sinh rất nhiều vì anh, nhưng chính anh lại là người đâm bao nhiêu là nhát dao vào tim cô mà cứ nghĩ là mình đang bảo vệ cô,...bảo vệ hạnh phúc, bảo vệ gia đình....và anh đã hại cô ra nông nỗi này.

Đến bây giờ anh vẫn không biết tên hai đứa là gì và vẫn chưa nói thể sự thật anh là cha của hai đứa. Đó cũng là lý do anh gọi hai đứa là Đại Ca và Tiểu Quỷ. Không phải là vì anh không muốn nhưng anh không thể. Anh vẫn chưa đủ tư cách....

Nguyệt Dao và Khắc Dĩ sợ dĩ không gọi nhau bằng tên vì chúng nó vẫn không biết rõ rằng anh là người tốt hay xấu, chúng nó sợ nếu mami thức dậy và thấy hai đứa nói tên cho người lạ biết thì sẽ lại mắng hai đứa, rồi buồn, rồi giận, rồi sẽ ngủ lâu như vậy nữa. Chúng nó sợ lắm!

Anh đã xin bệnh viện cho cô về nhà điều dưỡng và dĩ nhiên bác sĩ Tần đồng ý.

Mộc Đế cũng gật đầu đồng ý cho cô về nhà anh nhưng đó không có nghĩa là ông thật sự tha thứ cho anh, ông làm vậy là vì cháu gái ông, ông biết chắc ở bên cạnh Tiêu Dũ, sức khỏe cô sẽ tốt hơn. Nguyệt Dao và Khắc Dĩ sẽ ở Tiêu Hàn Cực hai ngày chủ nhật và thứ hai, những ngày còn lại đều ở nhà ông.

Hứa Viên quay lại Úc lo điều hành tập đoàn sau khi nghe bà giảng đạo lý của ông bạn già Mộc Đế. Haiz, thiệt tình...ông cũng đâu muốn đâu chứ, sao ai cũng chỉ trích ông hết vậy?. Chỉ vì thương cháu, lo cho cháu nên ông mới nổi giận. Lỗi là do ông? Phải thì sao, nếu lúc trước bọn họ không giấu ông việc tìm được Mộc Trà thì ông đâu bắt chấp thủ đoạn mang nó đi.

Hiện La Khải đã lên chức Phó Chủ Tịch, có vài lúc anh đến thăm cô và dẫn tụi nhỏ đi chơi đỡ buồn. La Khải làm vậy, không phải vì anh chưa bỏ cuộc mà là vì...anh không muốn thấy cô buồn khi thấy con mình không được đi chơi, vui vẻ khi không có mình bên cạnh .

Vài ngày sau.....

_ Anh vào nhé_ một giọng nói nam trầm ấm cất lên đằng sau cánh cửa

Sự im lặng thay cho lời đồng ý

Anh nhẹ mở cửa bước vào.

Lần nào cũng vậy, anh lần nào cũng gõ cửa trước khi vào để anh có thể nghĩ rằng, cô đang trong phòng mời anh vào. Có lẽ nó có thể làm tâm trạng anh tốt được phần nào khi cảm thấy rằng mình đang trò chuyện với cô ấy qua một lớp cửa dù chỉ vài câu một ngày.

Anh lặng lẽ lại gần nắm lấy tay cô, nắm không chặt nhưng không lỏng....chỉ chắc là anh sẽ không để rơi bàn tay xinh đẹp của cô. Áp trán mình lên tay cô rồi nở một nụ cười nhẹ, rất đẹp, đôi mắt rất tình cảm.

_ Nha Đầu ngốc, em chơi vậy chưa mệt sao?

_ Này nhóc, em ngủ lâu quá rồi đấy. Không sợ anh giận à?_ Tiêu Dũ nhìn cô cười nhẹ

Khẽ đưa tay vuốt tóc cô, anh thì thầm: anh đã rất sợ hãi, rất hối hận và đau lòng. Anh biết anh tồi tệ, anh biết mình là một thằng không ra gì, anh thật không đáng làm người....nhưng Nha Đầu, em làm ơn tỉnh lại đi. Dù không vì anh nhưng vì hai đứa nhỏ, chúng nó rất nhớ em, mọi người ai cũng lo cho em. Nha Đầu à,...anh cũng rất nhớ em, nhớ rất nhiều. Anh vẫn chưa thấy được nụ cười của em, thứ mà anh luôn muốn thấy trên khuôn mặt xinh đẹp tựa nữ thần này. Vì thế em mau tỉnh dậy cho anh thấy nụ cười đó đi. Nha Đầu, anh xin em...tỉnh lại đi. Nhìn em như vậy anh đau lắm....

Nói đến đây, nước mắt anh nhẹ tuôn rơi và đáp lên ngón tay của cô.

..

.....

.....

Như một điều kỳ diệu, ngón tay ấy chợt chuyển động nhẹ. Như một dòng điện giật ngang, Tiêu Dũ mở to mắt vươn người nhìn cô

_ Ta..ay em mới cử động phải không? Nha Đầu, em mới cử động đúng không? Đúng rồi, ở đây đợi anh, anh đi gọi bác sĩ_ Tiêu Dũ tức tốc chạy đi gọi bác sĩ Tần.

“a...chối quá, đây l..à đa.âu?”

_ Bác sĩ, trong này, mau lên_

_ Được được, để tôi xem. Thiếu gia cứ bình tĩnh

“là ai?...giọng nói thật quen thuộc?”

_ Thiếu gia, đúng là Mộc tiểu thư đã tỉnh lại_ bác sĩ Tần sau khi kiểm tra liền quay qua anh vừa nói vừa cười

_ Thật sao! Ta biết mà_ anh ôm chầm lấy cô_ ta biết em ấy sẽ tỉnh lại mà

Anh phần khích, mừng rỡ ôm chặt hơn.

__ Thiếu gia,..tiểu thư vẫn còn yếu, chỉ mới tỉnh lại__ bác sĩ Tần giật mình kéo Tiêu Dũ ra

__ À..xin lỗi__ anh thả cô ra, có chút ngượng trong lòng vì sự quá lỗ của mình

Vàng trán cô hiện lên vài đường nhăn nhẹ....tại sao cơ thể cô lại khó cử động thế nhỉ? Thật mệt mỏi...ồn ào quá...

__ Nha Đầu, nhìn anh này. Là anh đây__ Tiêu Dũ nắm lấy tay cô nói

Cô không nghiêng đầu nhìn anh, không nói gì, vẫn nằm yên không cử động nhưng bàn tay cô...những ngón tay như đang cố nắm lại tay của anh. Đôi mắt cố gắng mở to hơn nhưng không đủ sức, cô rất muốn được nhìn thấy khuôn mặt người vừa nói chuyện với cô, muốn được chạm vào người ấy nhiều hơn, muốn nghe được giọng nói đó nhiều hơn, còn rất nhiều thứ nữa nhưng không thể, cô cảm thấy rất mệt, không cử động được.

__ Tiêu thiếu, tôi đã ghi toa. Nhịp tim của tiểu thư đã ổn, giờ phải cần xem ý thức của tiểu thư thế nào và tôi cũng cần phải kiểm tra lại để chắc chắn tiểu thư thật sự không đau chỗ nào liên quan đến hệ thần kinh__
Bác sĩ Tần lên tiếng

Tiêu Dũ gạt đầu, tránh sang một bên cho bác sĩ khám cô. Anh lấy điện thoại ra và nhanh báo ọi người biết. Anh biết rằng sự vui mừng của anh hiện giờ là quá sớm...không phải vì sợ cô sẽ không tha thứ, không phải vì sợ cô sẽ không yêu anh nữa nhưng anh sợ chính anh là người đã dập tắt nụ cười của cô mãi mãi bởi những đau khổ đã chịu đựng trong thân tâm cũng như tâm trí cô bây giờ, anh sợ phải thấy khuôn mặt cô sẽ trở nên lạnh hơn, vô cảm hơn.

__ Một Tiểu Thư, tôi là bác sĩ của cô. Cô có thể thấy tôi không?__ bác sĩ rọi đèn vào đôi mắt cô sau đó hỏi.

Miệng Một Trà mở nhẹ ra, họng sao rất quá, “Tôi muốn nói, tôi muốn mở mắt to hơn, tôi muốn cử động, nhưng sao khó quá, cơ thể mình sao lại thế này?”

Thấy trán cô lại hiện lên vài nét nhăn nhẹ, lấm tấm mồ hôi, bác sĩ Tần liền hiểu ra rằng cô đang cố gắng cử động cơ thể, nói, và nhìn.

__ Tiểu thư không cần cố quá, cứ nằm yên, từ từ rồi bệnh tình sẽ tốt hơn thôi__ bác sĩ Tần cười nhẹ, tay xoa mạch trên tay cô, vì mạch này có dây vein dẫn lên hệ thần kinh nên ông nghĩ nó có thể giúp dây thần kinh cô lưu thông hơn được một chút.

__ Cô ấy sao rồi?__ anh lên tiếng. Cứ hết nhìn chăm chăm vào cô rồi lại cau nhẹ nhìn bác sĩ, trán hiện lấm tấm mồ hôi. Khuôn mặt lo âu ấy của anh đã luôn hiện rõ trước mặt bác sĩ Tần từ lúc cô mê man bất tỉnh.

__ Thần Kinh Co Thắt là một loại bệnh làm cơ thể con người ngưng hoạt động trừ trái tim, phổi cũng như khí quản. Hiện..sau khi tỉnh lại, tiểu thư chắc đang rất đau đầu và muốn cử động nhưng sức thì không cho phép tiểu thư làm vậy__ Bác sĩ Tần giải thích

__ Thế khi nào cô ấy mới bình thường trở lại?__ anh hỏi

__ Cái này thì còn phải xem lại, hiện sức lực của tiểu thư vẫn chưa tốt vì vừa tỉnh lại sau ba tháng nằm yên. Nên đợi vài ngày sau kiểm tra lại sẽ tốt hơn. Tiêu thiếu không cần lo lắng quá, hãy giữ sức khỏe cho cả mình để tiểu thư nhìn thấy còn yên tâm, tôi thấy thiếu gia tiêu tụy quá rồi__ bác sĩ Tần khuyên

__ Được, cảm ơn ông__ anh trả lời nhưng lời khuyên đó không vào sâu vào đầu anh ấy, hiện tâm trí anh đang lấp đầy hình ảnh cô. Sự lo lắng dành cho cô còn lớn hơn lo lắng cho bản thân mình.

Bác sĩ Tần thấy vậy cũng hết cách, lắc đầu bó tay__ Thế, tôi xin phép

Sau khi bác sĩ Tần đóng cửa lại, Tiêu Dũ như người thất thần, ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh giường, dù rất vui, dù rất mừng nhưng anh vẫn không thể tin nổi là cô đã tỉnh. Mới đây thôi, chỉ mới đây cô còn nằm yên trên giường...không nói chuyện, không cử động, như một người chết. Bây giờ được nghe tin cô sắp khỏe lại, anh lại thấy khoé mắt ương ươi, cảm thấy trái tim mình ấm lại được phần nào.

” Ông trời ơi...cảm ơn ông! Cảm ơn ông nhiều lắm!”

__ Tiêu Dũ! Mộc Trà tỉnh lại rồi sao? Nó thế nào__ Mộc Đế vừa vào liền hấp tấp hỏi

__ V..vâng, nhưng hiện giờ em ấy vẫn chưa thể nói được vì sức yếu__ anh cúi đầu chào ông

__ Thế à? Không sao, tỉnh lại là tốt rồi. Ồi cục cưng của ông__ ông nhìn cô ứa nước mắt.

“Giọng nói ai đấy..?”

Đôi mắt cô khẽ nhắm, rồi lại mở ra. Cô có cảm giác như ai đấy đang nắm lấy tay cô, bàn tay ấy nhẵn nhéo nhưng ấm áp. Là ai đang nắm lấy tay cô? Tại sao lại cho cô một cảm giác của tình thương lớn lao như vậy.....và cô rất nhớ nó, rất nhớ cảm giác này.

__ Tiêu Dũ, cảm ơn con. Ông thật sự cảm ơn con đã chăm sóc cho nó tận tình cũng như hai đứa nhỏ__ ông đưa tay kia lau nước mắt nói.

__ Con không đáng nhận được hai chữ cảm ơn. Lỗi là con gây ra, con làm vậy cũng chẳng nhằm nhò gì__ anh cười nhạt cho bản thân.

Sau câu nói của anh là một giọng hét lên của trẻ con

Một chữ thôi:

Boss!!!!

Nguyệt Dao với Khắc Dĩ mừng rỡ chạy vào phòng, sau chúng là La Khải cũng vội bước vào.

__ Đây, hai đứa, mẹ của hai đứa còn yếu. Đừng la hét như vậy__ Mộc Đế mắng nhưng khuôn mặt thì vẫn hiền từ nhìn hai đứa cháu mình đang cười vui vẻ trèo lên giường ôm mẹ.

__ Tiểu Quỷ, Đại Ca, mau xuống. Đừng phá mẹ mình nữa__ Tiêu Dũ bế từng đứa xuống

__ Không a, muốn ôm mami__ Nguyệt Dao cắn Tiêu Dũ một cái đau thật đau vào tay đến nổi in đậm dấu răng trẻ con.

__ A, Tiểu Quỷ__ anh màng đau cũng kéo con bé lại ôm vào lòng__ mẹ của con sẽ khoẻ sớm thôi. Đừng lo, mẹ đã tỉnh lại, sẽ không rời xa con đâu. Chú hứa đấy.

Nói đến đây, Nguyệt Dao cả Khắc Dĩ đều khóc ôm lấy anh. Thật may quá, mẹ đã tỉnh lại, sẽ không rời xa chúng nữa.

Mộc Đế, La Khải cũng cảm động, mũi có chút cay.

__ Tiểu Quỷ và Đại Ca là biệt danh của hai đứa ở Tiêu Hàn Cực à?__ La Khải lên tiếng hỏi

__ Đúng, vì tụi con sẽ không nói cho chú biết tên của mình đâu__ Khắc Dĩ lau nước mắt nói

__ Tại sao?__ Mộc Đế cười, xoa đầu thẳng bé.

__ Vì tụi nhỏ bảo là mẹ đã dặn không được nói tên mình cho người lạ hoặc người xấu biết. Và con chính là người mà tụi nó nghĩ là người “lạ” và người “xấu” vì con tự nhiên xuất hiện rồi mang mẹ chúng từ viện về nhà, chúng nó cũng đã mấy lần gặp con trong tình huống không tốt là mấy và cũng không biết gì về con cả nên__ anh giải thích

__ Thế à, vậy mà ta không biết__ ông gật đầu rồi nhìn qua cô, không biết khi nào...ông mới được nghe giọng nói trong trẻo của nó lại.

__ Đừng lo nhiều quá, con tin Mộc Trà sẽ khoẻ lại nhanh thôi__ La Khải xoa lưng ông trấn an.

__ Ừ__ ông gật đầu

3 tháng hơn, cuối cùng cô cũng tỉnh lại. Liệu sau khi đủ sức để nói chuyện, cử động, cô có tha thứ cho Tiêu Dũ không? Hay còn một điều gì đó bất ngờ sẽ xảy ra. Đón xem chap sau nhá

29. Chap 26

_ Đúng rồi, từ từ thôi _

-Hồi hộp-

Một tay vịn lấy vai anh, một tay chống dưới giường, tôi ngồi dậy thành công sau hơn năm ngày tĩnh lại.

_ Giải lắm _ anh ôm tôi, nở một nụ cười thật tươi sau đó hôn nhẹ lên trán tôi.

Mặt tôi nóng lên, tôi cá là má tôi đang bắt đầu đỏ vì xấu hổ.

_ Boss, tay boss lạnh không? Con chà tay cho Boss nha _ thằng bé mở cửa chạy đến nắm lấy tay tôi chà vào tay nó. Lạnh thật....không, không phải tay tôi lạnh, tay nó lạnh thật. Nhưng sao tôi lại cảm thấy vui, thế là tôi để yên cho thằng bé chà, nắn, bóp tùy ý.

_ Em mệt không? _

Anh hỏi tôi, anh đang quan tâm tôi sao? Tôi ngược lên nhìn anh, tôi không mệt, nhưng tôi im lặng không nói gì...chỉ nhìn anh.

Cho đến khi nghe tiếng cửa mở,

_ Con về rồi đây _ tiếng một bé gái chạy từ cửa vào.

_ Ai da, hôm nay Nguyệt Dao trông vui quá ta? _ anh ôm lấy con bé xoa đầu

_ Ô, đã bảo không được gọi tên con trước mặt mami mà _ con bé chu môi giận dỗi, trông thật dễ thương.

_ haha, được, chú xin lỗi. Chú quên mất _ anh lại cười.

_ Cũng tại chú Khải và ông cố hết, tự nhiên nói cho chú ấy biết _ thằng bé buông tay tôi, chạy đến kéo tay con bé đến cạnh tôi.

_ Boss à, hôm nay con được 100 điểm trong môn vẽ đấy _ con bé vừa nói vừa trèo lên ôm tôi _ con với Dĩ ca sẽ học thật giỏi, nên Boss đừng giận khi chúng con để người lạ biết tên nha.

_ Ô, đã bảo chú không phải người lạ mà _ anh cau mày nói.

Hai đứa nhỏ liếc anh rồi nhìn tôi cười tít mắt

....hình như còn một người đang đứng tại cửa chưa vào. Tôi nhẹ nhàng quay đầu nhìn, là một người con trai trông chạc, cao lớn. Anh ta đẹp trai thật, anh đang nở nụ cười với tôi

_ La thiếu gia, cậu muốn ở lại ăn tối không? _

Thì ra người đứng ngay cửa là La thiếu gia.

_ Tôi ăn rồi, cảm ơn anh, Tiêu thiếu.

Tiêu thiếu? Tại sao khi nghe cái tên này tôi lại thấy lòng mình quặn lại, đầu tôi đau quá. Tôi ôm lấy đầu mình, mồ hôi trên trán chợt hiện ra.

_ Chú Dũ, chú Dũ! _ mấy đứa nhóc la lên. Dũ? Nghe thật quen thuộc...nhưng sao đầu tôi càng đau hơn thế này.

_ Mộc Trà?! _ anh chạy đến tôi, nói rõ hơn là La thiếu gia. Sau đó Là Tiêu thiếu chạy đến, anh ôm lấy tôi, lau đi mồ hôi của tôi. Hình như tôi đã ngất xỉu ngay sau khi anh đỡ tôi nằm xuống.

_ Cô ấy sao rồi? _

_ Tiêu thiếu đừng lo, tiểu thư chỉ là đau đầu nên ngất xỉu thôi

_ Ngất xỉu!?

_ Tiểu thư sẽ tỉnh lại trong vài giờ

_ Vậy à_ Tiêu Dũ thở phào nhẹ nhõm

_ Chứ, mami sẽ tỉnh lại phải không?_ Nguyệt Dao nín vạt áo anh hỏi.

_ Ừ, Dao Nhi không cần lo lắng, mẹ sẽ tỉnh lại sớm thôi_ anh cười nhẹ trả lời

_ Lỡ như Boss ngủ mãi nữa sao?_ Khắc Dĩ trề môi nói

_ Sẽ không đâu, chú hứa_ anh ôm lấy hai đứa, tay vỗ nhẹ lưng.

_ Khắc Dĩ, mau đưa em xuống nhà ăn tối_ La Khải lên tiếng

_ Dạ_ cậu nhóc vâng lời dắt tay muội muội của mình đi xuống lầu, và dĩ nhiên là phải có người đi theo trông chừng kéo hai đứa ngã.

_ Tiêu thiếu, anh cũng nên ăn chút gì đi_ La Khải khuyên

_ Không, tôi sẽ ở lại với cô ấy_ anh nhìn cô. Hiện trong mắt anh, trong tâm trí anh, trong lòng anh, chỉ có cô. Anh tuy hiện không quan tâm đến sức khỏe mình, có khi còn cả mạng sống nhưng anh rất quan tâm đến người con gái anh yêu và có thể làm tất cả cho cô.

Khuôn mặt anh tiêu tụy đi nhưng cơ thể anh vẫn cường tráng, dáng vẻ vẫn lạnh lùng, trông lãnh khốc đến lạ thường.

Tiêu Dũ anh đã cho La Khải thấy rằng: Trên đời này...thứ tình cảm đau đớn nhất cũng chính là thứ tình cảm vĩ đại nhất.

_ Thiếu gia, tôi tuy không thể cảm nhận được cảm giác bây giờ của cậu, nhưng tôi có thể chắc rằng mọi người xung quanh không ai muốn cậu như vậy, nhất là Mộc tiểu thư_ bác sĩ Tần lên tiếng, tay vỗ vào vai trái Tiêu Dũ vài cái.

_ Đúng thế, nếu Mộc Trà biết được anh như thế vì cô ấy thì sẽ đau lòng lắm_ La Khải gạt đầu đồng ý với những lời vị bác sĩ vừa nói.

_ Khi..cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ ăn_ anh nói, sau đó nắm tay cô để lên trán mình, mắt nhắm nghiền lại.

.....

_ Được. Thế tôi xin phép_ bác sĩ Tần cúi đầu cáo lui sau đó bước ra cửa và cẩn thận đóng lại.

Căn phòng trở nên yên tĩnh hơn khi không ai nói chuyện. La Khải vẫn ngẩn người đứng yên nhìn Tiêu Dũ và cô. Anh thật không hiểu nổi được cảm giác của mình, tại sao miệng nói “bỏ cuộc” nhưng lòng còn “vương vãn”. Tình yêu đối với anh buồn nhất không phải là không ai bên cạnh...mà buồn nhất là khi...có người bước vào cuộc đời mình nhưng....lại không thuộc về mình. La Khải gồng mình _“mạnh mẽ lên, mày làm được mà”_ sau đó quay lưng bỏ đi.

Ba tiếng sau:

Tiêu Dũ vẫn ngồi đó....suy tư...

Nha Đầu ngốc, lúc trước tại sao không nói cho anh biết em đã đau khổ như thế nào. Tại sao luôn phải giả vờ cứng rắn, cho anh thấy em mạnh mẽ, cho anh thấy em luôn dễ dàng có tình cảm, cho anh thấy...em luôn ổn.

Để giờ anh nhận ra rằng em luôn mạnh mẽ...là vì em yếu đuối đến mức không muốn người khác thấy mình yếu đuối. Em cho anh thấy em luôn dễ dàng có tình cảm...là vì em đã yêu “một người” quá nhiều...và đau vì người đó quá nhiều. Em luôn ổn trước mặt anh...vì chẳng có lúc nào em thật sự hạnh phúc.

Nha Đầu, em có biết em cho anh một tội lỗi rất lớn không? Anh nợ em...

Anh đã rất nhẫn tâm, vô tình làm đau người anh yêu. Nếu sau này em hờ hững, nếu em im lặng, nếu em không còn yêu anh...thì đó là cái giá mà anh phải trả. Nhưng anh rất sợ chuyện đó xảy ra....liệu em có thể tha thứ cho anh, một người từng làm đau em và không trân trọng tình yêu, sự chung thủy của em.

Là anh yêu em....nên anh không muốn mất em

__ Thiếu gia, tập đoàn gọi báo là sẽ có một cuộc hội thảo lớn giữa các công ty chi nhánh và họ cần anh đến dự__ quản lý tập đoàn hấp tấp bước vào phòng nói

____ta sẽ đến đó ngay__ Tiêu Dũ nhẹ buông tay cô ra, kéo chăn đắp lại cho cô. Anh thì thầm__ anh đi đây
Tiếng cửa vừa đóng lại, anh vừa rời đi cũng là lúc đôi mắt thiên thần ấy mở ra.

Cô nhẹ nhàng chớp mắt, đầu cô vẫn còn đau, không chắc mình có thể gượng dậy được.

__ Ay__ cô la nhẹ, sau đó thở gấp

Một tay chống, cô dồn lực vào tay đẩy mình dậy. Phù....thành công rồi.

Nhìn quanh căn phòng, cô nhận ra trong phòng không còn ai...chỉ mình cô.

Cô đưa tay xoa cổ, nghiêng nghiêng đầu sau đó cổ dần ngừi. Đặt chân xuống giường...một tay vịn thành giường rồi gắng hết sức đứng dậy. Cô gồng mình, mồ hôi bắt đầu hiện ra.

Và cô nâng được người mình lên và rồi

*cau mày

__ Xin lỗi chủ tịch, tôi sẽ cẩn thận__ anh quản lý vội cúi đầu xin lỗi sau đó nhặt túi xách mình vừa làm rơi lên.

Tiếng xe nổ lên...__ Khoan__ anh nói...sau một hồi im lặng, anh cũng đưa tay ra hiệu “cho xe đi”

Cô gượng dậy, cười nhạo mình....tại sao lại khó như thế.

Vì là căn phòng cách âm, nên không ai lên giúp cô cả. Vì Tiêu Dũ muốn cô được yên tĩnh trong phòng nên đã bảo những người hầu không được đến gần phòng ba mét, trừ phi có lệnh của anh.

Cô hít một hơi, chống tay, cố thêm lần nữa__ a..A..um__ cô cắn chặt môi, vịn kệ tủ gần mình rồi đứng lên.....đau quá...nhưng...đứng lên được rồi, thành công rồi! Nước mắt cô tuôn rơi trên gò má rồi đáp xuống sàn gỗ, tại sao....cô lại muốn đứng dậy và bước đi? Cô có cảm giác rằng mình cần phải biết đi trước, cảm giác này thật lạ...cô rất muốn được nhấc đôi chân bước đi từng bước một. Nói đúng hơn..là cô MUỐN rời khỏi đây....vì cái gì mà cô phải làm như vậy...trong khi mọi người ở đây đều trông rất tốt với cô nhưng tại sao nhỉ? Vì cái gì? Cô thật sự không nhớ nổi....nói đúng hơn...cô không nhớ gì cả!!

“Cố lên, em làm được mà” một giọng nói thân thương vang lên trong đầu cô. Hình như nó đã từng cho cô rất nhiều động lực, năng lượng.

Cô nắm chặt kệ tủ nhấc chân lên...và rồi... cô ngã một lần nữa.

A....máu...

Bị ngã vào kệ tủ cô ôm cánh tay bị chảy máu của mình sau đó dùng miệng thổi đỡ rát. Nếu ai đó nhìn vào sẽ tưởng cô là con nít. Khuôn mặt vừa cau vừa có, đôi môi hồng nhô ra thổi vết thương, đôi mắt buồn long lanh như muốn khóc.... trông thấy mà thương.

< cóc=“” cóc=“” cóc=“”>

Lại tiếng gõ cửa quen thuộc__ Anh vào nhé?__

Cô nghiêng răng chịu đựng...gồng mình đứng dậy rồi để thả tự do trên giường sau đó nhanh chóng sửa tư thế nằm ngay ngắn...tay lấy chăn đắp lên mình, che đi vết thương còn đang rỉ máu.

__ Em tỉnh rồi à?__ anh bước vào, tay mang theo một ly kem

.....đôi mắt cô như mở to hơn khi nhìn thấy ly kem. Đó là kem sao? Nhìn Ngon quá đi mất!

__ Anh biết người bệnh không được phép ăn đồ lạnh nhưng vì em ngồi dậy thành công hôm nay nên anh thưởng cho em món em thích ăn nhất__ anh đưa tay vuốt tóc cô sau đó từ từ đỡ cô dậy__ Từ từ thôi....đứng rồi. Ngoan lắm!

a

.....Tiêu Dũ khựng lại, hình như anh vừa nghe thấy tiếng la nhẹ, rất nhỏ...từ cô. Nghi có gì đó không ổn, anh liền kéo tay cô định hỏi “em có sao không?” Nhưng chưa kịp hỏi đã bắt gặp khuôn mặt đau đớn của cô.

Anh nhìn lại cánh tay gầy gò trên tay mình, là máu!...Một vết thương dài đang rỉ máu trên tay cô. Mắt anh đỏ ngầu_ Là Ai! Là Ai!!

Anh quát, ai dám làm cô ra nông nổi này chứ. Nhất thời không kìm chế được, cánh tay bị thương ấy bị anh nắm mạnh hơn.

Cô rút mạnh tay lại, cắn chặt môi, trái tim cô như đang mách bảo rằng...không được khóc..không thể khóc trước mặt người đàn ông này.

Anh giật mình vì sự lỗ tay của mình. Đưa mắt nhìn cô nhấn nhó sợ hãi, lòng anh đau biết nhường nào. Anh bước vội ra cửa gọi người mang hộp y tế đến sau đó tự mình băng bó cho cô.

Sự dịu dàng của anh làm cô có chút bối rối, nhưng không hiểu sao...cảm giác đau còn nhiều hơn. Tại sao cô luôn thấy đau khi mỗi lần nhìn anh, nghe thấy tiếng của anh, và cảm nhận được sự quan tâm dịu dàng ấy từ anh.....và cô ghét điều đó, ghét anh và cả chính bản thân cô. Có thể nói cảm giác trong cô hiện giờ...: nhiều Hận hơn Yêu

Hai con người này...liệu sẽ ra sao? Không lẽ...là Duyên không Phận, chỉ trách đời bạc bẽo, đùa cợt với tình yêu của họ.

Từ lúc nào, ly kem đã tan thành nước....trong yên lặng, không ai biết.

30. Chap 27

Mộc Trà!

“Là..ai? Là ai đang gọi cái tên đó? Đó có phải tên tôi không”

Tĩnh lại và nhìn ta này, Mộc Trà

Một giọng nói dịu dàng vang lên trong tâm trí cô.

Cô nhẹ nhàng mở mắt ra

“Bà là..ai?”

Trước mắt cô...là một người phụ nữ đã có tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn rất đẹp, bà đẹp một cách thuần khiết...phải nói là đẹp tuyệt trần.

Ta... là người đã mang con đến thế giới này...nhưng lại không thể chăm sóc con được một ngày

Bà ấy nói rồi cúi mặt xuống khóc, giọt nước mắt ấy làm cô cảm thấy thương cảm vô cùng. Mộc Trà nhẹ đưa tay đặt lên má cô và quệt đi những giọt nước mắt ấy.

“Đừng khóc”

.....

Mộc Trà, con...có biết mình đang bị gì không?

“Biết”

Vậy con có muốn có lại ký ức của mình?

Nghe câu đấy, khoe miệng Mộc Trà nhếch lên “Có thể sao?”

Người phụ nữ thấy thế liền đáp lại một nụ cười dịu dàng

Không có gì là không thể

Chân mày có chút nhíu lại, bà cô kỳ quái này là ai? Tự nhiên xuất hiện trước cô rồi nói toàn chuyện vô lý.

Con gọi ta là bà cô kỳ quái sao?

*giật mình

“Bà...có thể đọc được suy nghĩ của tôi?”

Bà ấy lại cười nhìn Mộc Trà

Không gì là không thể

Lại câu nói đó, Mộc Trà vẫn không tin nổi...nhưng nếu bà ấy đã nói như vậy thì

“Chứng minh đi”

Mộc Trà lại nhếch môi, nghiêng nhẹ đầu nhìn người phụ nữ thách thức. Nhưng người phụ nữ này mặt vẫn rất bình tĩnh, luôn nhìn cô bằng ánh mắt hiền từ, bà ta thật khó hiểu.

Ta đã chứng minh cho con từ lúc đầu rồi

“?”

Nhìn và nghĩ kỹ lại đi, con sẽ hiểu

Mộc Trà tuy có chút tức giận khi cứ lòng vòng với người này mãi mà chưa có câu trả lời nhưng cũng mím môi nghe lời, bắt đầu suy nghĩ.

.....là gì, nhìn ư? Cô bắt đầu nhìn lại bản thân mình. Có gì khác đâu chứ, cô vẫn bình thường thôi mà. Mộc Trà bắt đầu giãn cơ thể xem mình có bị gì không...vẫn bình thường! Cô nói lên ba tiếng a A A, rất rõ, rất bình thường. Cô ngồi dậy bước ra khỏi giường, đi qua đi lại... Đâu có gì kỳ lạ đâu chứ?

Haha, con ngốc thật đấy. Nghĩ kỹ lại xem

Người phụ nữ đó bật cười. Mộc Trà cau mày, cô bây giờ như một con ngốc ấy! Có gì lạ đâu, cô nói được, cử động được, đi đứng được, bình thường mà! Rất bình th.....Chờ đã! có...có gì đó không ổn. Nói được....cử động.....đi đứng được, những điều này cô nhớ hôm qua mình vẫn không đủ sức để làm mà sao giờ lại.... Mộc Trà mở to mắt nhìn người phụ nữ.

Con tin chưa?

Người phụ nữ nở nụ cười đắc thắng nhìn cô, cô cúi đầu ý xin lỗi và nói duy nhất một chữ: Tin.

Bây giờ con muốn ta hồi phục ký ức của mình không?

Cô chần chừ, không phải là không muốn nhưng có gì đó, có gì đó rất khó để nói nhưng nó làm cho cô có cảm giác không thể.

Đồ ngốc, con sợ ký ức của chính mình sao? Đúng là yếu đuối mà, thật khiến cha mẹ thất vọng!

“Bà nói gì!?”

Ồ, không nên tức giận khi người ta nói đúng sự thật chứ. Suy nghĩ kỹ đi, cô bé.

“Tôi...”

Người phụ nữ tiến lại gần Mộc Trà, cô ấy đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mượt của cô, mỉm cười nói: Hầu hết, con người chúng ta can đảm hơn mình tưởng, nhưng ai cũng có thể chế ngự được bất kỳ nỗi sợ hãi nào nếu họ quyết chí vượt qua nó. Hãy nhớ rằng, nỗi sợ không tồn tại ở đâu cả ngoại trừ trong tâm trí con, Mộc Trà.

.....

“Giúp tôi, nhớ lại mọi thứ” cô nói chậm rãi, nhấn mạnh từng chữ, đôi mắt nhìn rất nghiêm túc.

Người phụ nữ cười mãn nguyện, đưa lòng bàn tay mình che đi cặp mắt của Mộc Trà

Hít thở sâu vào, con sẽ thấy

Mộc Trà làm theo...

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng ồn ào, tò mò cô mở mắt ra. Ngạc nhiên khi trước mắt cô giờ hiện ra rất nhiều cảnh tượng.

”Con Nha Đầu này! Đúng là không biết trên dưới!

Không cha không mẹ.

Dám dụ dỗ chồng tao, đúng là Hồ Ly.

Bắt nó, nhốt nó vào chuồng cho tao!”

”Tôi muốn đòi lại khoản nợ, 656 ngàn USD

Không đủ sao? Cô ta đáng giá cho bà trả hết nợ đấy!

Mai sẽ có người mang tiền đến”

”Gọi anh Tiêu Dũ

Từ nay, anh lúc nào cũng sẽ bên em, không cần sợ

Tấm lòng làm tim ấm áp

Ngốc!

Nha Đầu, anh sẽ gọi em là Nha Đầu

Em rất đẹp

Ngoan, ổn rồi

Nha Đầu anh sẽ bảo vệ em

Nhóc con, đừng khóc, xin em

Em là của anh

Anh xin lỗi, nhưng anh ghen rồi

Anh yêu em”

”Hy Tranh? Um...tên lạ...nghe rất êm tai. Chào em, anh là Vương Tử

Dễ thương quá

Anh sẽ mua cho em thật nhiều kem

Hẹn gặp lại em, bé yêu”

” Vương Kha, em của Vương Tử

Thật ra nhóc là ai? Người tình của Tử Ca?

Xin lỗi, tôi sai rồi

Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ nhóc”

“Quách Chi Linh”

“Từ Du Tố”

”Ta là ông nội con..Mộc Đế, tên thật của con là Mộc Trà

Cha con là Mộc Bá, mẹ là Hứa Lam

Con và Tiêu Dũ có hôn ước với nhau

Cháu gái yêu của ông

Cục cưng của ông

Ngoan lắm”

”Ta là Hứa Viên, ông ngoại của con

Ta sẽ mang con bé đi

Tiêu Dũ đã chết

Ta xin lỗi, ta đã dối con

Ông ngoại chỉ vì thương con thôi

Ta thật xin lỗi”

”Anh là La Khải

Em sao thế?

Đi đến bệnh viện với anh

Có thai?

Anh không quan tâm

Em không sao chứ?

Anh yên..

Anh không thể sao?

Chỉ một phút thôi, anh sẽ bỏ cuộc

Muội Muội Ngọc”

” Mami, Dao Nhi mạnh hơn mami luôn đấy

Boss à, Khắc Dĩ và Nguyệt Dao thương Boss lắm

Hìhì, mami là nhất

Boss ơi, Boss là mẹ, cũng là cha luôn đấy. Yêu Boss quá đi mất.

Mẹ ơi, tụi con nhớ mẹ”

Những ký ức đẹp ấy lần lượt lướt qua tâm trí cô và rồi..

“Giải thích? Rõ ràng quá rồi còn gì. Em yêu cậu ta, em có con với cậu ta, em ôm cậu ta trong khi anh vẫn một lòng yêu em. Bỏ bịch chỉ là cái cớ che mắt người, che đi nỗi đau của anh khi thiếu vắng em. Anh đã muốn níu kéo em, nhưng anh thật không có tư cách đó. Một Trà tiểu thư, là em phản bội anh!”

Giọng nói, ngữ điệu....người đàn ông này là ai? Những gì cô thấy được chỉ là ánh nhìn của người đó dành cho cô. Đôi mắt anh ta tuy mạnh mẽ nhưng đối với cô sao lại hờ hợt, lạnh lẽo...trái tim cô đau thắt lại, như có ngàn mũi kim đâm vào...

Một cảnh tượng khác lại hiện ra: lại là giọng nói của anh...và một người phụ nữ, anh đang tình tứ với cô ta, anh đang hôn và cười thân thiện với cô ta. Khác xa với những gì anh đối xử với cô lúc ấy, hờ hững, lạnh nhạt, chán ghét,... anh ta chính là người gây ra cho cô một vết thương lòng to lớn.

Cô là một kẻ gốc...tại sao phải hạ mình trước anh ta?

Tại sao phải chịu đựng

Tại sao lại đau khổ thế này chứ?

Tôi và anh ta...là gì của nhau?

“Anh yêu em...Nha Đầu”

“Tôi là chồng em! Tôi quan tâm được chưa!”

“Sợ thì nắm tay tôi chặt vào”

“Vì anh yêu em nên anh sợ mất đi em”

Anh là ai? Tại sao...tôi lại không thể thấy rõ được mặt anh?...nhớ lại đi...mày tên là gì?...anh ta là ai...mau nhớ lại đi!!

Đó là người con yêu nhất cũng là người con sợ phải đối mặt nhất. Mộc Trà, người đó chính là nỗi sợ hãi của con nhưng giờ hãy đối mặt để vượt qua nó và hãy dùng lý trí để quyết định, xử lý vấn đề. Con làm được mà

Giọng nói của người phụ nữ vang vọng bên tai cô.

Người mà cô yêu nhất?

T

I

Ê

U

D

Ủ

T-I-Ê-U D-Ủ

Là anh! Chính là anh...là anh, Tiêu Dũ

Giải lắm, đã đến lúc con phải tự mình giải quyết vấn đề. Ta chỉ giúp con được đến đây thôi, nhưng ta tin con sẽ nhận được món quà của ta và ông ấy dành cho con. Chúng ta sẽ luôn dõi theo con, con gái yêu ạ!

Con gái yêu? Bà chính là..

__ NHA ĐẦU!

*giật mình

__ Em có sao không? Vì sắc mặt em xanh xao quá, mồ hôi lại ra đầm đìa nên anh nóng ruột mới đánh thức em. Xin lỗi

Anh nói rồi liền lấy khăn lau đi mồ hôi cho cô.

__ Chà, hôm nay Nha Đầu sắc mặt tốt hơn rồi nhỉ? Trông em xinh hơn rất nhiều đấy

Anh vừa nói vừa cười sau đó xoa đầu cô.

Nhìn anh chăm sóc mình tận tình

Nhìn nụ cười ấm áp của anh...Nó không còn băng giá như lúc trước nữa

Mộc Trà hiện có thể cảm nhận được tình cảm của anh dành cho cô là rất nhiều.

Tuy...

cô không muốn tin rằng...anh là người mà cô sợ phải đối mặt nhất nhưng cô bắt buộc phải tin vì giờ cô biết mình chưa thể quên được những vết thương lòng của quá khứ.

Tiêu Dũ à, nhìn anh xanh xao hơn rồi...có phải là tại Nha Đầu không? Thấy anh như vậy...Nha Đầu khó xử lắm, em phải làm sao mới phải đây?

.

.

.
.
.
Tha Thứ hay.....Không Tha Thứ?

31. Au:

Ây dà, khoảng ba tiếng nữa là au lên máy bay rồi.....au qua Cali chơi >v

32. Chap 28

“Cái gì vậy..? Là tụi nhỏ sao?”

Hàng mi đen cong nhẹ của Tiêu Dũ chợt động đậy, anh nhẹ nhàng mở mắt ra. Một khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng không nhỏ như anh tưởng đang mở to đôi mắt nâu đen long lanh, môi chúm chím và mũi thở đều từng hơi phả vào mặt anh

Aaaa! Rằm!

_ Uây! Sao “rớt giường” rồi_ giọng nói trong như nước, ngọt như kẹo ấy chợt vang lên bên tai.

Tiêu Dũ mở to mắt, bất động không biết nên làm thế nào.

_ Này! Tên kia!

_ Ha..Hả?_ anh giật mình quay đầu nhìn, khuôn mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra của anh thật làm cho người muốn đánh mà.

Và thế là “Bốp!”

A, sao..sao đánh anh?

_ Anh....là..ai?

!?

Một câu hỏi..chỉ là một câu hỏi ngắn gọn ba chữ nhưng tại sao lại làm tai anh như ù đi. Đây có phải là mơ không?

_ Tôi là ai?_ anh hỏi lại, vẫn giữ nguyên gương mặt ngơ ngác nai tơ ấy.

(Im lặng)

_ Ui! Này! Đau lắm biết không!?

_ Không_ cô trả lời ngắn gọn, xúc tích sau đó mở to mắt nhìn chăm chăm vào anh

Tiêu Dũ đổ cả mồ hôi hột, thật ra là thế nào? Chuyện gì đây chứ? Tiêu Dũ à, mày đang mơ đấy. Chẳng phải Nha Đầu còn nằm bệnh hôm qua, chưa hồi phục hết, chỉ mới cử động linh hoạt được tay chân nhưng vẫn chưa biết nói sao. Phải rồi...là mơ....

Nhưng...

Hai cú đấm lúc này

Đau thật đấy.

_ À, thì ra anh tên Tiêu Dũ

Nghe tên mình, anh giật mình nhìn cô rồi bình tĩnh lại. Cô đang cầm thẻ chủ tịch tập đoàn rồi nghịch mọi thứ trong tập xách tay của anh. Nha Đầu trước mặt anh bây giờ cứ như là một cô bé bị...

20 phút sau

_ Tiểu thư đã bị tổn thương một phần ký ức và hiện cô ấy không còn nhớ gì được nữa

...

_ Ông nói gì chứ!? Bác sĩ Tần! Ông nói lại cho ta nghe xem, ông đang đùa đúng không?

_ Tiêu Thiệu, tôi biết cậu rất sốc nhưng đó là sự thật. Cách duy nhất có thể cứu được Mộc tiểu thư chính là cho cô ấy một cuộc sống mới thật thoải mái và vui vẻ, có thể khi cô ấy nhớ lại những ký ức đau buồn đã mất, cô ấy sẽ không còn đau đớn như lúc trước nữa

_ Đừng nói nữa, ta không tin!

Anh nắm chặt lấy thành ghế, răng nghiến lại, cơ thể gồng lên như đang run rẩy. Rốt cuộc thì anh cũng cảm thấy được sự sợ hãi tột cùng ấy, cô đã không nhớ được anh!

_ Thiệu Gia!_ một cô người hầu hấp tấp chạy vào gọi anh

Nhưng tiếng gọi ấy đâu có thể lọt vào tai Tiêu Dũ lúc này.

_ Tiểu Thư qua phòng cô cậu chủ nhỏ quậy phá không ngừng làm ọi thứ trong phòng rơi khắp nơi.

*Giật mình

Tiêu Dũ lập tức chạy ngay qua phòng hai đứa nhỏ ngay sau khi ngạc nhiên khi cô vừa được bác sĩ Tần khám giờ đã chạy qua phòng khác mà không để lại một tiếng động.

_ Nha Đầu!

Đập ngay vào mắt anh là cảnh tượng bữa bộn nhất có thể và tiếng cười trẻ con vang khắp nơi.

_ A, chú Dũ. Mẹ tỉnh lại rồi này_ Nguyệt Dao cười vui vẻ nhìn anh

_ Dao Nhi! Hồng được ami biết mình nói chuyện với người lạ, mami sẽ giận đấy_ Khắc Dĩ lườm muội muội của mình, nói đủ lớn để uội ấy nghe.

_ in lỗi, không nói nữa_ Nguyệt Dao đưa tay che miệng nhận lỗi

_ Đây! Cái này là gì thế?_

_ A, đó là Melody trong Bữa bộn thần kỳ! Boss thấy dễ ương không?_ cô nhóc chạy lon ton đến bên Nha Đầu rồi chớp mắt trả lời.

_ Boss?_ Cô ngơ ngác hỏi lại

_ Boss là mẹ, là đại ca của tụi con_ Khắc Dĩ nói rồi ôm lấy chân cô_ Boss đừng ngủ nữa nhé, Khắc Dĩ sẽ ngoan nên đừng bỏ Khắc Dĩ

_ Dao Nhi cũng ngoan nữa, mami đừng bỏ Dao Nhi!_ Nguyệt Dao cũng oà khóc ôm lấy cô và ca của mình
Nhìn thấy hai đứa nhỏ như vậy, Tiêu Dũ không nỡ lòng nào nói cho chúng biết, thật ra mẹ của chúng không còn nhớ chúng là ai

_ Khắc Dĩ, Nguyệt Dao, Boss bỏ các con khi nào chứ? Ai nói thế?_ cô nắm chặt tay của hai đứa, nói với ánh mắt rất hiền từ

Sau câu nói của cô, Tiêu Dũ lại một lần nữa phải khựng lại và sửng sốt. Cô nhớ được Khắc Dĩ và Nguyệt Dao sao? Vậy còn anh? Tại sao..?

Hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu Tiêu Dũ, nhưng đầu anh không đau, lòng anh đau....anh đau vì cô

__ Hai đứa chưa đi học à? Mà đây là đâu? Tại sao hai đứa lại ngủ ở đây chứ?__ cô cau mày hỏi

__ Đây là nhà tôi. Khắc Dĩ, Nguyệt Dao, xuống ăn sáng rồi đi học__ Tiêu Dũ khoanh tay trả lời, cách xưng hô cũng khác đi

__ Không được, anh là ai mà dám sai tụi nhỏ chứ__ cô kéo hai đứa gần lại mình, liếc nhìn anh như đe dọa: “Đụng vào tụi nó, tôi sẽ giết anh”

__ Nhóc con à! Có gì thì cho tụi nhỏ ăn hawn nói nhé. Chẳng lẽ nhóc muốn con của nhóc nhịn đói à?__ anh cãi lại

__ Anh! Anh gọi ai là nhóc chứ!?

__ Ăn sáng...? Hay Nhịn!__ anh gằng giọng

__ A...A...ăn, tất nhiên là ăn rồi__ cô tuy điệu ngừ vẫn còn không hài lòng với anh là mấy nhưng vẫn nhượng bộ cho hai đứa nhỏ xuống nhà ăn sáng

Sau khi cho tụi nhỏ đi học, Tiêu Dũ liền quay về phòng, nơi cô đang nằm lẫn lộn khó chịu. Chắc vì lúc trước anh quá tệ nên bây giờ dù không nhớ anh là ai cũng cảm thấy khó ưa nên mới nổi cáu như vậy. Nghĩ đến đây, Tiêu Dũ cảm thấy buồn rười rượi, phải làm sao mới đem được cô trở về bên anh đây.

“Haiz, Nha Đầu à! Mày bị sao vậy, tự nhiên giả mất trí nhớ làm gì không biết. Lỡ sau này Tiêu Dũ biết, mày tiêu chắc. Đúng là Ngốc! Đại Ngốc mà!!”

__ Mất trí nhớ chứ có phải uống nhầm thuốc đầu mà hết phá phòng con cô rồi đến phòng tôi thế?

__ Aa! Người là ma hay người!__ cô giật mình nhảy vào góc tường, đưa tay che mắt.

Thấy hành động trẻ con của cô, anh cười thầm sau đó từ từ tiến lại gần, ghé sát mặt cạnh tai cô sau đó thì thầm.

__Tôi là người đẩy nhóc ạ. Còn bây giờ, mau đi vệ sinh sạch sẽ đi__

Lại một cú đấm giáng xuống mặt Tiêu Dũ

__ Aizz! Con nhóc này, sao lại

__ Lợi dụng giỏi lắm, anh tưởng tôi không biết sao?

__ Biết? Biết gì chứ?

__ Anh thích tôi__ cô tự tin nói__ thế nên mới lại gần tai tôi rồi thì thầm to nhỏ. Thôi đi, trò này xưa rồi, xài với người con gái khác còn được chứ với tôi thì không tác dụng đâu.

__ Nhóc!

__ Nhóc nhóc cái gì chứ, tên Khùng kia, từ nay phải gọi tôi bằng chị nghe chưa?

__ Hả!?

__ Ồ, đã khùng rồi còn điếc à?

__ Nha Đầu khốn kiếp, em dám chọc giận ta sao? Em Đợi Đây

Nói xong anh quay người đi ra khỏi phòng, bỏ lại cô chớp mắt, ngồi thừ ra đó. Mất khoảng mười giây, thần kinh cô mới hoạt động lại, sau đó nhanh chóng chạy vào nhà tắm. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay, cô mới cảm thấy mình có gan lớn như vậy đó...nếu Tiêu Dũ giận thiệt thì Nha Đầu cô...là siêu phàm rồi!

__ Tiểu thư, đây là bộ váy Tiêu thiếu đã chọn cho cô__ người hầu đứng sẵn trước cửa phòng cúi người đưa cho cô.

__ À vâng, đa tạ__ cô cũng cúi đầu cảm tạ rồi nhận lấy.

Bộ váy Tiêu Dũ chọn vẫn luôn theo kiểu xoè, lần này anh chọn màu xám có nơ đen sau lưng. Cho thấy rõ được đường cong thon gọn và đôi vai nhỏ của cô.

_ Mời tiểu thư xuống lầu dùng bữa sáng

_ À vâng. Chị không cần gọi em là tiểu thư đâu, gọi em là Hy..à không..Mộc Trà là được rồi.

_ Vâng, thưa Tiểu thư_ cô người hầu cười nhẹ với cô, sau đó cúi đầu mời cô xuống lầu

“Đã nói đừng gọi Tiểu Thư mà lại... Người hầu của Tiêu Hàn Cực lúc nào cũng vậy, chậm hiểu còn hơn mình”

_ Mời tiểu thư ngồi_

_ Cảm ơn..._ cô ngại ngần ngồi xuống, không tự nhiên gì mấy. Căn nhà đúng là sau một thời gian đã trở nên áp lực hẳn, không thở nổi luôn ấy.

_ Mau ăn đi, tôi đã cho gọi người, tí sẽ chở cô về Mộc Gia_ Tiêu Dũ bỏ dao nĩa xuống rồi nói, anh không muốn nhắc đến chuyện lúc nãy làm gì, vì cô ấy chỉ mới khoẻ lại, nên kiềm chế cơn nóng giận này thì tốt hơn

_ Mộc Gia?

_ Là nơi ông nội cô

_ Tôi biết ông nội tôi ở đó! Nhưng về đó làm gì

??

_ Cô nhớ được ông nội cô à?

_ Đúng vậy? Sao thế? Chẳng lẽ anh muốn tôi quên sao?

_ Đây không phải giờ giỡn, nói thật đi, thật ra cô nhớ được bao nhiêu người

_ Mặc mớ gì anh chứ! Mà nè, sao lại gọi bằng cô, phải gọi bằng chị nghe chưa?

_ Thế cô gọi tôi bằng anh còn gì? Sao lại bảo tôi gọi bằng chị? Hoang đường

_ Chả phải anh cũng đang gọi tôi bằng cô đó sao?

_ Trả lời anh đi! Rốt cuộc thì em nhớ được bao nhiêu người hả!!

Tiêu Dũ nắm lấy cổ tay Nha Đầu siết chặt, ánh mắt đỏ ngầu của anh làm mọi người run sợ.....nhất là cô, mặt cô tái mét, không nói lên được nữa lời

Thấy sắc mặt Nha Đầu tái đi, mắt chứa đầy nước, anh cũng nhận ra mình đã vô tình tức giận lên người em ấy. Buông vội cổ tay cô ra, anh lấy áo khoác sau đó đứng dậy

_ Quần gia, mau đưa tôi đến tập đoàn_

Sau đó anh đi thật nhanh ra ngoài, mà không để ý rằng đôi mắt ấy thật ra đang lo lắng cho anh, đang hướng về anh, và, trong lòng đau cũng vì anh.

“Tiêu Dũ, em xin lỗi”

33. Chp 29

_ Mộc Trà!

_ Ông nội!_ cô chạy thật nhanh đến ôm ông, tuy biết ông hay đến thăm cô vài lần mỗi tuần nhưng cô vẫn cảm thấy rất nhớ ông.

_ Ôn trời, con đã khoẻ lại_ Mộc Đế vuốt mái tóc cháu, cười an tâm.

_ Ông à, sao nhìn ông ốm đi thế? Có phải lỗi tại Mộc Trà không?_ cô đưa mắt nhìn ông, là lỗi của cô, phải không? .

__ Haha, làm gì có chuyện đó. Ta khỏe lắm, còn phải sống thật lâu nhìn cháu gái xinh xắn của ông lớn khôn nữa mà __ ông cười xoa đầu cô.

Nghe ông nói vậy, cô cảm động đến mức ôm lấy ông thật chặt.

__ Ông à, con thương ông lắm, rất nhiều.

__ Chà, con bé này mới về đã nịnh nọt rồi. Không biết có âm mưu gì đây

__ Ông à! __ cô nhảy dựng lên, làm mặt dỗi

__ Haha, thôi lên phòng nghỉ đi. Con sẽ rất bận đấy __

__ Là tập đoàn đúng không ạ? Ông đừng lo, con sẽ xử lý tất! __ cô nói chắc chắn rồi chào ông đi thẳng lên lầu. Cô không đến phòng mình mà đi thẳng vào phòng làm việc, làm hết tất cả mọi sổ sách trong tập đoàn rồi liệt kê các thông tin điều hành các công ty con, cô lựa ra rất nhiều lỗi trong những sổ sách trước, vào khoảng thời gian cô nằm bệnh sau đó chỉnh sửa lại mọi thứ.

Tối

__ Chào bác

__ Là cậu sao?

__ Bác khỏe không? __ người đàn ông tỏ ý quan tâm

__ Ta tất nhiên là khỏe. Cậu đến thăm con bé à? __

__ À vâng, cháu có thể gặp con bé một lát được không?

__ Ta nghĩ nó cũng muốn gặp cậu lắm đấy, Tiêu Hạo __ ông cười nhẹ __ gọi Tiểu thư xuống đây cho ta

__ Vâng chủ tịch __ cô người hầu cúi đầu làm theo.

__ Không cần đâu, con xuống rồi __ cô cất tiếng, sau đó đi nhanh xuống ngồi cạnh ông, nhìn vị khách thân quen lễ phép __ Chào ông, chào chú

__ C..con nhớ ra ta là ai sao? __ Tiêu Hạo ngạc nhiên, chẳng phải Tiêu Dũ đã bảo là con bé đã mất trí nhớ, không nhớ được nó, chỉ nhớ hai đứa nhỏ và ông nội thôi sao...chẳng lẽ...

__ Chú nói gì vậy chứ, làm sao mà con biết chú là ai được __ cô trả lời khôn khéo, tránh bị hỏi về Tiêu Dũ.

__ À, ra là vậy... __ ông ậm ừ sau đó nói tiếp __ Mộc Trà, cháu có nhớ lần đầu ta và cháu gặp nhau là khi nào không?

!!

__ C..chú nói gì thế? Chúng ta đã gặp nhau sao? Không phải đây là lần đầu tiên à __ cô dù lo sợ bị phát hiện nhưng vẫn diễn sao ra bộ mặt ngạc nhiên hết sức có thể

__ Con thật không nhớ sao? __ Tiêu Hạo tiếp tục hỏi

__ Mộc Trà, con không nhớ lần đầu con gặp Tiêu Hạo à? __ Mộc Đế nhướng mày. Thật ra lúc chiều ông đã biết hết việc cháu ông bị mất trí nhớ, vì bác sĩ Tần luôn luôn báo cáo cho ông biết tình trạng sức khỏe của con bé sau mỗi đợt khám.

__ Con..con.. __ cô cúi gằm mặt, cảm thấy tim đập mạnh không ngừng.

Hai người này đúng là chỉ giỏi ăn hiếp cô thôi, người ta đã không muốn nhớ rồi mà còn

__ Mộc Trà, con...có biết là mình bị chuẩn đoán là mất trí nhớ không? __

__ Chú cứ đùa, làm sao mà con bị mất trí nhớ được. Con vẫn nhớ ông nội và con của con mà __ môi cô nhếch nhẹ

__....được rồi. Ta xin lỗi đã hỏi con những câu vô lý. Ta là Tiêu Hạo, là chủ tịch cũ của tập đoàn Tiêu Gia __

_ Rất vui được gặp chú_ miệng nói vui nhưng khuôn mặt không nụ cười của cô lại làm người ta cảm thấy khác hẳn.

Tiêu Hạo cười thầm: “Cô con dâu này đúng là thú vị y hệt như những gì Tiêu Dũ nói. Nó rất giống cha mẹ nó, luôn khiến người ta tò mò ”

_ Mộc Trà, con rất giống cha mẹ con đấy? _ Tiêu Hạo cười hiền nhìn cô, sau đó nhìn Mộc Đế.

_ Chú biết cha mẹ con?

Nói đến đây, cả Mộc Đế và Tiêu Hạo đều phá lên cười.

_ Haha, thôi. Ta xin phép đi trước, chủ tịch Mộc, hẹn gặp lại.

_ Được, quản gia! Tiễn khách_ Mộc Đế cười sau đó quay trở lại với vẻ nghiêm nghị ra lệnh cho quản gia.

_ Ông à, tại sao hai người lại cười thế_ cô tò mò hỏi.

_ Thì con làm chúng ta nhớ lại chuyện quá khứ đấy mà.

_ Chuyện gì vậy ông?

_ Thật ra chuyện cũng hơn hai mươi năm rồi. Lúc đó cha con vẫn còn nổi tiếng lắm, con gái theo nó đến không bao giờ hết. Trong số người cửa cấm nó, có mẹ của con

_ Hả!? Mẹ cửa cấm cha ư?

_ Đúng, trong những người thi nhau tỏ tình rồi bị từ chối bởi cha con thì mẹ con được xem là đứa bướng bỉnh lì lợm nhất! Nó không bao giờ chịu tỏ tình vậy mà cứ đeo theo Mộc Bá quấy phá mãi thôi.

_ Thế rồi sao nữa hả ông?

_ Cha con vì cảm thấy phiền phức khi nói mãi mà mẹ con vẫn không từ bỏ ý định yêu cha con, suốt ngày cứ đi theo dính sát như keo dính chuột nên đã nhờ bạn học của mình giúp để đuổi được mẹ con

_ Mẹ con lì lợm lắm hả ông?

_ Haha, không đâu, chỉ với Mộc Bá thôi. Chứ Hứa Lam lúc ấy nổi tiếng lạnh lùng, thông minh, xinh đẹp và tài năng thì thiếu gì người theo. Chỉ vì sa phải lưới tình của cha con mà người nào cũng từ chối.

” Chà, mẹ chung tình thật” cô cười thầm.

_ Người bạn học mà Mộc Bá nhờ giúp đỡ đã giả thành bạn gái của cha con và thông báo với mọi người rằng hai người đang quen nhau.

_ Chắc mẹ buồn vì cô bạn gái của cha lắm ông nhỉ?

_ Haha, lúc đó là lúc mẹ con vui nhất đấy

_ Vui?_ cô ngạc nhiên

_ Người mà Mộc Bá nhờ...chính là Tiêu Hạo!

!!!??

_ Thế có nghĩa....

_ Đúng, cha con đã nói dối là mình bị lương tâm. Thế là các cô gái theo đuổi cha con lần lượt từ bỏ.

“Cha thông minh thật”

_ Nhưng tại sao mẹ lại vui?_ cô thắc mắc hỏi

_ Vì mẹ con có đôi mắt thần

_ Hửm?

_ Hứa Lam có đôi mắt có thể nhìn thấy được ai thích ai.

— Có loại mắt đó sao ông?

— Haha, ta không biết nhưng mẹ con đã làm cầu nối bí mật cho rất nhiều cặp đôi đấy.

— Nếu thế thì mẹ biết chú Hạo và cha không thích nhau rồi.

— Giỏi lắm, không những thế mẹ con còn biết hai người đó thích ai nữa.

— Thật sao?

— Ừ, sau đó mẹ con lên một kế hoạch bí mật và “độc đáo” để lật đổ cả Tiêu Hạo và cha con. Đó là chuyển đổi tượng sang Tiêu Hạo.

— Thế còn cha? Cha chắc bất ngờ lắm.

— Bất ngờ? Dĩ nhiên! Cha con không chỉ bất ngờ mà còn hối hận nữa.

— Tại sao lại hối hận? Cha chắc phải mừng lắm khi mẹ chuyển đổi tượng mà. Hay là hối hận vì đã làm chú Hạo liên lụy?— cô cứ luôn miệng hỏi ông không ngừng. Chuyện giữa cha mẹ, tất nhiên cô rất tò mò.

— Vì lúc đó, cha con nhận ra rằng mình đã yêu mẹ con.

!! Hả!?

— Cái con bé này, bệnh mới tỉnh sao có sức quát lớn như thế? Muốn giết ta sao?

— Ông mau kể tiếp đi!— cô cau mày, nhéo nhẹ tay ông hối thúc.

— Ồ, còn nhéo ông nữa à!

— Thôi thôi, ông mau kể hết cho con, đừng mắng nữa.

— E hèm! Sau đó Mộc Bá đau lòng khi thấy mẹ con quần lầy Tiêu Hạo. Mà Tiêu Hạo tuy được tả tính tình như cục Băng không tan nhưng lại đối xử rất tốt với mẹ con. Điều đó là cha con thấy tệ hơn vì cha con chưa bao giờ làm mẹ con vui cả.

— Đừng nói với con là chú Hạo thích mẹ con a

— Không! Mộc Trà, đừng đoán mò, để ông nói hết đã.

— Dạ...

— Cha con đã rất buồn. Mỗi khi nhìn thấy Hứa Lam vui vẻ với Tiêu Hạo, Mộc Bá luôn thấy lòng mình thất lại. Đau nhất là khi thấy Hứa Lam xem nó như người xa lạ, một câu chào hỏi Hứa Lam cũng không nói với nó.

“Tội cha quá..”

— Rồi đến một ngày, cha con nhìn thấy mẹ con ngủ ngon lành trên cành cây. Cha con cũng trèo lên cành trên ngắm mẹ con và phát hiện một giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi của con bé. Thế là cha con đi tìm Tiêu Hạo đám ột trận “không ra gì” vì nghĩ chính Tiêu Hạo làm mẹ con khóc. Cha con còn nói “Nếu nó biết trước thì đã không để vệt mắt trái tim của Hứa Lam vào tay một tên khốn như Tiêu Hạo. Tiêu Hạo đừng tưởng cha con im lặng là cậu ta có thể làm Lam khóc! Cha con còn nói to rằng lý do im lặng là vì cha con muốn nhìn thấy nụ cười của mẹ con mỗi ngày, muốn cô ấy không đau vì cha con và mong Tiêu Hạo có thể bảo vệ Lam. Tất cả những điều đó Mộc Bá làm cũng vì nó Yêu Hứa Lam nhưng nhận ra quá trễ. ”

— Ông ơi, từ từ thôi. Uống nước đi— thấy ông nói xong thở hổn hển cô cũng hoảng. Ông làm như ông là người trải qua những chuyện này vậy, ông kể và diễn đạt rất tốt, biểu cảm cũng rất tốt. Thật là khâm phục ông quá đi.

— Mộc Trà con biết không? Lúc đó mẹ con đã nghe được tất cả và mẹ con đã chạy đến vòng tay ôm từ sau lưng cha con thật chặt và nói nó cũng yêu cha con. Haha, con không biết mặt cha con lúc đó hài thế nào đâu. Ngay cả Tiêu Hạo cũng ngạc nhiên khi nghe mẹ con nói vậy.

—Mẹ nói vậy thật sao? Cả con cũng ngạc nhiên nữa đấy.

__ Ta cũng vậy. Vì ta cứ ngỡ là Hứa Lam đã thích Tiêu Hạo.

__ Thế thì tại sao..

__ Chẳng phải ta đã nói con rồi sao. Mẹ con không bao giờ nói Yêu cha con vì mẹ con muốn cha con nói chữ Yêu với mình trước. Tuy cha con vì quá bướng bỉnh, lạnh lùng quyết đoán nên đã không nhận ra mình yêu mẹ con, nhưng mẹ con thì lại biết điều đó nhờ đôi mắt thần kỳ của nó.

__ Chú Hạo bị cha hiểu lầm, có giận mà đánh cha không ông?

__ Đánh thì không nhưng mắng cho cha con một trận nhớ đời.

__ Sao ông biết nhiều quá vậy? Biết rõ lắm là đằng khác

__ Vì ta rất thương con cháu nên đã tìm hiểu mọi chuyện của Mộc Bá. Cũng như khi tìm thấy con ta đã cho người điều tra tất cả những gì con đã trải qua.

__ Như vậy mà thương á! Giống “stalker”(người theo dõi) thì đúng hơn. ..A! Đau! Sao ông nhéo con?

__ Con bé này học cho giỏi vào rồi nghĩ xấu ông.

Thấy ông có vẻ giận cô lại thấy tức cười, ông giống trẻ con thật, nói có tí cũng giận.

__ Vì vậy kế hoạch độc đáo của mẹ là làm cha “đổ” mẹ ư?

__ Ừ, Hứa Lam đã làm cho cha con “sa lưới” nặng nề.

__ Nhưng sao mẹ có thể chắc rằng chú Hạo sẽ không thích mình cho dù mẹ cứ tỏ ra mình thích chú Hạo?

__ Vì Tiêu Hạo quen mẹ con từ nhỏ mà, hai đứa nó chơi với nhau như hai chị em ruột. Nhưng mà lúc đó ta đã không biết nên đã nghĩ rang hai đứa nó thích nhau,

??

__ Tiêu Gia và Hứa Gia đã thân nhau từ mấy đời rồi, việc Tiêu thiếu gia biết Hứa tiểu thư là chuyện thường thôi.

__ À..nhưng tại sao ông ngoại lại trông có vẻ ghét....

__ Ghét ai?

__ A...à không

Mộc Đế nhìn cháu một hồi rồi mỉm cười hiền hoà.

__ Mộc Trà, con có rút ra được bài học nào trong chuyện này không?

__ Bài học?

__ Con thật không thấy nó giống gì à?

__ D...ạ Không__ cô tránh ánh mắt của ông. Đúng là chuyện này có hơi giống cô và Tiêu Dũ. Mẹ cô đã lừa cha, làm cha đau lòng sau khi cha làm đau lòng mẹ...cũng giống cô với Tiêu Dũ...Nhưng sao ông lại nêu lên chuyện đó, chẳng lẽ ông đã biết?

__ Vậy nói thật cho ta biết, Mộc Trà. Hai đứa con của con, cha của nó là ai?__ Mộc Đế không ngần ngại hỏi cô câu đó. Nó là cháu của ông, con của Hứa Lam và Mộc Bá, dĩ nhiên ông biết độ diễn xuất của nó xuất sắc như thế nào.

Mộc Trà có thể mất trí nhớ thật, nó có thể không nhớ đến những người liên quan đến Tiêu Dũ và cả cậu ta vì Tiêu Dũ là nguyên nhân gây cho nó cú sốc đau lòng lớn. Nhưng Mộc Trà cũng có thể giả mất trí nhớ, vì sao ư? Cái này có rất nhiều điểm có thể nói ra. Vì ghét? Vì hận? Vì Yêu? Vì Đau?

__ C..con...__ cô hoang mang, sợ rằng ông biết được sự thật sẽ nói sự thật cho Tiêu Dũ biết và tất nhiên điều đó là không thể.

Càng nghĩ cô càng đau lòng, anh chăm sóc, trao cô hết cả tấm lòng, thời gian rảnh đều bên cô, không màng ăn uống hoặc bệnh, mọi thứ Tiêu Dũ nghĩ về đều có cô trong đó. Nhưng cô lại không thể dùng nó để mở khoá trái tim của cô cho anh một lần nữa được bước vào. Tuy bây giờ, cô đã quên được những vết thương lòng nhưng khi nhìn thấy anh thì nó lại nhói lên từng đợt. Bây giờ....có muốn khóc cũng không còn nước mắt để khóc nữa rồi...

_ Mộc Trà!? Tại sao lại quỳ trước ông thế này? Mau, mau đứng lên_ Mộc Đế mở to mắt ngạc nhiên trước hành động của cô.

Cô ngược lên nhìn ông. Mộc Đế xót xa khi thấy cháu mình buồn bã như vậy, sao nó luôn tự làm khổ bản thân mình vậy chứ.

_ Ông...con xin lỗi. Nhưng con làm vậy cũng vì

_ Vì con yêu thằng bé đúng không?_ ông nhẹ xoa đầu cô nói.

Ồ...tại sao ông lại? Cô ngạc nhiên...

_ Ta già rồi, không hiểu hết được, không còn sức để dạy con dạy cháu. Nhưng ta khuyên con, nếu con yêu Tiêu Dũ thì hãy nên tha thứ cho Tiêu Dũ và quay lại với nó đi.

Đời mà, yêu là phải đau. Yêu đúng là tình yêu, yêu sai là tuổi trẻ. Con không cần gì phải tự trách mình và Tiêu Dũ cả. Quá khứ là quá khứ, tại sao phải tự mình làm đau mình để rồi giả mặt trí nhớ chứ?

Cô im lặng không nói gì, ông khuyên rất đúng nhưng cô không thể làm theo những lời ông khuyên được. Cô biết là mình đang lo sợ, nếu lỡ mai này một điều gì đó xảy ra lại thay đổi rồi sau đó cô và anh lại xa nhau...cô ghét điều đó, ghét phải nếm chịu cảm giác đau thương ấy. Nó như một con quái vật có thể giết chết tình yêu và cả trái tim cô.

_Mộc Trà, con lên phòng nghỉ đi. Chuyện đó....ta sẽ không nói Tiêu Dũ biết, hãy tin ta. Còn tội nhỏ sẽ ở nhà La Khải hôm nay nên con đừng lo.

Cô gật đầu nhẹ rồi lặng lẽ lên phòng.

Mộc Đế không biết làm gì hơn ngoài mong một ngày con bé có thể được vui vẻ hơn và hạnh phúc như bao người. Mọi chuyện xảy ra cũng vì cuộc đời đưa đẩy...Nếu lúc đó....nếu mười mấy năm trước gia đình ông không lạc mất Mộc Trà, liệu nó có thể nở nụ cười và vui vẻ hơn hôm nay.

Đóng cửa phòng, cô nặng nề đặt mình xuống giường

Haiz, hôm nay đúng là một ngày dài

.....

.....

.....

.....

.....

Tiêu Dũ,

Nếu có thể....anh hãy cho em vay chút niềm tin. Đừng bỏ mặc em loay hoay với những lo âu nữa. Em phải làm sao nếu cứ muốn lấy dây trói buộc anh với cuộc đời em mãi như vậy?

Mọi chuyện xảy ra... đã khiến em nhìn tương lai mà nghi ngại.

Em đã yêu và yếu đuối hơn là tỏ ra mạnh mẽ.

Em đã nén nước mắt tuôn hơn là nhếch môi giả tạo

Em rất sợ đổ vỡ. Em sợ mình mất mát. Em sợ bản thân em thiệt thòi. Em sợ mình cho đi nhiều mà chẳng thể nhận lại được gì tốt.

Tiêu Dũ, nếu biết em là một cô gái cực đoan, hay lo và yếu đuối.....

Liệu...

....anh có còn yêu không?

34. Chap 30

Sáng hôm sau tại tập đoàn Tiêu Gia:

_ Tôi đã nói với bà bao nhiêu lần rồi, chủ tịch đang rất bận, không thể tiếp khách được

_ Cậu ơi, coi như là tôi xin cậu. Cho tôi gặp chủ tịch cậu một lần đi

_ Đã nói không được, đừng có xin tôi gì hết!

_ Một lần thôi, tôi chỉ cần nhìn nó một lần thôi. Nhìn từ xa cũng được_ người phụ nữ ấy đột nhiên quỳ xuống nài nỉ

_ Bà là ai sao phải muốn gặp chủ tịch cho bằng được thế!_ chú bảo vệ cổng ngạc nhiên. Bà cô này mặc đồ nhìn cũng không phải nghèo, nếu muốn gặp chủ tịch tại sao không hẹn trước mà đến đây quỳ van xin cho khổ chứ.

_ T..tôi tôi là..m...

_ Có chuyện gì?_ Tiêu Dũ đi đến, anh vừa tiễn xong một vài người đến dự buổi họp thì lại nghe tiếng to tiếng nhỏ từ chỗ này.

Người phụ nữ vừa nghe giọng nói anh cất lên liền hấp tấp mang kính đen vào, lấy khăn quàng cổ che hết nửa mặt sau đó quay người chạy đi.

_ Ô ơ cái bà này! Thiệt là, đến đây gặp người, mà đến lúc sắp được gặp thì lại chạy đi là sao? Vậy mà làm ầm lăm ĩ năn nỉ van xin. Mới sáng mà gặp thứ gì không vậy trời....

_ Tôi đứng đây nửa ngày trời rồi đấy_ anh liếc nhẹ chú bảo vệ

_ Hả....À...chào chủ tịch_ chú bảo vệ giật mình chào anh, đôi mắt không khỏi lo âu, sợ rằng mình đã chọc giận chủ tịch.

_ Có chuyện gì?

_ À có một người phụ nữ lúc nãy đến, nói là muốn gặp chủ tịch. Tôi không cho bà ấy vào vì chủ tịch đang bận nhưng bà ấy cứ năn nỉ mãi. Đến lúc chủ tịch đến thì lại chạy đi.

Nghe bảo vệ trình bày sự việc xong, Tiêu Dũ liền rời bước lên phòng làm việc. Dù có thắc mắc người đó là ai và tại sao muốn gặp anh, thì anh cũng không quan tâm nhiều. Nếu là gián điệp từ tập đoàn khác muốn hại anh, anh không màng việc chống lại. Tất nhiên anh luôn biết cách thắng.

Cách xa anh chừng 8m, người phụ nữ đó vẫn đứng nấp lén nhìn bóng anh khuất dần. Bà biết anh biết có người đang nhìn mình từ xa, bà chỉ chắc chắn là anh không biết người đó là ai thôi. Tiêu Dũ, anh bây giờ thật cao lớn, lịch lãm và lạnh lùng. Lúc nãy nếu mặt đối mặt với anh, bà sợ mình sẽ bật khóc. Khuôn mặt khiến người nhìn phải run sợ, khuôn mặt lạnh nhạt ấy, nó khiến lòng bà quặn đau. Là chính bà đã hại Tiêu Dũ....nếu khi xưa...bà...k..không....ham tiền mà bỏ gi đình, bỏ anh thì chắc anh cũng vui hơn được phần nào.

Tiêu Dũ, mẹ xin lỗi con. Đây là lần cuối mẹ nhìn con, hãy quên mẹ, sống hạnh phúc, con nhé!

Phòng Chủ Tịch

_ Tôi đang bận, không tiếp khách_ giọng nói lạnh lùng của Tiêu Dũ lại vang lên

_ Nh..nhưng chủ tịch

Nghe giọng quản lý có chút khác thường, anh ngược mắt lên nhìn xem có chuyện gì?

_ BÙM! A ha, ngạc nhiên chưa?_

_ Vương Tử?_ anh vẫn giữ nguyên khuôn mặt điềm tĩnh hàn băng của mình nhìn Vương Tử sau đó ra hiệu cho quản lý ra ngoài.

_ Tôi xin phép_ người quản lý cúi đầu rồi bước ra ngoài.

Tiêu Dũ cũng không quan tâm, quay lại làm công việc của mình.

_ Tiểu tử thôi, Vương thiếu gia ta mà không tới đây là kiểu như suốt đời này cậu không cần nhìn mặt thẳng bạn đẹp trai này luôn đúng không?_ Vương Tử giả giọng trêu chọc

.....Im lặng

_ Bằng hữu gần ngay trước mắt mà cũng không hỏi thăm một tiếng. Tôi có phải là bạn cậu không?

.....Im lặng

_ Tiêu Dũ! Cậu đúng là! Tức chết tôi mà!_ Vương Tử giả giọng.

Tức giận cũng phải thôi, thái độ hờ hững của tên đó trêu người thế cơ mà.

_ Cậu còn chưa chết, có gì đổ oan cho tôi?_ Tiêu Dũ ngừng bút hỏi nhưng không ngược mắt nhìn Vương Tử. Anh muốn chắc rằng Vương Tử không thể thấy được gương mặt vui mừng của anh khi thấy cậu ta. Mặc dù anh vừa gặp Vương Tử và cả Vương Kha cách đây một tuần khi hai người đến thăm Nha Đầu.

_ Cuối cùng cũng chịu mở miệng, nói chuyện với Tiêu thiếu gia đúng là khó hơn gặp tổng thống Obama đấy_

Tiêu Dũ cười thầm “Giàu như cậu, gặp Obama là chuyện dễ rồi. Tên ngốc này”

_ Thế có chuyện gì khiến cậu đến tận đây thế?

_ À, có!.....ĐÚNG RỒI, CÓ CHUYỆN!_ Vương Tử như sực nhớ ra chuyện quan trọng gì đó, liền la to.

_ Chuyện gì_ vẫn khuôn mặt bình tĩnh ấy, anh hỏi.

_ Thật là! Giờ này cậu còn chưa biết gì sao? Hy Tranh sắp lên máy bay sang Úc cùng hai đứa nhỏ rồi kìa!_ Vương Tử vừa nói xong, cũng là lúc mọi cử động hành động của Tiêu Dũ cũng ngừng lại.

....Tiêu Dũ?...cậu ta...khóc sao?

Đôi mắt Tiêu Dũ ươn ướt, Nha Đầu thật phải xa anh sao? Anh phải làm sao đây, nếu không có em, anh sống sao? Còn con anh, chúng nó không thể không có cha. Dù em không nhớ ra anh, anh vẫn tin rằng em còn yêu anh!

_ Sao Giờ Cậu Mới Nói! Làm sao cậu biết chuyện này?_

Ư...th...thả ra

Tiêu Dũ bất ngờ nắm lấy cổ áo Vương Tử làm anh không thở được.

Vương Tử tức giận đẩy mạnh Tiêu Dũ ra.

_ Tiêu Dũ, cậu còn thời gian hỏi tôi sao? Là cha cậu gọi cho tôi đến, chú Hạo đã kể cho tôi nghe hết mọi chuyện rồi. Cậu làm việc đến nỗi cha mình gọi cả chục lần cũng không biết! Cầm đầu cầm cổ làm việc thì có ích gì chứ, cậu có thể quên đi sự thật đau lòng là Hy Tranh quên đi cậu sao. Tiêu Dũ mạnh mẽ luôn tự tin chống lại tất cả mà Vương Tử này biết sao giờ yếu đuối thế? Trong khi mọi chuyện thành ra thế này thì cậu lại làm việc để quên đi. Cậu có nghĩ đến lúc cậu làm Hy Tranh đau lòng, cô ấy vẫn vui vẻ nuôi hai con của cậu, chịu đựng tổn thương từ sự lạnh lùng ác độc của cậu và cả khi thấy cậu yêu Từ Du Tuyết. Ồ....tôi chưa nói xong mà...Này!

Tiêu Dũ chạy thật nhanh đi mà không đợi Vương Tử nói xong. Anh biết rồi! Anh biết mình phải làm gì? Nha Đầu, đợi anh, nhất định anh sẽ không để em thoát khỏi tay anh nữa đâu.

Nhìn thẳng bạn mình chạy khuất đi, Vương Tử cười nhẹ hài lòng.

_ Tiêu Dũ, đây là lần cuối tôi giúp cậu đấy. Cố lên!

Sân bay Vân Long

Hình bóng Tiêu Dũ vội vã chạy vào lập tức được nhiều người nhìn, đó chẳng phải là chủ tịch Tiêu sao?

Tại một nơi khác,

_ Mộc Trà, con có chắc quyết định này là đúng không?

_ Ông đừng lo, sẽ ổn thôi_ cô ôm lấy ông_ Tạm biệt ông cố đi hai đứa

_ Tạm biệt ông_ hai đứa nhỏ meo meo nói

_ Ừ nhất định phải về thăm ông đấy_ ông cũng không cầm được nước mắt ôm lấy hai đứa nhỏ.

_ Con vẫn sẽ điều hành tập đoàn Mộc của mình bên Úc. Ông cứ dưỡng tuổi già, hãy đi chơi đâu đó. Không được ăn nhiều đường, muối cũng vậy. Đi đâu cũng phải có quản gia bên cạnh, bảo vệ nữa_ cô nhắc nhở, còn rất nhiều điều cô muốn nói với ông. Nhưng không còn nhiều thời gian nữa.

_ Được được, con cũng phải giữ gìn sức khỏe. Đừng làm việc quá sức. Hai đứa cũng vậy nghe không?_ Mộc Đế cảm động nói...mong sao Tiêu Dũ có thể đến kịp giờ.

_ Con đi đây, tạm biệt ông_ cô nói sau đó cúi đầu chào ông, dắt tay hai đứa nhỏ đi vào cửa soát vé.

_ Mời hành khách đi khoang 1, ghế VIP_

_ Cảm ơn_ cô lạnh nhạt nói sao đó kéo va li đi cùng hai con. Tiêu Dũ, xem như chúng ta...có duyên không phận vậy. Em sẽ rất nhớ a...

ĐỨNG LẠI!!!!

Hai chữ thôi cũng làm mọi người ngạc nhiên nhìn Tiêu Dũ. Ang thở hổn hển bước đến gần cô.

Mộc Đế cười thầm lắc đầu ngao ngán, một câu tặng cho hai đứa này thôi: “Yêu không Mệt không phải là yêu.”

Cô ngạc nhiên khi anh đến được đây, đừng nói là anh đã biết rồi chứ. Bước chân cô dần dần lui lại, hai đứa nhóc vẫn không hiểu chuyện..thấy ông nội ra hiệu, liền buông mẹ chạy đến bên ông.

_ A..anh..?_ Khoảng cách càng gần hơn, ánh mắt tình cảm ấy. Cô đứng là xiêu lòng, không cử động được.

Tiêu Dũ đi thật nhanh đến, mồ hôi rơi đầy trên trán anh. Nhìn thấy cô là điều vui nhất trong cuộc đời anh.

_ Anh..muốn gì? Ừ UMMM_ cô vừa ngạc nhiên, vừa vui...không hiểu tại sao, khi anh bắt ngờ hôn, cô lại không muốn buông. Nụ hôn ma lực này, chỉ có anh mới làm cho cô cảm thấy lòng mình ấm lên từng đợt thôi.

Sau 1 phút, hai người buông môi nhau ra. Dĩ nhiên xung quanh ai ai cũng im lặng xem phim tình cảm...còn trẻ nhỏ....tất nhiên bị bịt mắt rồi ^^.

< chat=“”>

Một cái tát đau thấu da thịt đập ngay lên má cô làm sự ngỡ ngàng ấy càng lớn hơn, anh tát cô????

_ Mộc Trà tiểu thư! Tôi nói cho em biết, cho dù em quên tôi thì cũng không có nghĩa em được rời khỏi tôi. Em đã đau, tôi biết! Em đã khóc, tôi biết! Nhưng em làm kẻ cướp rồi bỏ trốn à? Trái tim tôi em mang theo thì làm sao tôi sống được cơ chứ? Em biết tôi cũng sẽ RẤT ĐAU NẾU EM BỎ ĐI KHÔNG? ĐAU ĐẾN CHẾT ĐẤY!!!!? ĐỒ TÀN NHẢN!_ anh quát to lên, khuôn mặt giận tới mức đỏ đến mang tai.

Cô mở to mắt nhìn anh....cái gì thế, anh mới quát cô đấy à? Thật là quá đáng QUÁ ĐÁNG MÀ!

< chat=“”>

__ Tiêu thiếu gia! Tôi cũng nói cho anh biết! Anh nghĩ tôi thật sự quên anh sao? Anh ám ảnh tôi mỗi ngày, nụ cười, ánh mắt, bờ môi. “Tắm lòng”, nụ hôn mọi thứ cứ lặp đi lặp lại nhiều lần trong đầu tôi. Thế thì làm sao tôi quên nổi cơ chứ? Anh giết chết trái tim ngây thơ của tôi, lấy đi sự trong trắng, lấy hết những gì được gọi là tình yêu trong tôi. Anh nở lòng nào anh làm đau nó sau tất cả chứ, anh lấy đi sau đó vứt đi rồi lại lượm lại bằng cách chăm sóc tôi. Anh xoay cuộc đời tôi như đồ chơi của anh vậy. Anh làm tôi sợ, sợ sẽ mất anh một lần nữa nếu quay lại. Anh nghĩ làm sao tôi có thể còn lòng tin, tha thứ cho anh được chứ? Tôi đã rất muốn nói yêu anh, tôi đã rất muốn RẤT MUỐN ĐÁY ANH BIẾT KHÔNG HẢ!!!! ĐỒ ÁC ĐỘC!! ...Ưmmm...Uôn..A..amm (Buông ra)

Anh lại ôm hôn cô, nụ hôn lần này còn mãnh liệt hơn. Dù cô dẫy dụa, anh cũng không buông, còn ôm chặt hơn.

Đến lúc buông ra thì cũng là lúc cô kiệt sức ngã, may mà anh đỡ lại kịp.

__ Từ nay...chúng ta không cần xa nhau. Chúng ta hãy chống lại mọi đau khổ cùng nhau, được không? Anh sẽ cùng em, cùng con, chúng ta sẽ làm nên một gia đình hạnh phúc và mạnh đến nỗi không ai có thể lật đổ__ anh dịu dàng nói.

__ S...sến!__ mặt cô đỏ lên, ánh mắt dụ tình này....không thể xiêu lòng được...__ Anh còn ngồi đó sao? Mau đứng lên đi chỗ khác cho người ta còn soát vé.

Anh cười đứng dậy, không quên nói lớn một câu__ Tuân Lệnh..Bà Xã!

__ A..ai là bà xã an..anh chứ?__ cô bối rối quay mặt bỏ đi.

__ Ở không đi Úc nữa à?__ anh giả vờ hỏi.

__ Mất hứng!__ cô nói lớn sau đó vẫn cứ bước bước đi thật nhanh__ Khắc Dĩ, Nguyệt Dao, đi thôi!

__ Dạ Boss__ hai đứa nhóc leo đèo chạy theo.

Tiêu Dũ nhìn Mộc Đế cười cảm ơn sau đó kéo va li chạy đến bên cô__ Bà xã à, về nhà cùng nào

__ Xê ra__ cô nói, khuôn mặt cúi gầm xuống.

__ Bà xã à, coi chừng đụng đầu__ anh quan tâm.

Anh cứ nói mãi làm cô xấu hổ chết đi được. Cái tên này lớn hơn cô cả chục tuổi chứ có ít đâu mà ngốc thế nhỉ.

__ Anh im lặng không thì tôi đi Úc đấy!__ cô dọa.

Anh lại cười thích thú bồng hai đứa nhỏ lên rồi nói__ Anh chắc em không đi nữa đâu.

__ Sao chắc được?__ cô liếc mắt hỏi

__ Vì..Anh đã bắt được em rồi, Tiêu Nha Đầu ạ haha

Hai đứa nhỏ thấy anh cười cũng cười theo. Nhìn cũng hiểu, chuẩn bị có cha rồi ^^.

.....Bà xã à cười đi!

Cười con khỉ

(Ngày hôm sau)...Aaa, A..anh mang con khỉ lông lá này về làm gì thế?

Có con khỉ, vợ sẽ cười mà? Không phải sao?

Hơ...anh ngốc thiệt hay ngốc giả vậy?

Vợ không cười, anh điên luôn đấy. Bà xã yêu à, cười đi!!!

Được rồi, cười thì cười (cười)

A ha, em cười rồi nhé! Bà xã tôi cười rồi, cười rồi làng nước ơi (chạy quanh nhà)

Anh này! Thật là! MAU TRẢ CON KHỈ LẠI NGAY!

Nhưng nhờ nó đi vợ không cười....thì..

Thôi thôi, em thua anh rồi. Sáng này ngày nào em cũng cười được chứaaa

Hì hì, chưa đủ

Còn muốn gì nữa???

Nói em yêu anh mỗi ngày nè, gọi anh là ông xã nè, còn

Em Yêu Anh, Ông Xã!!!! Ôi trời ơi, anh cút đi cho tôi đỡ mệt (đá)

(Né) Anh đi trả khỉ đây, anh cũng yêu em, Bà Xã!

....

.....

.....Yêu không Mệt....không phải Yêu hahahahaaa

~~Hết Truyện

35. Ngoại Truyện

Mỹ, San Francisco

_ Excuse me, can I ask you one question? Where is 9.L building? (Xin lỗi, làm ơn cho tôi hỏi toà nhà 9.L ở đâu?)

_ You can ask the taxi, I don't know (Anh hỏi taxi ấy, tôi không biết)

Vương Kha nhìn người con gái mang kiếng che hết nửa mặt đi lướt qua anh, cô có chút gì đó quen thuộc, chỉ là mái tóc ngắn hơi khác với những người anh từng gặp.

Nửa tiếng sau

_ Sorry, I'm late (Xin lỗi, tôi đến trễ)_ Vương Kha bước vào với dáng vẻ điển trai, thành đạt. Anh hiện là Chủ tịch của tập đoàn Vương II, Vương I do Vương Tử đảm nhiệm. Vì phải ký hợp đồng với toà soạn thời trang nổi tiếng bên Mỹ nên mới bay sang San Francisco.

_ Không sao, thời gian còn dài mà_

“Giọng nói này....chẳng phải” Vương Kha ngược lên nhìn người trước mặt mình. Đúng là không thể tin nổi đó chính là người phụ nữ đeo kiếng nửa mặt. Vậy mà cô ấy nói là không biết ở đâu, làm anh đi hỏi taxi sau đó mất hết 15 phút chạy lòng vòng để đến đây. Nếu cô ấy chỉ đường hoặc cho anh theo về toà soạn có lẽ kịp rồi.

_ Anh chắc mệt lắm nhỉ?_ cô gái đó hỏi.

_ Nhờ phước của Chủ tịch đây_ Vương Kha lạnh lùng trả lời

_ Vương nhị thiếu, sự lạnh lùng của anh hơn một năm rồi vẫn không thay đổi nhỉ_ người phụ nữ cong môi lên cười, lộ hàm răng trắng đều.

_ Chúng ta biết nhau?_ Vương Kha cau mày thắc mắc.

_ Chà, quên rồi sao? Lần cuối chúng ta gặp nhau có lẽ là lễ tốt nghiệp nhỉ?_ vừa nói, cô gái ấy với tháo kiếng mình ra_ Rất vui được gặp lại anh, Vương Kha.

_ Quá..Quách Chi Linh?_ anh ngạc nhiên nhưng vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh nhất có thể.

Chi Linh trước mặt anh đã là một người con gái đẹp hơn trước gấp bội. Anh thật sự đã bị vẻ đẹp ấy thu hút.....hay tại vì lúc trước anh không để ý nhỉ.

_ Chúng ta ký hợp đồng được chứ? _ Chi Linh nở một nụ cười nhẹ như gió nói.

_ Có thể ký hai hợp đồng không?_ Vương Kha cứ nhìn vào cô bằng ánh mắt hút hồn mà nói.

Dĩ nhiên là Chi Linh phải cảm thấy nóng lòng ngực vì điều đó rồi, ánh mắt của anh, chính là thứ làm cô biết yêu từ lúc đi học cho đến tận bây giờ.

_ Hai hợp đồng? Thú vị thật, ở đây chỉ có một hợp đồng, lấy đâu ra cái thứ hai?_ Chi Linh nhếch môi hỏi lại.

_ Cô phải đồng ý tôi mới nói

Thấy Vương Kha có vẻ nghiêm túc, sự lạnh lùng từ anh làm Chi Linh phải rùng mình trả lời: Được thôi...tôi đồng ý.

_ Hãy thử yêu nhau. Nếu em yêu tôi trước, em thua. Nếu tôi yêu em trước em thua_ Vương Kha cười xảo quyệt nói.

Câu nói vừa dứt cũng là lúc Chi Linh đánh rơi cây bút đang cầm.

_ A..anh vừa nói gì?

_ Một lần thôi, tôi không nói lần thứ hai_ thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Chi Linh, anh càng thích thú.

.....2 phút im lặng trôi qua

_ N..nếu thua thì sao?_ phải lấy hết can đảm cô mới có thể nói ra câu này.

_ Thì phải làm người yêu thật của người thắng đến cuối đời_ nói xong Vương Kha nở nụ cười đắc thắng nhìn cô sau đó đặt bút ký hợp đồng với toà soạn.

_ Thế nhé, tôi đi trước đây. Em không thể ở Mỹ mãi đâu, tôi sẽ đợi đến khi em bắt đầu hợp đồng này với tôi_ anh vui vẻ bỏ tay vào túi bước ra ngoài.

Để lại Quách Chi Linh ngơ ngác không biết gì, đây có được gọi là anh đang cửa cấm cô không nhỉ? Đây có phải là mơ không? Chuyện gì mới xảy ra thế?

Nụ cười hạnh phúc chợt hiện trên môi Chi Linh

_ Taylor, cho tôi một vé về nước trong tháng tới.

....~oOo

~Yêu....đôi khi cũng là một hợp đồng dịu dàng...

một con đường đầy màu sắc...

Một cơn gió lạnh dễ thương....

Tập đoàn Vương I

_ Chào chủ tịch, tôi là Bích Khanh, thư ký mới

_ Được rồi, mau đi đi_ Vương Tử gật gù đầu, nhưng vẫn nhìn những tài liệu trên bàn.

Bích Khanh thấy vậy tức giận, người gì đâu khó ưa thế không biết. Nhìn người ta một cái không được sao? Như vậy mà làm chủ tịch được à?

_ Này! Anh kia.....

Thế là cuộc cãi vã liên xảy ra trong phòng chủ tịch Vương....và dần dần....khi nó thấm vào tim....người ta gọi....đó là Yêu

Ba năm sau:

_ Khắc Dĩ Nguyệt Dao, mẹ cắt táo rồi. Mau lại ăn đi_ Mộc Trà đặt đĩa trái cây mình vừa cắt xong đặt trên bàn.

_ Cha à, cha nói xem sau này con có cưới được vợ đẹp như mẹ không?_ Khắc Dĩ lấy một miếng táo sau đó liền chạy đến bên Tiêu Dĩ.

Đang chơi Fifa, nghe con trai hỏi vậy anh liền dẹp qua một bên, bé Khắc Dĩ lên đù rồi nói:

Tất nhiên rồi con trai

_ Thế bây giờ con muốn cưới vợ được không cha?_ Khắc Dĩ hỏi ngay

Nhìn khuôn mặt ngây thơ của cậu con trai, Tiêu Dũ bật cười

_ Không lẽ, Khắc Dĩ nhà ta đã có ý trung quân?

_ Dạ, người con muốn cưới cũng giống hệt mẹ vậy_ Khắc Dĩ gật đầu nhìn Tiêu Dũ cười thật tươi.

_ Ồ...vậy còn Khiết Băng?_ Tiêu Dũ cau mày hỏi.

_ Khắc Dĩ này, lớn lên anh phải thích bé Băng. Nếu không chú La Khải sẽ không đến chơi với chúng ta nữa đâu_ Nguyệt Dao nói theo.

_ Không chỉ Khiết Băng, con gái của Vương Kha cũng sắp sinh rồi, nghe nói sẽ đặt là Vương Thiện Mỹ đấy_ Mộc Trà ôm lấy Nguyệt Dao, mắt nhìn Khắc Dĩ nói.

_ Boss à, mấy em ấy còn nhỏ, làm sao con cưới được chứ. Hay con nhường hết cho em Vương Trục con chú Vương Tử đi cho đỡ mệt _ Khắc Dĩ liền làm nũng.

_ Thôi được, thôi được, bây giờ cha cho con thích hay cưới cô bạn mà con nói nhưng sau này lớn lên con phải suy nghĩ lại được không?_ Tiêu Dũ nhìn con trai mình chắc chắn hỏi.

_ Được được, nhưng cha phải hứa, nếu con thích, cô ấy phải là vợ con!_ Khắc Dĩ gật gật đầu chắc chắn sau đó liền đưa ngón út ra.

_ Hứa thì hứa_ Tiêu Dũ đáp, đưa tay móc nghéo với cậu con trai mình.

_ Được rồi! Mẹ ơi, chúng ta về phòng, sau này mẹ sẽ là vợ con, mẹ phải ngủ với con_ Khắc Dĩ nhảy vọt xuống ghế kéo Mộc Trà đi

Sắc mặt Tiêu Dũ liền tối xầm lại, không ngờ tên tiểu quỷ đó dám lừa cha nó.

_ Tiêu Khắc Dĩ! Đó là mẹ của con_ anh trừng mắt nhìn thẳng vào con trai.

_ Nhưng cha đã hứa rồi, mẹ sẽ là vợ con!_ thằng bé không những không sợ, còn đưa ánh nhìn tự tin nói lại Tiêu Dũ.

_ Tiêu Khắc Dĩ!

_ Cha dạy con nam tử hán đại trượng phu, nói phải giữ lời mà. Đừng nuốt lời nhanh thế chứ!_ Khắc Dĩ nhìn cha mình cười đắc thắng.

_ Con..._ quả nhiên anh cứng họng. Ngày thường anh dạy nó những lời lẽ như thế ý là muốn nó sau này trở thành một người đàn ông tốt. Rốt cuộc nó lại quay sang đối phó anh, thiệt tức chết mà!

_ Tiêu Dũ, anh tốt hơn nên dạy lại Khắc Dĩ, còn nữa, tối nay đừng mong vào phòng ngủ. Khắc Dĩ và Nguyệt Dao đều sẽ ngủ với em

Cô chống nạnh nhìn anh sau đó liền quay lưng bỏ lên lầu. Lúc quay lưng, khoé môi cô chột cong lên, giới lắm con trai.... tối nay mẹ lại được thoải mái rồi.

Tiêu Dũ bị con trai làm đến bị vợ đuổi ra phòng, cục tức này nuốt không trôi anh liền liếc mắt sang Khắc Dĩ.

_ Tiêu Khắc Dĩ, xem hôm nay cha dạy con thế nào.

Tất nhiên con anh không phải đứa ngốc liền chạy đi

_ Cha à, hôm nay con qua nhà chú Khải ngủ “đợ”, cha nhớ nói Boss qua đón con, cha đón con không về :)

Nói xong, bóng dáng thằng bé cũng đã chạy lên xe riêng mà anh đã chuẩn bị cho nó và Nguyệt Dao, bảo tài xế lái đi mất.

Tiêu Dũ tức sôi máu, người ta bảo con hơn cha nhà có phúc, anh lại thấy thằng con này chỉ giỏi tìm trò quỷ quái chọc tức anh!

__ Nguyệt Dao, con mau năn nỉ mẹ giúp cha, cho cha vào phòng ngủ__ Tiêu Dũ nhìn con gái bằng ánh mắt tội nghiệp.

__ Mai cha mua sách Encyclopedia of the Neurological Science bản 2 cho con đây__ Nguyệt Dao gấp sách mình lại đặt lên bàn sau đó đi lên lầu.

__ Được được, sách gì cũng được. Mau đi năn nỉ mẹ giúp cha__ Tiêu Dũ cười ra nước mắt với hai đứa con. Cha tội nó mà nó làm như người hầu vầy trời....mà cũng tại vì anh chiều con quá nên hư thôi chứ Nha Đầu mà ra tay thì một chữ Ngưng...tội nhỏ liền ngoan ngoãn nghe lời. Bà xã anh đúng là vĩ đại mà.

* cuốn sách Nguyệt Dao muốn mua phải hơn hai ngàn đô chứ không phải ít.....)

Tại nhà La Khải

__ Chú Khải, cha con lại đuổi con ra ngoài rồi

__ Con lại chọc giận cha con chứ gì?__ La Khải bật cười khi thấy bộ mặt Khắc Dĩ xuất hiện.

Chuyện này đã quá quen đối với gia đình anh, không những chỉ anh mà còn gia đình hai anh em nhà Vương, nhà ông cố nó, nhà cha mẹ anh. Cứ một hai tháng, thằng bé lại chạy qua từng nhà trốn hai ba lần.

Mỗi lần đều ở lại đến hai ba ngày, người đến đón nó luôn là Nguyệt Dao hoặc mẹ vì nó sợ Nguyệt Dao và mẹ hơn là sợ cha nó. Tiêu Dũ mà đến, nó liền khóa cửa không chịu về.

__ Chú Khải, con lên phòng Khiết Băng được không?

__ Được, em đang ngủ, con lên xem em tỉnh chưa giùm chú nhé. Dì Tử Hạ sẽ làm bánh muffin cho con, chút xuống ăn nhé__ La Khải đồng ý, không quên hỏi thằng bé về món khoai khoai của nó.

“Tử Hạ.....người con gái này anh gặp từ lúc Mộc Trà từ chối anh đến giờ. Cô là một nhân viên trong tiệm cà phê anh thường hay đến....nụ cười thân thiện của cô làm anh quên đi mệt mỏi của những công việc từ tập đoàn, và cả buồn đau sau những chuyện đã qua. Sau khi làm quen, tìm hiểu, cô đột nhiên nghỉ làm, anh đã cố tìm kiếm nhưng không ai biết cô ở đâu cả...Rồi đến một ngày, anh bắt gặp cô trong đại hội âm nhạc và biết cô là một tay dương cầm nổi tiếng và là con gái của ông chủ sở hữu tiệm bán nhạc cụ nổi tiếng của Ý. Vì muốn hiểu nhiều về đời người bên ngoài xã hội, nên cô đã làm nhân viên ở quán cà phê một thời gian. Gặp lại cô, anh vui mừng đến nỗi nói không nên lời, cả cô cũng vậy,.....và thế là một tháng sau....đám cưới được diễn ra hoành tráng.”

__ Vâng, chút con sẽ xuống ăn__ Khắc Dĩ gật đầu rồi chạy lên trên phòng.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, Khắc Dĩ liền đi đến chiếc nôi trắng, sau đó bắt ghế đứng lên nhìn đứa bé dễ thương, hai má phúng phính đang ngủ đáng yêu vô cùng. Mối Khắc Dĩ chợt cong lên, nụ cười trẻ thơ nhưng ấm áp, cậu đưa tay mình xoa xoa má bé.

__ Khiết Băng ngoan, sau này anh sẽ cưới em làm vợ.

__ Thiện Mỹ con chú Kha anh sẽ để cho em trai Khuyết Băng.

__ Còn Vương Trục, anh sẽ cho em ấy cưới em gái cưng của anh.

....Khắc Dĩ, tuy hiểu chuyện, nhưng chỉ có chữ Yêu là thằng bé không hiểu được. Yêu rốt cuộc là gì? Cảm giác, mùi vị thế nào? Khắc Dĩ vẫn chưa biết, rất muốn thử qua.

.....

.....

.....Những đứa trẻ này, bây giờ chỉ biết suy nghĩ non nớt,

.....yêu được xem như một thứ rất dễ và rất muốn được thử.

Sau này trưởng thành, chúng mới nhận ra....

Yêu....rất Mẹt :)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-em-ve-tieu-nha-dau>